

Giá Như Em Là Con Gái

Contents

Giá Như Em Là Con Gái	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	36
19. Chương 19	39
20. Chương 20	40
21. Chương 21: Chương 24	44
22. Chương 22	47
23. Chương 23	49
24. Chương 24	51
25. Chương 25	53
26. Chương 26	55
27. Chương 27	60
28. Chương 28	62
29. Chương 29	63
30. Chương 30	66
31. Chương 31	68
32. Chương 32	70
33. Chương 33	74
34. Chương 34	76
35. Chương 35	79
36. Chương 36	81
37. Chương 37: Trước Lúc Phẫu Thuật	84
38. Chương 38: Phẫu Thuật	86
39. Chương 39: Chuyện Kinh Hoàng	87
40. Chương 40: Tai Qua Nạn Khỏi	88
41. Chương 41: Cánh Đồng Hoa Oải Hương	89

Giá Như Em Là Con Gái

Giới thiệu

Nó – Nguyễn Ngọc Bảo An hay còn gọi là Lallie, 17 tuổi. Xinh đẹp , dịu dàng và hay cười, sau vụ bi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-nhu-em-la-con-gai>

1. Chương 1

Mùa đông năm nó 8 tuổi. Con đường dài không một bóng người. Phải chăng vì thời tiết quá lạnh lẽo khiến mọi người phải nhốt mình trong nhà. Cái thời tiết khắc nghiệt ấy có khác gì với tâm hồn của nó không? Tâm hồn của một đứa trẻ không cha, không mẹ, không người thân. Nó cũng đã từng là một cô bé có đầy đủ mọi thứ. Nhưng ông trời đã nhẫn tâm cướp tất cả mọi thứ của nó. Kể cả cha và mẹ nó. Nó hận ông trời. Ông trời thật không có mắt mà. Nó chỉ mới có 8 tuổi thôi, cái tuổi còn quá nhỏ để mất đi sự yêu thương, đùm bọc. Nhưng tất cả đều phải tại ông trời gây ra. Cha mẹ nó đã bị hại chết. Nó biết kẻ đó là ai. Nhưng nó có thể làm gì? Đến mạng sống của nó lúc này cũng khó mà giữ nổi nói chi đến việc trả thù. Nó ngồi co ro dưới một gốc cây cổ thụ. Lạnh, lạnh quá!. Nó lại nhớ về cái chết của ba mẹ nó. 3 ngày trước, nó cùng với ba mẹ ra sân bay để đón người anh yêu quý của nó từ Mỹ trở về. Đang trên đường đến sân bay, xe nó đã bị một xe khác chèn ép. Nó nhìn thấy rõ mặt cái tên ngồi trong xe. Là một ông lão khoảng 60 tuổi. Ông ta đang cười rất đắc ý. Dưới sự chèn ép của chiếc xe đó, ba nó lạng tay lái và chiếc xe rơi xuống biển. 2 ngày sau, nó tỉnh lại thì thấy mình đã ở trong bệnh viện. Sau đó, nó đã nhận được tin dữ-tin ba mẹ nó đã qua đời. Nó đã rất đau khổ, nó đã muốn đi theo ba mẹ nhưng hình ảnh ông già với nụ cười ngạo nghễ đó lại hiện lên trong đầu nó. Nó tức, nó muốn tìm ông ta để trả thù và nó sẽ làm như vậy. Nó thề đấy! Đang thút thút, thương nhớ ba mẹ và tội nghiệp cho bản thân mình thì có một người đàn ông đi đến trước mặt nó

- Cháu...Có phải là Nguyễn Ngọc Bảo An không?

Nó ngược mặt lên nhìn người vừa hỏi nó. Là một người đàn ông khoảng 40 tuổi. Dù đã ở độ tuổi trung niên nhưng nhìn ông vẫn rất đẹp trai và phong độ (Cái này được gọi là đẹp lão chưa ta?). Nó nhìn ông nghi ngờ. Một người đàn ông khá xa lạ so với nó. Nhận thấy được sự nghi hoặc và lo sợ trong mắt nó, ông ta liền vỗ vai nó trấn an

- Cháu đừng lo, ta không làm gì cháu đâu. Cháu có phải là Bảo An không?

Nó không trả lời chỉ khẽ gật đầu. Khóe môi người đàn ông đó bất giác vẽ nên một nụ cười rồi vội vàng ôm lấy nó

- Ôi, cháu làm chú lo quá! Nghe tin cháu xuất viện, chú đã vội chạy đi tìm

- Chú là ai? _Giọng nói trầm buồn của nó vang lên. Người đàn ông đó bỏ nó ra

- Chú là bạn tốt của ba mẹ cháu. Chú rất tiếc vì tai nạn đó. Từ nay chú sẽ chăm sóc cho cháu

Nó sà vào lòng người đàn ông đó mà khóc. Từ đó, nó đã có người chở che, bao bọc. Nó đã có một gia đình mới, gia đình thứ 2 của nó. Ba nuôi của nó có một cô con gái rất dễ thương bằng tuổi nó và một cậu nhóc nhỏ hơn bọn nó một tuổi. 3 người bọn nó dần trở nên thân nhau hơn. Nó thì càng ngày càng lạnh lùng hơn. Mục đích sống duy nhất của nó lúc này là trả thù. Nó nỗ lực hết sức để đạt được mục đích của mình. Nó học tất cả các loại võ và vũ khí. Nó học tất cả mọi thứ. Năm 9 tuổi nó đã lấy được 2 bằng đại học loại xuất sắc. Năm 10 tuổi nó đã thành thạo mọi công việc kinh doanh. Một công ty được xây nên và do nó lãnh đạo. Nhờ tài lãnh đạo của nó, 1 năm sau công ty đã vươn lên đứng vị trí vinh dự nhất, vị trí số 1 thế giới, đánh bật tất cả các công ty lớn có nhiều kinh nghiệm. Việc thành lập công ty này ba nuôi nó không hề biết, chỉ có con gái ông Layla biết thôi. (Nói hơi quá nhỉ? Nhưng truyện mà!). Nó đạt được những thành công này cũng nhờ có sự quyết tâm trả thù của nó. Hai người con của ba nuôi nó Layla và Rin, dù cũng học như nó nhưng kết quả thì không bằng nó.

2. Chương 2

Trong suốt 3 năm qua, nó đã cho người điều tra về ông già đó. Và kết quả thu được thật bất ngờ. Ông ta có một người cháu trai có ngoại hình khá giống nó. Cái tên đó đã chết trong một vụ tai nạn giao thông 5 năm trước. Cảm bức hình tên con trai đó trên tay, một ý tưởng lóe lên trong đầu nó. Khóe môi nó khẽ nhếch lên. Nó đứng dậy và đi gặp ba nuôi nó

Sáng hôm sau, vừa thức dậy Layla đã chạy sang phòng nó. Cô nàng khá hốt hoảng khi trông thấy phòng ốc trống trơn. Nhỏ lập tức chạy xuống tìm ba mình rồi hét toáng lên

- Ba, Lallie đâu rồi?

- Nó sang Mỹ tìm anh nó rồi_ba nhỏ bình thản nhấp chén trà

- Hừ, đi mà không nói với mình một tiếng. Vậy mà cũng gọi là bạn sao?_Layla giậm chân giậm đổi. Nhóc Rin cũng chẳng khác gì

- Bà chị đó thử để em gặp lại coi. Em xử đẹp cho xem

Trong khi đó, trên con đường gần ngoại ô, một cậu bé 11 tuổi với mái tóc đen nhánh đang lê từng bước nặng nhọc. Một chiếc Mercedes màu đen chạy đến và đột ngột dừng lại bên cậu bé. Cửa kính xe từ từ hạ xuống. Một ông lão khoảng 60 tuổi đang mở to mắt nhìn vào cậu bé

- Sao...sao lại giống đến thế?_Ông ta lắp bắp thốt lên

- Thưa chủ tịch, có chuyện gì sao ạ?

- Thư kí Kim, mau đưa cậu bé kia lại đây. Ta có chuyện cần hỏi

Thư kí Kim vâng một tiếng rồi mở cửa xe tiến về phía cậu bé đó. Ông ta dẫn cậu bé đến trước mặt lão chủ tịch

- Cháu...cháu tên gì?

- Dạ, cháu là Trương Thiên Bảo ạ_Cậu bé lễ phép trả lời

- Ba mẹ cháu làm nghề gì?

- Dạ, ba mẹ cháu mất rồi. Hiện cháu là trẻ mồ côi ạ

- Trẻ mồ côi? Vậy cháu hãy đến sống với ta và hãy coi ta như ông nội nhé!

- Nhưng..._Cậu bé ngập ngừng

- Đừng ngại, ta cũng có một đứa cháu trai nhưng nó đã chết rồi. Cháu rất giống với nó (Chắc mọi người biết cậu nhóc đó là ai rồi nhỉ?)
- Vâng_Nó gật đầu rồi cười thật tươi. Thư kí Kim mở cửa cho nó rồi chiếc xe lăn bánh về nhà
- Một căn biệt thự to và sang trọng đập vào mắt nó.
- Đây là nhà ông. Từ bây giờ nó sẽ là nhà của cháu
- Nhưng ông à, cháu không thể ở không công như thế được. Hãy để cháu làm việc gì đó_nó cúi gầm mặt xuống đất
- Làm việc à? Nhưng cháu sẽ làm việc gì đây?_Ông chủ tịch đang mải suy nghĩ thì một cô gái bay đến bá lấy cổ ông
- Ông à, ông về rồi
- Nhìn thấy cô gái trước mặt, ông vỗ tay cái bốp
- Đúng rồi. Từ hôm nay cháu sẽ là vệ sĩ của Laysi, cháu của ta
- Vệ sĩ ạ? Nhưng cháu không biết võ thì làm sao bảo vệ tiểu thư đây ạ_Nó cất giọng ngạc nhiên. Laysi buông ông mình ra rồi quay lại nhìn nó. Cô căng mắt để nhìn thật rõ con người trước mặt
- Anh 2?
- Anh 2? Tôi thật sự giống anh cô đến vậy sao?_Nó tròn tròn nhìn cô gái đó
- Đúng, cháu giống lắm. Laysi à, đây là Thiên Bảo. Còn đây là Laysi, Phạm Thiên Hương cháu của ta_Ông chủ tịch niềm nở giới thiệu rồi ông lại quay qua cháu gái mình mà nói_Laysi à, từ hôm nay Thiên Bảo sẽ là vệ sĩ kiêm anh trai của cháu. Cháu sẽ lại có một người anh yêu quý cháu như trước. Cháu có thích không?
- Nhưng anh cháu chết rồi_Laysi cúi gầm mặt xuống đất
- Hãy coi Thiên Bảo là anh trai của cháu. Thiên Bảo, từ hôm nay tên của cháu là Phạm Thiên Phát, Mars cháu ruột của ta
- Vâng, cháu cảm ơn ông rất nhiều ạ
- Và nó lại tham gia một khóa huấn luyện gay gắt để trở thành vệ sĩ.

3. Chương 3

6 năm dần trôi qua, nó giờ đã lấy được sự tin cậy của lão già đó. Nó cũng đã trở thành một vệ sĩ, một anh trai thực thụ. Nhưng có mấy ai biết trong lớp vỏ bọc con trai kia là hình hài của một cô gái dễ thương, xinh đẹp với trái tim máu lạnh chỉ đập với một mục tiêu duy nhất là trả thù. Tuổi 17 là cái tuổi đẹp nhất của đời con gái, một cái tuổi về nên bao kỉ niệm đẹp. Vậy mà với nó, cái tuổi này chỉ là một màu đen u tối. Trước mắt nó chỉ có một con đường mang tên TRÁ THÙ. Còn đâu tuổi xuân tươi đẹp với bao ước mơ. Ông trời đã quá bất công với nó chẳng?

Trong cái đời đi học của nó, nó chưa bao giờ mắc phải cái chuyện bị đuổi học vậy mà chỉ vì cô em gái nhỏ không huyết thống của nó mà nó phải chuyển trường không biết bao nhiêu lần, nói khó nghe hơn là nó bị đuổi học trong khi nó không mắc bất cứ lỗi nào. Cái tính lóc chóc của Laysi làm nó phải đau đầu. Cái tình trạng cuốn gói ra đi này sẽ còn kéo dài đến bao lâu nữa đây? Hôm nay, nó và Laysi được chuyển vào trường mới. Đây là trường chỉ dành cho quý tộc học thôi! Vừa đặt chân xuống sân trường, bọn nó đã phải hứng chịu không biết bao nhiêu ánh mắt, ngưỡng mộ có, căm ghét có, khinh bỉ có...Còn bọn con gái thì cứ la hét không thôi! Vì cái vẻ đẹp trai không có ai sánh bằng của nó ấy mà. Cái cảnh tượng này nó nhìn thấy nhiều lần rồi nên chẳng còn xa lạ gì nữa. Nó trầm ngâm nhìn ngắm ngôi trường. Đẹp! Nghe nói ngôi trường này thuộc quyền sở hữu của ba nuôi nó thì phải? Ba nó dư sức để xây nên những ngôi trường như thế này. Nó

lấy lại cái vẻ lạnh lùng ban đầu rồi thẳng bước đến phòng hiệu trưởng. Sau một hồi nghe Mr. Huyền giới thiệu về ngôi trường quý tộc này, bọn nó được một bà giáo dẫn về lớp. Laysi nhỏ hơn nó 1 tuổi nên học khác lớp nó. Nó theo cô giáo bước vào lớp. Vừa trông thấy nó, bọn con gái trong lớp đã hú ré ầm lên. Bà cô phải la hét đập bàn thì lớp mới chịu im lặng rồi bà cô quay qua nhìn nó cười thật tươi (Già rồi mà còn hám trai)

- Em tự giới thiệu đi

- Tôi là Phạm Thiên Phát cứ gọi tôi là Mars_Nó lạnh lùng giới thiệu. Thái độ của nó càng làm bọn con gái thích thú hơn và nó đã được liệt vào danh sách hàng hiếm của trường.

- Mars, em ngồi ở bàn gần cuối nhé!

- Vâng_Nó lễ phép trả lời rồi xách cặp về chỗ ngồi

Trong 2 tiết đầu của buổi học hôm đó, chẳng có gì đặc biệt xảy ra cả. Ngoại trừ việc bọn con gái trong lớp dành cho nó những ánh mắt thèm thuồng thấy mà ghê. Tiếng chuông báo hiệu hết giờ vang lên. Cả lớp như được giải thoát sau nhiều giờ cầm tù. Nó đặt quyển sách xuống rồi thông thả xuống tìm Laysi

Trong lớp của Laysi thì

- Laysi, bạn xinh đẹp thật đấy_Nữ sinh 1

- Cái anh hồi sáng đi với cậu là ai thế? Anh ấy có bạn gái chưa?_Nữ sinh 2

- Cậu giới thiệu tớ với anh ấy được không? Tớ rất muốn làm bạn với anh ấy_Nữ sinh 3

Một đám nữ sinh vây lấy Laysi. Lúc đầu cô nàng cứ ngỡ họ súm lại là để làm quen. Ai ngờ những chuyện họ hỏi đều xoay quanh một người là nó. Laysi hậm hực gục mặt xuống bàn rồi lên tiếng giận dữ

- Các cậu chỉ muốn làm quen với anh tớ thôi!

Cả bọn nữ sinh im thin thít. Họ đã quá vô tâm rồi. Bỗng có một tiếng nói vang lên, nghe giống ra lệnh hơn

- Tránh ra coi

Một đám nữ sinh từ ngoài tiến vào. Nghe thấy cái giọng hùng hổ đó, Laysi bật dậy ngay. Một đám nữ sinh kéo đến trước mặt cô bé

- Đây là học sinh mới?

- Đúng. Có gì không?

- Ô lão nhĩ? Cái vẻ mặt không có tí gì là xinh đẹp này sao lại có phước đi bên cạnh một anh chàng đẹp trai kia chứ?_ Một con nhỏ tiến đến vỗ vào mặt Laysi. Cô bé nhanh tay hất phăng cánh tay của nhỏ ra rồi trừng mắt nhìn đám người trước mặt

- Cái mặt tôi không có gì xinh đẹp nhưng còn đỡ hơn cái bọn mặt thoa ra phấn như các cô

- Đây..._con nhỏ bị Laysi hất tay ra đau nghiêng nắm lấy tóc của cô bé_Mày dám hỗn với bọn chị à

Cả lớp hốt hoảng lo sợ nhưng không dám làm gì vì ở đây ai mà không biết sức mạnh và uy lực của chị 3 Lala-một trong 3 người con gái của bang Devil. Họ chỉ biết dành những ánh mắt thông cảm cho Laysi

Bỗng một giọng nói lãnh khốc vang lên

- Bỏ tay ra._Tất cả mọi người trong lớp đều hướng mắt ra phía cửa nơi có một người con trai đang tiến vào. Bọn con gái bắt đầu hò hét. Người con trai đó không ai khác chính là nó. Nó từng bước tiến về phía Laysi và kéo phăng cô bé ra sau mình. Sau đó, nó trừng mắt nhìn bọn người trước mặt

- Anh à..._Nhỏ Lala uốn éo lên tiếng

- Anh? Tôi là anh của cô từ bao giờ vậy?_Lời nó vừa thốt ra đã làm cho nhỏ Lala quê độ. Nó lại nói tiếp_Đừng có động vào em tôi. Nếu không tôi sẽ không để yên đâu_Nói rồi nó kéo Lala đi trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người và trước cái nhìn tức giận của nhỏ Lala

- Anh à, có anh bên cạnh em không sợ gì cả!_Laysi nở nụ cười rạng rỡ
- Được rồi chúng ta đi ăn thôi!_Nó chỉnh sửa lại mái tóc cho Laysi. Bây giờ, đầu cô nhóc cứ như tổ quạ vậy. “Bốp” “Rầm” Một người va vào nó làm nó ngã nhào, kéo theo cả Laysi. Nó nhúm mày quay lại nhìn người đó. Là một cô gái. Cô ta đang đi với một cậu con trai. Vừa nhìn thấy họ, nó đã phải trở mắt ngạc nhiên. Sau đó, nó đứng lên rồi kéo Laysi đi. 2 người kia chưa kịp hiểu gì thì nó đã kéo Laysi đi mất dạng
- Lạ nhỉ? Sao cậu ta lại phản ứng như vậy? Mà em thấy tên đó quen quen. Đã gặp ở đâu rồi ta?_Tên con trai đó vuốt râu suy nghĩ (éc, éc có râu không mà vuốt?)
- Thôi nào, chúng ta phải đi tìm con nhỏ đó thôi._Cô gái đó nhìn chăm chăm vào điện thoại
- Nhưng chị có chắc chị Lallie học ở đây không?
- Chắc mà. Thiết bị định vị không thể nào sai được. Thiết tình, sao lại khóa máy vào lúc này cơ chứ?_Cô gái đó giậm mạnh xuống đất. “Rốp”
- Hớ, tiếng gì vậy?
- Là một cái điện thoại. Chắc của hai người lúc này._Cậu nhóc cúi xuống nhặt cái điện thoại rồi kiểm tra xem còn sài được không? (Sài được thì anh ôm zek luôn hả?)_Điện thoại này còn tốt lắm. Chỉ bị vỡ màn hình thôi. Để em trả lại cho bọn họ_Cậu nhóc vừa quay bước đi thì bị cô gái gọi lại
- Khoan đã Rin, đưa cái điện thoại đó đây_Cậu nhóc là Rin thì cô gái không ai khác chính là Layla rồi
- Nè. Chị muốn làm gì?_Layla không trả lời mà chăm chú làm cái gì đó trên điện thoại mình. 30s sau, cái điện thoại bị vỡ kia đổ chuông, bài love it rains.
- Oh my god. Đúng là của Lallie. Thiết bị định vị chỉ rõ rành rành đây mà_Layla vui mừng thốt lên
- Cái...cái điện thoại này là của chị Lallie à? Vậy chẳng lẽ là cô gái đó. Nhưng đâu có giống_Rin xoa cằm thắc mắc
- Đi tìm bọn họ sẽ rõ thôi!

4. Chương 4

Còn chỗ bọn nó thì sao nhỉ?

Bọn nó đang ăn ngon lành thì phải giật mình vì tiếng hét của đám người trong căn tin. Nói cho chính xác là tiếng hét của đám con gái. Nó chẳng thèm nhìn cũng biết chuyện gì đang xảy ra. Toàn là lũ hám trai. Nhưng điều làm nó sững sốt không phải tiếng hét của đám con gái mà là câu nói của Laysi

- Woa, đẹp trai quá!

Cái con nhỏ này trước nay chúa ghét bọn con trai mà. Con trai đối với nhỏ chỉ là thứ rác rưởi mà thôi. Trong mắt nhỏ, nó là thần tượng duy nhất. Sao hôm nay lại mở miệng khen con trai một cách dễ dàng như thế? Nó tò mò ngược mắt lên nhìn con người mà Laysi cho là đẹp đó. Đập vào mắt nó là hình ảnh một tên con trai với khuôn mặt hết sức baby, mày rậm, mắt sâu, sống mũi cao, làn da thì trắng như sữa. Ôi hẳn có đúng là con trai không? Đáng để đám con gái ngưỡng mộ. Nhưng nó thì khác, nó không phải loại hám trai. Tuy nó công nhận là hẳn đẹp nhưng không có nghĩa là nó mê hẳn. Nó lại cúi đầu tiếp tục bữa ăn của mình. Nó ăn chưa được 5' thì lại nghe thấy tiếng hét nhưng lần này không phải của riêng đám con gái mà có cả con trai nữa. Nó tò mò ngược mắt lên nhìn. Rồi vội vàng cúi mặt xuống, lòng thầm nhủ

- Cầu trời cho họ chưa nhìn thấy!_Nhưng có vẻ ông trời không đáp ứng nguyện vọng của nó rồi. Họ đã nhìn thấy và đang tiến về bàn của tụi nó

- Cái này là của các cậu phải không?_Layla chìa cái điện thoại ra trước mặt nó và Laysi. Laysi nhìn ngắm cái điện thoại rồi lắc đầu

- Không phải của tôi
 - Vậy là của cậu rồi. Cái này lúc va chạm tớ đã nhặt được__Rin vui vẻ lên tiếng. Nó khẽ đưa tay lấy lại cái điện thoại
 - Nó là của tớ. Cảm ơn
 - Cậu..._Layla tròn tròn nhìn nó. Có nhầm lẫn gì không vậy trời? Nhưng nhìn kĩ lại, cái khuôn mặt đó đúng là của Lallie mà.
 - Hử?_Nó khó hiểu đưa mắt nhìn Layla. Trong lòng nó đang thầm cầu nguyện cho Layla đừng nhận ra nó
 - Ý tớ là, cậu có thể bỏ qua cho tớ vì tớ đã lỡ làm vỡ cái màn hình điện thoại của cậu rồi__Layla đan tay vào nhau. Nó thở phào nhẹ nhõm. Cứ tưởng cô nàng nhận ra nó rồi chứ. Nó nói nhẹ với Layla
 - Không sao đâu. Nó cũng bị hỏng rồi
 - Ừm. Tớ là Trần Gia Hân, cứ gọi là Layla. Còn đây là em tớ, Trần Anh Trung, Rin. Nó nhỏ hơn tớ một tuổi. Tớ 17, nó 16__Layla vui vẻ giới thiệu
 - Em là Phạm Thiên Hương, 16 tuổi, cứ gọi Laysi là được rồi. Còn đây là anh của em Phạm Thiên Phát, 17 tuổi, là Mars__Laysi cười tươi__2 người cũng ngồi đi
 - Mars, là sao hỏa à?__Rin xoa cằm tỏ vẻ tri thức__Hỏa là lửa mà lửa là nóng. Nhưng nhìn anh lạnh lùng giống băng hơn đây Mars
 - Chỉ là một cái tên thôi mà
 - Mà chị với Rin học lớp nào vậy?__Laysi vừa ăn vừa hỏi Layla
 - Chị 11A4, thằng nhóc này 10A1. Sao vậy?
 - Woa, 10A1 sao? Có bạn cùng trò chuyện rồi__Laysi nhảy cẫng lên. Mọi người đều nhìn về phía bàn bọn nó. Laysi bị nhìn thì e dè ngồi xuống
 - Cậu học cùng lớp với tớ sao? Sao tớ không biết nhỉ?__Rin thắc mắc
 - Bọn tớ mới chuyển đến hôm nay__Laysi cười tươi như ánh mặt trời
 - Thì ra là vậy. Sau này giúp đỡ nhau nhé!__Rin chìa tay ra và Laysi cũng vui vẻ bắt tay Rin. Một tình bạn khởi đầu như thế đấy. Sau này sẽ như thế nào nhỉ? Layla cũng vui thay cho em mình rồi nhỏ lại quay qua nhìn con người ít nói nhất từ này giờ-NÓ
 - Này Mars, cậu học lớp nào?
 - 11A4__Ngắn gọn và súc tích là câu trả lời của nó
 - Vậy là cậu học cùng lớp với tớ rồi__Layla reo lên trong khi nó vẫn bình thản ăn cơm. Nhìn thấy thái độ của nó, nụ cười trên môi Layla tắt ngúm
 - Cái con người lạnh lùng và thờ ơ__Layla chửi thầm trong lòng.
- Bọn nó đang ăn cơm và cười đùa vui vẻ thì “Rầm Xoảng” cái bàn của nó văng ra xa. Chén bát trên bàn đều vỡ tan tành
- Tôi không ngờ thành viên cấp A của Devil lại thân với học sinh chuyển trường đến vậy?__Một giọng nói chua lét vang lên. 4 người bọn nó ngược mắt lên nhìn bọn người đó. Là nhỏ Lala, theo sau là một đám con trai. Vừa nhìn thấy cái mặt dày, mấy tấn xe lu đi qua không nát của nhỏ, Laysi liền nở nụ cười khinh bỉ
 - Tưởng ai, thì ra là “chị đầu gấu”
 - Mà..._Lala lại ním lấy tóc Laysi và kết cục cho hành động của nhỏ là “Bốp” Nhỏ Lala đã nằm sòng soài dưới đất vì cú đập vào bụng của nó

- Tôi đã cảnh cáo cô không được động vào con bé rồi mà. Chán sống rồi phải không? Tôi đây cũng không ngán nếu phải tiễn cô một đoạn đâu_Từng từ từng chữ rít qua kẽ răng nó làm ọi người trong căn tin đều phải nổi da gà.
- Để coi anh làm gì được tôi_Lala nói rồi quay lại đăm người ở sau_Hắn chính là kẻ không coi bang chúng ta ra gì đấy! Lên đi
- Kẻ nào dám lên_Rin và Layla nhảy ra đứng chắn trước mặt bọn nó
- Anh chị!_Đám người đó lùi lại. Ai chứ bọn họ không dám động vào hai người này đâu
- Không ai được động đến họ._Rin la lên
- Tại sao?_Một chàng trai với mái tóc màu nâu đen bước đến. Đi sau chính là chàng trai mà nó khen đẹp
- Anh Ailen, Anh Alan_Đám người trước mặt nó dạt sang hai bên rồi hô to. Còn bọn nó thì chỉ biết tròn mắt nhìn hai chàng trai đó. Không nói cũng biết 2 người đang đi đến chỗ bọn nó kia có một thể lực không nhỏ trong trường này
- Hử? Cậu nói gì Alan?_Layla mở to mắt nhìn người con trai trước mặt. Nhỏ Lala vừa nhìn thấy 2 chàng trai đó thì vội sáp lại. Cô ta nín lấy tay Ailen
- Anh à, bọn chúng không coi bang chúng ta ra gì đấy_Nhỏ Lala nũng nịu trước mặt chàng trai mà nó vừa khen đẹp (Là hắn đó mọi người). Nhưng chàng trai mang tên Ailen đó chẳng thèm đoái hoài gì đến nhỏ, thẳng tay hất nhỏ xuống đất
- Từ khi nào cấp C lại tự tiện như thế_Giọng nói lạnh lùng vang lên. Thật khô khốc
- Có dạy bảo đàn em thì đem về nhà dạy bảo nhá!_Laysi chống nạnh lên giọng. Mọi người đều hướng ánh mắt về phía nhỏ. Nhỏ này có vẻ không biết sợ là gì nhỉ? Ầ Lala bỗng sùng cồ đứng dậy và cho Laysi một bạt tai. Và “Rắc Rắc” Cánh tay vừa tát Laysi của nhỏ Lala đã bị nó thẳng tay bẻ gãy chỉ trong tíc tắc. Mọi người đều mắt chữ A miệng chữ O nhìn nó. Không gian rơi vào im lặng. Trong căn tin bấy giờ chỉ còn lại tiếng than khóc của nhỏ Lala mà thôi
- Cô...quả thực không có tai_Nó gằng từng chữ.
- Cái tên này dám động đến người của Devil sao?_Một tên đàn em của hắn lên tiếng
- Devil? Là cái gì?_Nó chưng hửng hỏi. Cả căn tin phải lát mắt nhìn nó. Devil là một bang hội tầm cỡ thế giới, ai ai cũng biết vậy mà nó lại không hề biết. Với nó, Devil chỉ là một thứ xa lạ
- Bang Devil mà cậu cũng không biết sao?_Alan ngạc nhiên nhìn nó. Nó là người ở trên trời mới rớt xuống à_Mặc kệ cậu có biết Devil hay không, động vào đàn em của tôi thì phải trả giá đắt_Nói rồi Alan tung quyền về phía nó. Với một vệ sĩ thực thụ như nó thì cú đánh của Alan chỉ là gãi ngứa mà thôi. Nó chỉ cần lách người đã có thể né tránh cú đánh của Alan.
- Nhanh quá!_Alan bị tốc độ của nó làm phân tâm và không may đã dính một đòn của nó. Cậu ta té nhào xuống đất
- Khá lắm, hạ được cả thành viên cấp A của tôi_Ailen vỗ tay tán thưởng nó_Vào bang của tôi đi
- Tại sao?_Nó hỏi cho có thôi. Nó chẳng quan tâm gì đến cái bang hội gì gì đó của hắn.
- Cậu có tài
- Chẳng được lợi gì!_Nó phe phẩy tay rồi kéo Laysi bước đi
- Nếu cậu muốn sống yên ổn ở đây thì hãy gia nhập đi_Lời nói của hắn làm nó khựng lại
- Cậu đừng nghe lời Ailen. Cậu ta không tiểu nhân như vậy đâu_Layla lên tiếng. Nhỏ rất hiểu cái tên bang chủ của mình mà.
- Nè nhỏ kia, sao cô cứ bênh vực kẻ ngoại bang vậy hả?_Alan sùng cồ nhìn Layla

- Tôi bệnh bạn trai tôi thôi, phải không Mars?_Nói rồi Layla bay lại bám víu cổ nó. Còn nó thì đang hóa đá ngay tại chỗ. Bạn trai? Từ bao giờ? Sao nó không biết? Trong khi nó đúc tượng thì có một con người hỏa bốc ngút trời, hằm hằm nhìn nó. Chính là anh Alan đấy ạ. Anh này thích chị Layla lâu rồi nhưng không dám tỏ tình. Nay bị nó hất tay trên nên đâm ra ghét nó. Không biết nếu anh ta biết nó là con gái thì có cảm tưởng gì nhỉ?
- Thì ra chị 2 Layla của chúng ta đã có bạn trai_Ailen tươi cười nói. Cái nét lạnh lùng lúc nãy đâu rồi nhỉ?_Chúng ta phải chúc mừng thôi nào._Rồi hắn tiến đến chỗ nó_Này anh bạn, bạn gái của cậu là thành viên cấp cao của Devil đấy. Sao cậu không gia nhập luôn đi?
- Chán!_Câu trả lời của nó chỉ vồn vện có một chữ duy nhất.
- Sau khi tan học hãy đến gặp tôi ở nhà kho sau trường_Hắn vẫn bình thản trả lời. Hắn thấy thích thú với nó
- Lí do?
- Nếu cậu là nam nhi
- Được._Nó đi thẳng ra cửa. Hắn nhìn nó nhếch mép cười
- Layla, bạn trai của cậu kiêu lời thật đấy_Alan quay ngoắt sang Layla. Cậu ta đang tức lắm đây
- Cậu ấy là vậy! Thông cảm nhá! Tôi đi theo bạn trai của tôi đây_Dứt lời Layla bỏ theo nó. Nó sau khi đưa Laysi lên lớp thì đi một mạch lên sân thượng
- Cậu ra đi.
- Biết tớ đi theo à?_Layla từ trong đi ra.
- Cậu đã nhận ra tớ?
- Ừm. Sao cậu lại trở thành thế này?_Layla vừa ngược mặt lên trời vừa hỏi nó_Liên quan đến chuyện gia đình cậu phải không? Mấy năm qua, tớ đã cho người điều tra về chuyện năm đó nên cũng biết chút ít
- Cậu biết rồi thì tớ không cần nói nữa. Hãy giữ bí mật thân phận giùm tớ_Nó quay mặt sang Layla mà nói. Nhỏ là cô bạn mà nó trân trọng nhất
- Tất nhiên. Tớ và Rin sẽ không để lộ bí mật của cậu đâu. Mà này, có biết bọn tớ định làm gì khi tìm được cậu không? Tớ đã nghĩ sẽ đánh cậu một trận rồi bắt cậu làm osin cho tớ cả đời đấy._Layla nhìn nó với ánh mắt nguy hiểm không còn gì nguy hiểm hơn_Nhưng khi thấy cậu trong hình hài này, những ý nghĩ đó cũng tan biến đâu mất. Cậu giỏi lắm, giỏi về mọi chuyện
- Hi, cũng may thật nhỉ? Mà Layla này, anh tớ..._Nó ngập ngừng hỏi. Layla vỗ vai nó cười nói
- Anh ấy vẫn khỏe, anh ấy vẫn cho người đi tìm cậu đấy. Nghe ba nói anh ấy sắp chuyển về đây học đấy
- Chuyển về đây?
- Ừm. Nhưng chắc anh ấy không nhận ra cậu đâu. Đến bọn tớ còn không nhận ra nữa là
- Ừm._Bọn nó cứ trò chuyện như thế cho đến khi hết tiết. Ngày đầu tiên đi học mà nó đã mang tiếng trốn học rồi. Thật là bó tay mà

5. Chương 5

Sau một tiết trốn học, bọn nó trở về lớp. Vừa bước vào lớp, nó đã trông thấy bản mặt khó ưa của hắn và Alan. Tất cả học sinh trong lớp đều hướng mắt về nó. Không nói cũng biết chuyện ở căn tin đã loan đến tai bọn họ rồi. Alan nhìn thấy nó thì hỏa khí lại bốc lên

- Này, cậu làm gì ở đây?

Nó chẳng thèm đếm xỉa gì tới Alan mà theo hướng bàn mình mà đi. Còn Layla thì quay qua lè lưỡi trêu Alan

- Plezz, Mars học ở đây mà!

- Mars, tên lạ nhỉ?_Hắn thầm nghĩ (Cái tên thôi mà, có gì lạ đâu nhỉ)

Thấy Nó ngồi vào vị trí bên cạnh mình, Layla liền reo lên

- Hura Mars, tớ không ngờ cậu lại ngồi cùng bàn với tớ đây!

- Ừm. Thế cũng tốt._Nói rồi nó lôi sách vở ra học. Layla nhìn nó hoài nghi

- Cậu thôi làm tên một sách đi. Nhàm lắm!_Với một con người nắm trong tay nhiều bằng đại học loại xuất sắc như nó thì còn học làm gì nữa. Đúng là nhàm thật. Nó không nói gì chỉ nhìn Layla cười thật tươi rồi lại cắm đầu học

- Cậu thật là, lâu lắm mới gặp lại vậy mà..._Layla ù xù ngồi xuống bên cạnh nó

- Lâu lắm mới gặp lại là sao? Chẳng phải hai người cặp bồ sao?_Alan ngồi dưới chòm lên hỏi Layla

- Thì sao? Đó là chuyện của bọn tôi_Layla sùng cổ lên

- Oầy, hỏi thôi làm gì dữ vậy_Alان làm bộ giận dỗi trở về chỗ ngồi. Alan vừa ngồi vào chỗ ngay ngắn thì đến lượt hắn

- Chị 2 Layla giới thiệu bạn trai cho bạn bè biết đi chứ!

- Cậu có muốn không Mars?_Layla quay qua hỏi nó

- Tùy_Lại là một câu trả lời ngắn gọn

- Cậu ấy là Phạm Thiên Phát cứ gọi là Mars. Còn 2 tên này là thủ lĩnh của Devil_Layla chỉ tay vào bọn hắn. Nó chẳng thèm liếc bọn hắn lấy một cái thì chỉ tay làm gì._Bang chủ của bọn tớ tên Hoàng Gia Bảo, cứ gọi là Ailen. Còn cái tên cậu đánh lúc nãy là Hoàng Thiên Minh, cứ gọi là Alan

- Cái tên bị đánh là sao hả?_Alan tức giận nhìn Layla. Đáp lại phản ứng của Alan là một cái phẩy tay của cô nàng

- Đó là sự thật. Cậu không thể đánh lại Mars đâu_Alان cứng họng. Sự thật là như vậy, cậu không thể cãi. (À quên nói bọn hắn ngồi dưới bọn nó nha)

- Mars, cậu lạnh lùng quá đấy_Hắn vất chân chữ ngũ thích thú nhìn nó_Đừng quên cuộc hẹn của chúng ta Nó chẳng nói gì, vẫn cắm cúi học. Bọn hắn cũng chẳng biết nó đang học gì mà lại say sưa đến vậy

6. Chương 6

Anh trai

5 tiết học trôi qua nhanh chóng. Nó mang balo lên vai rồi đi tìm Laysi. Nó chưa kịp bước ra khỏi cửa thì nghe thấy tiếng của hắn vọng tới

- Tôi chờ cậu.

Nó gật nhẹ đầu rồi bước đi. Sau khi đưa Laysi ra xe, nó đi thẳng đến nhà kho tìm hắn. Nó mở cửa bước vào. Trong nhà kho, Hắn, Alan, Layla và Rin đang đợi nó

- Tôi nhớ chỉ có hẹn với một mình cậu thôi mà_Nó buông balô xuống đất rồi trân trân nhìn hắn. Hắn hiểu ý nó nên quay qua nhìn 3 người kia

- Các cậu về hết đi
 - Nhưng..._Layla ngáp ngừng nhìn nó
 - Cậu về đi._Rồi nó quay qua Rin_Đưa bạn gái anh về nhà an toàn đấy
- Rin và Layla như chết đứng trước câu nói của nó. Nó đang giỡn sao? Ôi bạn gái? Đáng để cười thật
- Vâng. Anh rể yên tâm_Rin chào kiểu quân đội rồi kéo Layla đi. Sau khi hai người kia đi, Alan cũng hậm hực ra về. Bọn nó đã đóng một màn hết sức tình cảm trước mặt cậu mà. Nhìn thái độ của Alan, nó đã chắc chắn về tình cảm của Alan giành cho cô bạn yêu quý của mình. Nó phải tiếp tục màn kịch này mới được
 - Chúng ta bắt đầu thôi_Hắn thúc tay nó
 - Đánh nhau à?
 - Chứ còn gì nữa
 - Được_Nói rồi nó nhào vô đánh hắn. Nó giành thế tấn công trước làm hắn trở tay không kịp. Hắn chỉ biết né đòn của nó. Cả hai ngang tài ngang sức với nhau. Hai người cứ đánh như thế cho đến khi cả hai kiệt sức đồng loạt ngã xuống mới thôi
 - Cậu giỏi lắm!_Hắn thở dốc nói với nó
 - Cậu cũng vậy thôi!_Nó cũng chẳng khá hơn hắn là bao. Quần áo cả hai bây giờ không còn từ nào có thể diễn tả được. Mồ hôi thì rịn ra ướt cả áo. Cả hai nằm bệt dưới đất thở phì phò.
 - Gia nhập vào bang của tôi đi
 - Không thích
 - Tại sao?
 - Chỉ là không thích
 - Cậu giống con gái quá đấy!_Hắn vắt tay lên trán
 - Tôi là con trai đấy nhá!_Nó giật bắn dậy_Đừng động vào sự tự tôn của tôi
 - Cậu sinh tháng mấy?_Hắn hỏi một câu ngoài chủ đề làm nó bất ngờ
 - Sao lại hỏi chuyện đó?
 - Tôi sinh tháng 1, còn cậu?
 - Rồi hơi nhỡ? Tôi sinh tháng 4
 - Cậu sinh sau tôi, nhận tôi làm anh trai nhá!_Hắn vẫn vắt tay lên trán, mắt nhìn thao láo lên trần nhà
 - Chắc tôi nghe nhầm_Nó ngoáy ngoáy tai. Hắn đang nói gì vậy nhỡ?
 - Không đâu! Tôi rất vui nếu có một em trai như cậu đấy!
 - Anh sao? Vớ vẩn
 - Tên nhạt nhẽo. Không nhận thì tôi bắt cậu phải nhận_Hắn bật dậy rồi ôm chầm lấy nó. Hắn thọc lét nó. Nó bị thọc lét đến nỗi cười ra nước mắt
 - Có gọi không hả?_Vì không chịu nổi sự tra tấn của hắn, tiếng “anh” đã thốt ra từ miệng nó. Hắn nghe được từ mong muốn liền buông nó ra rồi xoa đầu nó
 - Thế mới ngoan chứ
 - Tên rồi hơi_Nó phồng mang trợn má đến dễ thương
 - Cái gì? Quên rồi sao?_Hắn lại sừng cò nhìn nó. Hai tay đưa lên như muốn tiếp tục cái trò hành hạ nó.
 - Nhầm, anh_Nó phải gơ tay xin hàng trước hắn. Trong mắt nó, hắn thật khó hiểu. Lúc thì lạnh lùng lúc thì cứ như trẻ con. Nhưng hắn làm anh trai của nó là tốt hay xấu? Đã lâu rồi nó không được gọi tiếng “anh”

đó. Sao nó lại nhớ anh nó quá? Anh nó bây giờ có khỏe không? Anh có biết là nó mong gặp lại anh lắm không? Hàng vạn câu hỏi hiện ra trong đầu nó. Bao giờ nó mới có thể đứng trước mặt anh với hình dạng thật sự đây

- Nè nè, em sao vậy? _Hắn lay lay người nó. Tên này cũng dở hơi thật. Bằng tuổi sao bắt nó gọi là anh chứ? Cái này là muốn già trước tuổi nè
- Không sao? Tôi...à không, em về đây _Nó đứng dậy và lấy balo đeo lên vai
- Em thật sự không muốn gia nhập vào bang của anh? _Hắn hỏi nó trong khi nó sắp rời đi
- Chẳng được lợi gì! _Nó hờ hững trả lời
- Thú vị lắm! Có cả bạn gái của em cơ mà
- Em ngang tài ngang sức với anh. Anh có thể cho em đứng ngang hàng với anh không? _Câu hỏi của nó làm hắn hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần
- Nếu em thích! Anh không để uống phí tài năng đâu
- Vậy thì tùy anh. Nhưng làm sao để công bằng ấy. Đừng tự tiện cho em một cái cấp, phải thi đấu rõ ràng _Nó quay lại nhìn hắn
- Em thích thì anh chiều. Ngày mai sẽ tổ chức cuộc thi phân cấp trong bang. Em hãy đến tham dự đi
- Ok _Nó mở cửa rồi bước đi. Hắn chỉ biết lắc đầu vì nó-một con người quá cứng đầu

7. Chương 7

Gia nhập Devil

Hôm sau, nó và Laysi lại đến trường. Vừa đặt chân xuống sân trường, bọn nó đã nhận được không biết bao nhiêu ánh mắt. Chủ yếu là ánh mắt thèm thuồng của bọn con gái giành cho nó. Đẹp cũng là một cái tội! Nó thầm nghĩ trong lòng. Nó và Laysi cố lách người đi qua đám đông và về lớp. Vừa bước chân vào lớp, nó đã nhận được sự đón tiếp nồng nhiệt từ Layla.

- Chúc anh yêu ngày mới tốt lành nhé! _Layla hôn nhẹ vào má nó. Nó cười cười với Layla rồi bước về chỗ. Bỗng nó nhận ra nhiệt độ xung quanh mình đang nóng lên. Thì ra phía sau nó là một lò lửa. Ôi nóng thật! Mùi dấm chua tỏa khắp nơi. Những ánh mắt hình viên đạn của bọn con gái hướng về Layla làm nó phải khiếp sợ. Layla đã làm một chuyện quá nguy hiểm rồi. Và đối với nó càng nguy hiểm hơn khi có một kẻ đang lăm le giết nó ở phía sau-là Alan đấy. Sau khi yên vị, nó lại lôi sách vở ra học. Cầm quyển sách chưa được bao lâu thì đã nghe thấy tiếng của hắn vắng vắng
- Em trai, em đi học rồi sao?
- Em trai? _Alan và Layla mắt tròn mắt dẹt nhìn nó và hắn
- Ừm. Tổ có em trai rồi đấy
- Này Mars, sao cậu lại nhận cái tên rồi hơi này làm anh trai vậy? _Layla lật quyển sách trên tay nó rồi chỉ tay vào hắn mà hỏi
- Cậu cũng thấy anh ấy rồi hơi à? Giống tớ đấy _Nó hờ hững nói
- Cái thằng này, rồi hơi là sao? Anh yêu em thế mà _Hắn bồng ôm chầm lấy nó. Tất cả mọi người trong lớp đều mở to mắt nhìn màn tình cảm của hai chàng hotboy. Trong đầu họ đều hiện lên một câu hỏi: CÓ KHI NÀO HAI NGƯỜI NÀY LÀ GAY? Nhìn thấy ánh mắt soi mói của mọi người giành inh, nó liền đẩy hắn ra
- Anh à, ngệt thờ

- Là thật rồi. Mà hai người bằng tuổi nhau mà, anh em gì chứ? _Layla ngồi xuống ghế và bắt đầu màn tra khảo _Đây là kết quả của cuộc giao đấu ngày hôm qua à?

- Kết quả còn tốt hơn cả mong đợi ấy chứ? _Hắn cười tươi

- Là sao? _Alan và Layla đồng thanh rồi cả 2 quay qua nhìn nhau ngượng ngùng

- Mars đã quyết định gia nhập vào Devil và tớ đã có một cậu em trai đáng yêu nè _Hắn đưa tay nhéo má nó làm nó la oai oái

- Thả bạn trai tớ ra. Đau cậu ấy _Layla hất tay hắn ra. Alan đá đểu cô nàng

- Lo cho bạn trai quá nhỉ?

- Mặc tôi _Layla nói rồi quay qua nhìn nó _Mars à, chẳng lẽ cậu lại thua cái tên rồi hơi này _Layla chỉ tay vào hắn

- Không. Tớ thua anh ta màn thọc lét thôi

- What? _Alan và Layla lại đồng thanh

Nó bắt đầu kể lại mọi chuyện. Sau khi nghe xong, Alan và Layla ôm bụng cười nghiêng cười ngả

- Trời ơi, bang chủ của chúng ta...lại...lại đi sử dụng chiêu đó. _Alan vừa cười vừa nói

- Đúng là bạn trai của tôi. Cậu rất giỏi _Layla giơ ngón cái về phía nó

- Hai cái người kia, im hết coi _Hắn hét lên. Mặt hắn bây giờ đã đỏ như trái cà chua rồi

- Thôi nào, đừng chọc anh trai tớ nữa _Nó nói mà cố tình nhấn mạnh hai chữ “anh trai” làm hắn tức điên

- Hừ, giận _Hắn quay phắt mặt đi chỗ khác. Cái tính trẻ con của hắn lại nổi dậy rồi. Nó thật bó tay cho hắn luôn.

Nó mặc hắn muốn giận gì thì giận. Nó lấy lại vẻ nghiêm túc rồi tiếp tục đọc sách. Hắn thấy thái độ đó của nó thì tức tối gục mặt xuống bàn. Nói chuyện với nó chỉ bằng úp mặt xuống ngủ cho đời nó yên. Rồi dần 5 tiết học cũng trôi qua. Tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ học cuối cùng đã hết. Theo thói quen thường ngày, nó mang ba lô lên vai rồi đi xuống lớp Laysi. Thi gì thì thi nhưng trước đó nó phải đảm bảo em nó về nhà an toàn cái đã. Laysi và Rin đang ở trước cửa phòng đợi nó. Thấy nó đến, Laysi liền quay mặt đi nơi khác. Có vẻ nhỏ đang giận nó chuyện gì đó

- Sao vậy? _Nó hỏi

- Sao anh lại giấu em việc tham gia vào cuộc thi phân cấp của Devil hả? _Laysi nổi giận với nó. Nó biết ai đã nói với nhỏ chuyện này. Nó liếc đôi mắt sắc lạnh sang Rin, trong khi đó Rin lại bày ra bộ mặt em không biết gì với nó.

- Mấy cái chuyện này em không nên biết thì tốt hơn. _Nó xoa đầu Laysi.

- Anh à, cho em cùng đi với anh nha! Em muốn xem anh thi đấu! Nha, nha! _Laysi chuyển sang chiêu thức làm nũng. Miệng nhỏ không ngừng nài nỉ. Và công sức của nhỏ cũng được đền đáp xứng đáng

- Được.

- Hura! Anh là nhất _Laysi reo lên rồi khoác tay nó đi đến hội trường, nơi buổi thi đấu được khai mạc.

Tất cả thành viên của Devil đã có mặt đông đủ. Hình như đây là căn cứ của Devil thì phải. Ở đây có đầy đủ các trang thiết bị như loa, micro, điều hòa... Nó hòa mình vào trong đám đông và quan sát tất cả. Quyết định gia nhập vào Devil của nó là đúng hay sai? Nó đang suy tư thì bị tiếng nói của Alan gọi hồn về

- Bang chủ đã đến! _Tất cả mọi người liền lập tức cúi đầu tỏ vẻ cung kính, chỉ có nó và Laysi là đứng như trời trồng thôi! Hắn sải những bước dài tiến vào trong đại sảnh. Về mặt hắn mang đầy sự tự tin. Đúng là bang chủ có khác. Nó phải khâm phục hắn vô cùng. Hắn ngồi vào vị trí cao nhất, Nơi có chiếc ghế màu trắng được chạm khắc hình rồng rất tinh xảo. Dưới hắn 1 bậc là 6 chiếc ghế màu vàng được khắc hình 6 con hổ dũng mãnh. 3 chiếc ghế phía bên tay trái hắn là vị trí ngồi của Alan, Layla và Rin còn 3 chiếc ghế

bên tay phải của hắn thì chưa có ai ngồi cả. 3 vị trí đó còn trống sao? Nó lại bị cuốn vào vòng xoáy của những câu hỏi. Nó cứ ngẩn người ra như thế cho đến khi bị Laysi đứng bên cạnh thúc tay

- Anh à!

- Hửm?

- Anh Alan bảo anh lên đó kìa!

- Ừm_Nó gật nhẹ đầu rồi đảo bước đến chỗ Alan. Nó vừa lên tới nơi thì nhận được cái nhìn chết người xen chút mỉa mai của Alan

- Con trai cứ mơ mộng như con gái, gọi mà không nghe_Alان phản nản

- Nhanh giùm!_Alan đã không ưa nó thì nó cũng chẳng có lí do gì phải nể nang cậu cả. Alan lườm nó rồi quay lại với micro. Anh chàng nói lớn

- Đây là Mars, là thành viên sẽ gia nhập vào Devil. Theo lí thì cậu ta phải mang cấp độ thấp nhất-cấp độ F nhưng vì bang chủ đã công nhận thực lực của cậu ta nên hôm nay chúng ta sẽ có một cuộc thi phân cấp giành cho cậu bạn này và bang chủ đã quyết định sẽ cho Mars thử sức với thử thách cao nhất giành cho thành viên cấp A

Ở dưới bắt đầu nhao lên. Họ đang tò mò không biết thực lực của nó như thế nào lại có thể khiến bang chủ kén cá chọn canh của họ coi trọng như vậy

- Màn độ sức giữa bang chủ và Mars đã diễn ra rồi nên chúng ta sang màn thi đấu tiếp nhé! Màn thứ 2 sẽ là một cuộc so tài giữa cao thủ đua xe bậc nhất của chúng ta Rin và cậu bạn mới này. Mọi người hãy kéo ra đường đua nào. 30' sau cuộc đua sẽ bắt đầu_Alان đồng dục nói. Càng về sau giọng cậu càng lớn và mang đầy sự phấn khích. Mọi người lập tức đổ ra đường đua cách đó một đoạn không xa, mất khoảng 5' đi xe gí đó

- Haizz!_Nó thở dài nào nề

- Anh!_Laysi thúc tay nó_anh chưa bao giờ đi xe mà. Anh có biết lái đâu!_Laysi móc lấy tay nó, vẻ mặt tràn ngập sự lo lắng. Nó cũng đang không biết phải làm gì đây! Đua xe? Nó đua rồi nhưng là đua xe 4 bánh chứ không phải đua xe 2 bánh. Nó thường lén ra ngoài và tham gia vài mùa giải dưới thân phận con gái ý mà. Cái này Laysi không biết đâu. Bởi thế nó không ngăn tốc độ nhưng cái nó ngăn là việc đi xe mô tô kìa. Nó thật sự không biết lái xe đó như thế nào luôn, còn là mô tô phân khối lớn nữa chứ.

- Em không biết lái xe sao?_Hắn bước đến cạnh nó. Bây giờ mọi người đã kéo ra đường đua cả rồi chỉ còn mấy người bọn nó thôi

- Hay là cậu chịu thua đi._Alan lên tiếng và ngay lập tức nhận được cái cốc đầu đau điếng của Rin, hắn và Layla

- Xe mô tô thì không biết nhưng ô tô thì biết chút ít!_Nó e dè nói (Biết nhiều là đằng khác)

- Xe ô tô hả? Nhưng đường đó chỉ có xe mô tô đi được thôi! Nó nhỏ và nghèo nàn lắm!_Layla lắc đầu_A! Hay là để công bằng chúng ta đưa Mars đi một vòng đường đua, tiện thể dạy cậu ấy cách đi xe mô tô luôn. Đi mô tô cũng dễ mà

- Ý hay đấy!_Cả bọn đồng thanh trừ Alan. Mấy người bọn nó liền kéo nhau ra bãi xe. Rin và hắn chỉ bảo nó một cách tận tình. Alan thì khoanh tay và nhìn nó bằng ánh mắt căm phẫn. Sau vài phút học lí thuyết, nó lên xe và bước vào giai đoạn thực hành. Cũng không khó như nó nghĩ. Một lúc sau, việc đi mô tô đối với nó đã trở nên rất chi là đơn giản. Hơn nữa, nó còn là một tay đua xe 4 bánh cừ khôi nên không khó để nó điều khiển cái loại xe này.

8. Chương 8

Đua xe

Đi hết một vòng đường đua, bọn nó đến vị trí xuất phát

- Kiểu này em thắng cũng chả có vinh dự gì!_Rin bấu môi.

- Đúng rồi, hai bên không cân sức mà_Layla góp lời

- Tuy vậy nhưng vẫn đua hết mình nha. Không được nhường đấy!_Nó bảo Rin

- Good luck! Em trai_Hắn nở một nụ cười tươi với nó nhưng nó coi như không thấy hay nói cách khác đau lòng hơn là nó đã cho hắn bơ đẹp. Tại sao vậy nhỉ? Hắn tức điên nhìn nó nhưng thôi, lúc này nên im lặng thì hơn.

- Cuộc đua chính thức bắt đầu!_Giọng Alan vang lên. Sau đó là một tiếng nổ vang trời. Nó và Rin bắt đầu phóng xe đi. Trước mắt bọn nó là một đoạn đường thẳng khoảng 500m. Nó và Rin không ai chịu thua. Nếu người này nhích lên một tí thì người kia lại vươn lên. Bọn hắn nhìn nó cũng khó nhận ra đây là người mới biết đi xe mô tô

Trước mặt bọn nó là khúc cua đầu tiên. với một người mới làm quen với mô tô như nó thì khả năng qua mặt Rin ở khúc cua đó là 0%. Và đúng là như vậy. Nó đã không thể vượt qua Rin mà còn bị cậu nhóc vượt trước. Rồi khúc cua thứ 2, thứ 3 cũng qua. Nó càng bị bỏ lại xa hơn. Lí do rất đơn giản. Nó đã tốn khá nhiều thời gian để bẻ lái vượt qua khúc cua trong khi Rin chỉ cần dùng một tí kĩ năng đã qua được dễ dàng. Nó phải làm sao đây? Cứ đà này nó sẽ thua mất. Chỉ còn 3 khúc cua nữa là đến đích rồi. Đầu nó bắt đầu hoạt động hết công suất

- Nếu đây là đua ô tô chứ không phải mô tô thì sao nhỉ?_Nó suy nghĩ_Làm sao để ngăn đà và lực quán tính của mô tô đây? Giả sử mình đang đua ô tô thì như thế nào nhỉ? Nếu là ô tô thì..._Một bóng đèn 1200W xẹt qua đầu nó. Nó đã tìm ra cách rồi

Cách nó một đoạn chừng 5m là Rin và trước Rin là một khúc cua. Nó phải vượt qua khúc cua trong thời gian nhanh nhất có thể mới mong có hi vọng lật ngược tình thế! Nó phóng xe nhanh hơn, rút ngắn khoảng cách giữa nó và Rin. Một lần nữa, Rin lại vượt qua khúc cua đó. Còn nó thì sao? Xe nó đang phóng rất nhanh, tất nhiên xe sẽ khó mà bẻ lái được.

- Lại bị bỏ xa rồi!_Layla ngán ngẩm cúi gằm mặt xuống đất

- Nếu cậu ta cứ như vậy sẽ thua thôi!_Alan cười mãn nguyện. Nhìn nó như thế, cậu ta vui lắm. Bọn hắn và mọi người đang theo dõi bọn nó đua qua một màn hình ti vi lớn được đặt ở chính giữa sân khấu. Nơi đây thường diễn ra các trận đua xe nổi tiếng trong nước nên trang thiết bị cũng được trang bị đầy đủ lắm.

- Anh Rin là nhất! Anh Rin là số 1_Những tên đàn em được Rin hướng dẫn đua xe bắt đầu la lên. Chỉ còn 2 khúc cua nữa thôi mà.

- Anh ơi! Cố lên_Laysi thào cổ vũ cho nó

Ai cũng tưởng nó sẽ bị bỏ lại xa hơn nữa nhưng không. Nó đã dùng chân của mình để làm trụ cho xe bẻ lái và với tốc độ mà nó đã đi, chiếc xe lăn bánh tiến về phía trước. Trong tích tắc nó đã đuổi kịp Rin. Mọi người ai cũng mắt chữ A, miệng chữ O mà nhìn nó

- Anh giỏi lắm!

- Quá khen rồi! Anh còn phải học hỏi ở em nhiều!_Nó nói. Cái này là kinh nghiệm nó suy ra từ việc đua xe ô tô đấy! Khi đua ô tô nó thường lấy bánh sau làm trụ để xoay xe. Vì không quen sử dụng mô tô nên nó không thể lấy bánh sau làm trụ được, không khéo sẽ xảy ra tai nạn mất. Không còn cách nào nó đành phải lấy chân mình làm trụ thôi!

- Em sẽ không thua đâu!_Rin nói rồi tăng ga chạy vọt đi. Nó cũng đâu chịu thua. Cũng chiêu thức đó, nó đã vượt qua hai khúc cua còn lại một cách dễ dàng. Nó và Rin đang chạy song song với nhau, giống như

lúc xuất phát ấy. Lại là một đoạn đường thẳng 500m, rốt cuộc ai là người chiến thắng đây? Rin lại tăng ga, cậu nhóc sắp cho xe chạy đến mức tối đa rồi.

- Đua tốc độ à? Em thua chắc rồi!_Nó khẽ cười. Nó cho xe chạy hết mức có thể. Xe nó đã đạt đến ngưỡng rồi. Nó vượt qua Rin và tiến về phía đích. Rin hết sức bàng hoàng. Tốc độ tối đa? Cậu nhóc còn không dám chạy đến mức đó vậy mà nó... Nó muốn chết sao? Đoạn đường 500m cuối cùng cũng đã thấy đích. Nó phóng xe qua đích một đoạn khá xa rồi làm một màn xoay tròn ngừng xe rất đẹp. Kĩ năng nó sử dụng trong trận đấu hôm nay đều rút ra từ việc đua ô tô cả. Đúng là tài ba. Rin chạy xe đến chỗ nó rồi hết lời khen ngợi nó. Bọn hắn cũng rời sân khấu đi đến chỗ nó

- Mars, cậu có thật là không biết đi mô tô không đấy?_Layla nghi ngờ hỏi

- Thật mà!

- Khó tin quá!_Hắn, Layla và Alan đồng thanh

- Anh à, anh cừ quá!_Laysi câu tay nó. Nó bước xuống xe. Khi trọng lực của cả người nó dồn hết lên đôi chân thì nó khẽ nhăn mặt. Chân nó đang rất đau. Chắc do nó lấy chân làm trụ nên chân bị thương rồi. Hắn nhìn thấy rõ biểu hiện trên khuôn mặt của nó

- Em nghỉ ngơi tí đi. Vẫn còn một trận thi đấu nữa đấy!_Hắn thấy cho nó chai nước rồi quay lưng bước vào trong. Cả bọn cũng đi theo. Alan đi đến sân khấu, cầm lấy micro và thông báo

- Trong trận đấu vừa rồi, Mars là người chiến thắng. Phần tiếp theo sẽ là phần thử sự gan dạ.

- Là sao?_Ở dưới bắt đầu nhao lên

- Các bạn thấy vách núi đằng kia chứ!_Alan chỉ tay về một cái vách khá cao_Phần tiếp theo sẽ là cuộc thi thử sự gan dạ giữa Mars và bang chủ kính mến của chúng ta. Thể lệ như sau: Cả 2 sẽ chạy xe đến đó. Ai thắng xe gần vách núi nhất sẽ thắng. 30' nữa cuộc thi sẽ bắt đầu còn giờ thì mọi người nghỉ ngơi đi nào_Alان nói xong thì đi đến chỗ bọn nó đang nghỉ ngơi

- Anh à!_Rin ghé sát tai nó_Anh gặp phải đối thủ đáng gờm rồi. Phần thi này khó nhất đấy. Nếu không cẩn thận sẽ rớt núi như chơi đấy! Anh phải tính toán cẩn thận đấy nhé!

- Ủ_Nó gật đầu rồi dựa vào tường. Mắt nó khẽ nhắm lại. Chân nó đau lắm, còn hơi ẩm ướt nữa. Chắc đang rỉ máu đây mà. Nó bắt đầu tính toán cho kế hoạch nhưng nó cũng chả biết tính như thế nào. Thôi đành tùy cơ ứng biến vậy

9. Chương 9

Nguy hiểm

Trong khi bọn nó đang nghỉ ngơi thì tại nơi đỗ xe của bọn nó hiện có vài kẻ đang làm chuyện mờ ám.

- Chúng ta làm thế này có quá lắm không?_Mimi bạn nhỏ Lala hỏi_Nếu không may sẽ xảy ra án mạng đấy

- Tên đó chết luôn càng tốt_Nhỏ Lala đánh mặt nó

- Anh ấy đẹp mà! Chết thì uổng quá!

- Đẹp trai thì sao? Bất cứ ai động đến Lala này đều nhận lấy hậu quả thôi!_Hai nhỏ đang loay hoay làm cái gì đó, bỗng tiếng Laysi vang lên làm hai nhỏ giật người

- Họ đến kìa!_Nhỏ Mimi thầm bảo

- Xong rồi, đi thôi!_Nhỏ Lala và Mimi bỏ chạy. Khi hai nhỏ sắp khuất sau hàng cây thì Laysi đã trông thấy

- 2 con nhỏ đó sao lại ở đây nhỉ?_Laysi tự hỏi_Mặc kệ!_Rồi nhỏ quay lại với câu chuyện mà bọn nó đang đề cập tới

- Chúc cậu may mắn nha Mars!_Layla vỗ vai nó.

- Cố lên nha, anh 2!_Laysi cũng cổ vũ nó. ai cũng nói một câu chúc mừng nó riêng chỉ có một kẻ lẳng lặng nhìn nó bằng ánh mắt như muốn giết người rồi bỏ về phía micro

- Mọi người tập trung nào! Cuộc thi sẽ bắt đầu ngay bây giờ!_Alan đồng dục nói rồi chỉ tay về bọn nó_Các bạn hãy hướng mắt vào 2 người chơi của chúng ta. Họ sẽ lần lượt chạy đến vách núi. Người nào thắng sát vách nhất sẽ thắng. Ai không may mắn sẽ bị rớt xuống vực và lúc đó tôi chỉ có thể gửi đến người đó một lời cuối cùng “Hãy an nghỉ” mà thôi. Hãy ột tràng pháo tay để tiếp thêm sức lực và sự gan dạ của 2 người chơi hôm nay nào

Một tràng vỗ tay vang lên. Nó và hấn nhìn nhau rồi cùng leo lên xe. Sao trận đấu ngày hôm nay chỉ liên quan đến xe vậy nhỉ? Chán thật! Người thi đầu tiên là hấn. Hấn rồ ga rồi phóng thẳng đến vách đá. “Két...Két” Thật tài tình, hấn đã phanh xe trước khi chiếc xe lao xuống vực. Bánh trước xe hấn chỉ cách mép vực chưa đến 10cm. Giỏi thật! Nó có làm được không đây? Đến lượt nó, nó phóng xe về cái vách đó. Hấn vẫn luôn dõi mắt theo nó. Xe nó lao như bay và chỉ còn cách vực chưa đến 5m nữa thôi. 4m, 3m, 2m và nó bắt đầu cho thắng xe nhưng sao nó thắng mãi mà không có tác dụng nhỉ. Nó rất hoảng hốt khi phát hiện thắng xe của mình đã bị hỏng. Nó không biết phải làm gì bây giờ nữa. Chân nó thì đang nhúc nhối mãi không thôi! Nó lại đang rất hoảng loạn. Đau về thể xác và mất ổn định về tinh thần làm nó không suy nghĩ được bất cứ điều gì! Hấn, con người vẫn không dứt mắt khỏi nó từ khi xuất phát đến giờ. Mọi cử chỉ của nó đều được hấn thu vào tầm mắt và hấn biết nó đang gặp phải rắc rối gì. Khi chiếc xe nó lao đến gần, hấn chẳng ngần ngại nhảy bổ vào nó, kéo nó ngã xuống đất. Còn chiếc xe của nó thì lao thẳng xuống vực. Nó đã thoát chết trong gang tấc và người cứu nó không ai khác chính là hấn. Hấn ôm nó ngã nhào xuống đất

- Ui, A!_Hấn nhăn mặt, mắt nhắm mắt mở trông đến khổ sở. Hấn ngồi nhồm dậy và tính gọi nó nhưng ngay khi thấy khuôn mặt đang trắng bệch, méo mó vì đau của nó thì hấn chợt khựng lại. Lần đầu tiên hấn nhìn kĩ nó và cũng là lần đầu tiên hấn nhìn một người với khoảng cách gần như vậy. Tim hấn bỗng đập loạn nhịp. Hấn bắt giác đỏ mặt. Chính hấn cũng không hiểu tại sao hấn lại trở nên như vậy nữa

- Ô mùi hương này..._Tim hấn càng đập nhanh hơn khi ngửi phải mùi hoa oải hương trên người nó. Cái mùi này giống của con gái lắm nha!_Thằng này sử dụng mỹ phẩm sao trời? Con trai sao lại dùng mấy thứ đó chứ?_Hấn tự hỏi vu vơ rồi rời khỏi người nó.

- Mars, mở mắt ra đi.

- Hơ_Nghe tiếng hấn, nó mở mắt ra_Em còn sống sao?

- Tất nhiên!_Nói rồi hấn đứng lên rồi đưa tay ra tỏ ý muốn kéo nó đứng dậy. Nếu hấn đã có lòng thành thì nó cũng xin nhận. Nó nắm lấy tay hấn rồi đứng dậy

- O, tay thằng này mềm mại cứ như tay con gái ấy!_Hấn nói trong lòng

Khi nó vừa đứng thẳng lên thì lại ngã xuống. Chân nó đã không còn khả năng chống đỡ nữa rồi.

- Em sao vậy?_Hấn lo lắng hỏi. Bọn người kia cũng đã đến. Ai cũng nhào vào hỏi thăm nó trừ Alan

- Không sao đâu! Hơi hoảng sợ nên người không còn sức thôi!_Nó vẫn tỏ ra không sao nói. Nhưng thật ra nó đang cắn răng mà chịu đau đấy! Chân nó đau kinh khủng. Nó níu lấy bờ vai của Layla rồi đứng dậy.

- Thắng xe của em bị hỏng sao? Anh thấy em thắng mãi mà không ăn_Hấn hỏi

- Có kẻ giả trò. Trong trận trước xe vẫn không sao mà._Nó đánh mặt nói. Laysi đã biết ai làm chuyện này.

- Anh à..._Laysi khêu tay nó

- Laysi, chúng ta về thôi!

- Khoan đã nào! Trước khi về phải nghe kết quả đã chứ!_Hấn níu nó lại.

- Kết quả gì? chẳng phải không hoàn thành sao?_Nó khó hiểu

- Mọi người nghe đây! Vừa rồi Mars đã hoàn thành phần thi cuối. Cậu ấy đã không mán nguy hiểm mà lao tới vực. Nếu tôi không ngăn lại chắc đã có án mạng rồi. Vậy tôi xin tuyên bố từ ngày hôm nay Mars sẽ là thành viên cấp A của Devil. Nếu ai thấy không hợp tình thì hãy vượt qua những thử thách vừa rồi đi. _Hắn đồng dạng nói. Lời hắn nói ra làm ai cũng im bật. Có nhiều người rất bất mãn nhưng không dám nói gì vì họ đâu thể nào vượt qua những thử thách đó. Đúng, nó có thực lực thì nó xứng đáng ngồi ở vị trí cao. Ai dám nói gì chứ? Có ngon thì vượt qua nó đi. Không một tiếng nói nào vang lên cả. Vài giây sau, một vài tiếng vỗ tay vang lên rồi tất cả đều vỗ tay. Tiếng vỗ tay vang vọng khắp nơi. Họ vỗ tay chào mừng ngày nó gia nhập Devil.

- Về thôi Laysi _Nó chẳng có lời nào để nói cả. Nó quay sang Laysi rồi lững thững ra về. Nó phải về trước khi nó gục ngã vì mất sức và mất máu. Ông quần nó đã thấm ướt vì máu. Có lẽ vì nó mặc quần có màu đen nên không ai trông thấy máu dính trên đó. Nó cố bước đi sao cho bình thường nhất có thể. Hắn nhìn bóng dáng nó, lòng nổi lên một cỗi lo lắng không thôi! Bọn nó leo lên taxi về nhà. Trên taxi

- Anh à, trước lúc anh thi vòng 2 em đã nhìn thấy cái chị đầu gấu và bạn của chị ấy ở chỗ xe anh đấy! _Laysi nói

- Chị đầu gấu? Là nhỏ Lala sao?

- Vâng

Nó không nói gì vẫn im lặng. Bọn nó về đến nhà liền bị “ông” của bọn nó tra khảo.

- Mars, sao cháu lại thành ra thế này? _Nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác, mặt bị trầy vài chỗ của nó, ông ta liền bật khỏi ghế

- Dạ, vì tham gia vào cuộc thi gia nhập bang gì gì đấy nên mới trở thành thế này đấy ạ _Nó thành thật khai báo

- Trời ơi, cháu tôi! _Ông ta nâng mặt nó lên rồi xuýt xoa

- Ông à, bọn cháu phải về phòng tắm rửa ngay ạ. Người ngợm bẩn quá đi thôi! _Laysi nhìn từ trên xuống dưới rồi mếu máo. Cô nàng nắm lấy tay nó rồi lôi đi. Sau khi bọn nó đi khỏi, “ông” của bọn nó lại ngồi ngay ngắn

- Thi gì thì cứ thi đi. Hãy tận hưởng những ngày cuối cùng của cuộc đời đi. Không còn bao lâu nữa đâu _Ông ta ngã người ra ghế rồi nở một nụ cười nham hiểm. Đây là con người thế nào đây? Ông ta có mục đích gì?

10. Chương 10

Cảnh cáo lần 3-Lallie xuất hiện

Ngày hôm sau, Laysi đến trường một mình. Bọn hắn thấy lạ nên xúm vào hỏi

- Mars đâu? Sao cậu ấy không đi học _Người hỏi là Layla. Laysi liền thở dài nãy nê

- Anh ấy bị thương rồi!

- Bị thương? _Cả bọn hét lên

- Ừm. Vì trận đấu ngày hôm qua đấy. Anh ấy bảo vì dùng chân để quay xe nên bị thương _Laysi lại tiếp tục thở dài

- Có nặng lắm không? _Hắn hỏi trong sự lo lắng

- Anh ấy bảo không sao nhưng em thì không thấy vậy. Bàn chân anh ấy chỗ nào cũng rướm máu. Cẳng chân còn bị rách một đường dài nữa. Hôm qua, máu chảy nhiều lắm. Nhìn mà phát sợ luôn kia _Laysi lè

lười. Đêm qua nếu em không sang đúng lúc anh ấy đang rửa vết thương thì chắc em không biết đâu. Mấy chuyện thế này anh ấy hay giấu nhem lắm!_Laysi thở dài lần thứ 3. Nó bảo nhỏ đừng lo nhưng làm sao mà nhỏ không lo được. Nó là người anh thứ 2 yêu thương nhỏ mà.

- Cái tên đó ngốc lắm!_Layla rũ mặt xuống. Nhỏ hiểu rất rõ con người nó. Nó là một người cam chịu, nó sẽ không nói những chuyện làm mọi người lo lắng đâu, dù chuyện đó nguy hiểm đến mức nào

- Thôi nào, đừng đứng ngoài này làm kiếng cho người khác ngắm nữa._Người im lặng nhất nãy giờ cuối cùng đã lên tiếng. Trên mặt Alan lúc này đang in rõ hai chữ “khó chịu” to tở chẳng. Cũng đúng thôi, bị người khác nhìn chăm chăm vào mặt ai lại không khó chịu. Cái bọn người này phải biết nỗi khổ của trai đẹp chứ! Muốn nói chuyện thì vào lớp rồi nói, sao lại đứng giữa sân trường mà tán gẫu vậy trời?

Cả bọn lập tức kéo nhau vào lớp.

- Nè, 2 người kia sắp về rồi kìa!_Hắn buông cặp xuống rồi nói

- Ai?_Layla hỏi

- Jame và Sally

- Cái gì? Bao giờ họ về?_Layla bỗng nhảy dựng lên

- Đang trên máy bay, khoảng 1 tiếng nữa sẽ về đến nơi!

- 1 tiếng nữa? Sao nhanh vậy?_Layla loạn lên rồi lôi điện thoại ra gọi cho ai đó. Sau một hồi gọi, cô nàng chỉ nhận được cùng một kết quả “thuê bao quý khách...”. Nhỏ chán chường gục mặt xuống bàn

- Sao vậy?_Alan quan tâm hỏi. Layla liền ngẩng đầu lên rồi nói chuyện phím với bọn hắn

- Tổ có hứa với anh Jame khi anh ấy quay lại đây, tổ sẽ cùng với Lallie ra sân bay đón anh ấy. Tổ gọi cho Lallie hoài mà không được, kì này phải thất hứa rồi._Layla mặt ỉu xiu.

- Lallie? Là cô em mà Jame hay nhắc đến phải không?_Hắn khoanh tay trước ngực hỏi

- Ừm. Mà anh ấy lớn tuổi hơn cậu mà, sao gọi Jame cộc lốc vậy hả?

- Oầy, bạn bè thì cần gì câu nệ tuổi tác, vả lại Jame thân là cấp dưới của tổ đấy nhá!

- Nói chuyện với các cậu riết cũng tăng xông mà chết thôi!_Layla sa sầm mặt mày. Không khí trong lớp đang khá yên lặng. Ai cũng cắm đầu vào học hết mà. Bỗng dưng tiếng hò hét ở đâu vang lên. Không phải trong lớp bọn hắn mà là từ những lớp khác vọng tới. Mà chỉ có bọn con trai hét thôi nha!

- Chuyện gì vậy nhỉ?_Layla tò mò hỏi.

- Lại một cô gái nào đó có khuôn mặt baby ấy mà. Tình trạng này xưa rồi!_Alan phe phẩy tay. Tuy nói vậy nhưng anh chàng cũng hướng mắt ra cửa để chiêm ngưỡng dung nhan cái kẻ đang gây náo loạn đó. Cả hắn và Layla cũng cùng một tâm trạng và mong muốn với Alan. Nhưng cuối cùng mong muốn của bọn hắn đã không được đáp ứng rồi. Người con gái đang rải những bước đi trên hành lang mang một vẻ gì đó rất kì bí. Cô gái đó vận trên người một cây màu đen. Áo thun đen ôm sát người kết hợp với quần Jeans dài màu đen cũng ôm sát cơ thể làm tôn lên 3 vòng cực chuẩn của cô. Cô đi một đôi giày cao gót cao 10 phân. Giày va xuống sàn làm vang lên những tiếng “lộp cộp” nghe chói tai. Mái tóc cô đen nhánh không uốn dập được thả tự nhiên. Tóc cô dài đến ngang lưng. Trên đầu là một chiếc mũ đen được cô đội sụp che mất nửa khuôn mặt. Vì thế chẳng ai nhìn ra được khuôn mặt cô như thế nào. Cô gái đó tự tin bước đi trên hành lang không một bóng người. Giờ này mọi người ai cũng ở trong lớp để chuẩn bị cho tiết học đầu tiên nên chả có ai rời khỏi lớp cả. Cô gái đó lướt ngang qua lớp hắn. Đám con trai bắt đầu hò hét chỉ có hắn và Alan vẫn im lặng.

- Cứ như xã hội đen ấy!_Alan nhìn cô gái đó bỗng thấy ớn lạnh trong người

- Phong cách đó rất giống Lallie. Con nhỏ đó cũng thích mặc...đồ đen_Layla nghĩ đến đây thì bật dậy rồi chạy khỏi lớp

- Cô ấy sao vậy?_Alan đưa ánh mắt khó hiểu nhìn hắn

- Đi theo sẽ biết!_Hắn nói rồi cả hai cùng đuổi theo Layla

Trước cửa phòng 11A7

Cô gái đó nhìn khắp căn phòng như tìm ai đó. Tìm hoài mà không thấy người cần tìm nên cô liền chặn đường một cô gái trong lớp lại hỏi

- Lala đâu?

Nhìn phong cách ăn mặc của nó, cô gái đó sợ sệt trả lời

- Cậu...cậu ấy...dẫn...dẫn một đám đông đi đâu đó rồi

- Một đám đông sao?_Nó lẩm bẩm_Chẳng lẽ..._Như nhận ra điều gì đó, nó liền quay lưng chạy đi. Chạy được một đoạn thì nó nhìn thấy Layla cũng đang hối hả chạy đi đâu đó. Theo sau Layla là bọn hắn. Nó cố tình làm như không quen biết, toan lướt qua bọn hắn nhưng tay nó đã bị Layla níu lại

- Lallie!_Nghe Layla gọi cái tên đó. Bọn hắn sững sờ rồi đồng thanh

- Là em gái của Jame

- Nhận ra rồi sao?

- Ừ

- Có gì nói sau. Tớ đi đây!_Nó hất tay Layla ra rồi bỏ đi nhưng nó lại bị Layla níu lại

- Có chuyện gì sao? Trông cậu gấp lắm

- Nếu tớ đoán không sai thì Laysi giờ này đã bị nhỏ Lala bắt đi rồi! Có thể Rin cũng bị liên lụy đấy

- Hơ! Vậy thì đi tìm bọn nhóc mau_Nói rồi Layla với nó chạy đi. Bọn hắn cũng đuổi theo sau. “Tại sao cô ta lại quen biết với Laysi?” Đó là câu hỏi đang hiện hữu trong đầu bọn hắn. Bọn nó chạy đến phòng học của Laysi. Nó nhìn khắp phòng nhưng không thấy Laysi và Rin đâu cả và nó lại chặn đường một cô bạn để hỏi

- Laysi và Rin đâu?

- Bị...bị chị Lala dẫn đi rồi!_Cô gái đó bị hàn khí tỏa ra từ người nó dọa đến phát sợ

- Đi đâu?

- Sau...sau trường._Nhận được địa điểm, bọn nó liền chạy đi. Bọn hắn khá ngạc nhiên vì một người lạ mặt như nó lại biết rõ góc ngách, đường đi của trường như thế! Và câu trả lời hợp lý nhất cho câu hỏi này của bọn hắn là: Nó đã từng học ở đây! Hoặc đã đến đây tham quan.

Hiện giờ ở sân sau trường, Rin đang rất chật vật với hơn 100 tên nam sinh. Nhìn cũng biết cái đám này là cái bọn thuê chém mướn giả dạng thành học sinh vào trường đây mà. Nhìn mặt tên nào cũng như ông cụ ầy. Trường này lại không mặc đồng phục khi đến trường nên cũng chẳng có ai để ý. Vả lại học sinh trong trường ai dám động đến Rin chứ? Động vào Devil xử đẹp lúc nào không hay, mà cần chi đến Devil, một mình Rin xử cũng được. Từng tên từng tên một xông vào Rin như hổ lâu ngày bị bỏ đói. Laysi nép sau Rin bắt đầu run bần bật. Nhỏ đã chứng kiến nhiều trận đánh nhau nhưng chưa bao giờ nhỏ phải đứng giữa trận chiến như thế này. Một tên lén ra sau Laysi và đánh lén nhỏ. Con gái mà tên đó cũng không tha. Hắn ta nở lòng nào phang nguyên cây gậy 2m vào người nhỏ vậy chứ! Nếu không có Rin đỡ thay chắc nhỏ đã ngất đi từ đời nào! Rin đau đớn ôm lấy tay. Thừa lúc đó, nhỏ Lala kéo Laysi ra khỏi sự bảo vệ của Rin rồi trừng mắt nhìn cô bé. Ở cạnh Rin Laysi sợ là thế nhưng đứng trước mặt mấy ả ti tiện này thì Laysi hết sức quật cường

- Tiểu nhân. Thừa lúc anh tôi không đi học liền kéo người đến ăn hiếp tôi. Còn thuê cả giang hồ nữa chứ!

“Chát...chát...chát...chát...chát” 5 bịch tai liên tiếp giáng xuống khuôn mặt xinh xắn của Laysi. Mặt nhỏ in hằn năm ngón tay của nhỏ Lala. Đau lắm! Nhưng Laysi không hề khóc nhé! Nhỏ còn trừng mắt nhìn ả Lala cơ đấy!

- Mày láo, dám trừng mắt nhìn tao!_Nhỏ Lala toan túm tóc Laysi nhưng nhỏ Mimi lại ngăn lại

- Đừng nóng, phải sửa sang cho con nhỏ đó đã chứ!_Ả cười cười rồi lấy trong túi áo ra một cây kéo nhỏ đưa cho Laysi. Laysi nhìn cây kéo cũng chẳng có tí gì gọi là sợ sệt. Trong khi Laysi là thế còn Rin thì vẫn phải chiến đấu với mấy tên kia. Vừa bị thương lại vừa lo cho Laysi làm cậu nhóc không thể nào tập trung chiến đấu được. Cậu nhóc rất muốn bay đến bên Laysi mà bảo vệ, che chở cho nhỏ nhưng cậu nhóc không thể nào thoát khỏi vòng vây dày đặc này được. Nhìn Laysi bị đám con gái đó ăn hiếp, tim Rin như thắt lại. Trong lòng cậu bỗng dâng lên một ngọn lửa tức giận. Cậu rất muốn xông ra ngoài nhưng thực tế là cậu không thể. Cậu chỉ biết cố hết sức đánh thật mạnh làm cho bọn người kia ngã xuống nhưng 1 chọi 100, một con số quá lớn. Tên này ngã xuống thì tên kia lại đứng lên. Bọn chúng không phải là học sinh mà là côn đồ, sức lực của bọn họ cũng hơn hẳn cậu. Nhưng kinh nghiệm chiến đấu thì chưa biết đâu nha!

Quay lại với Laysi nha!

- Tao sẽ ày một mái tóc thật đẹp!_Nhỏ Lala toan cắt tóc Laysi nhưng cây kéo còn chưa kịp động đến tóc Laysi thì ả đã bị hất văng ra xa. Mấy con nhỏ xung quanh cũng bị đá văng đến mấy mét. Nó quay sang nhìn Laysi. Năm ngón tay hằn trên mặt cô bé đã đập vào mắt nó. Nó cuộn tay thành nắm đấm rồi tiến về phía nhỏ Lala. Bấy giờ Rin cũng đã đến bên Laysi mà hỏi han. Nhờ có sự giúp đỡ của bọn hắc nên bọn kia đã bỏ chạy toán loạn. Cả bọn đang xúm lại coi nó xử nhỏ Lala. Dù ả là người của Devil nhưng bọn hắc cũng không thể giúp. Chuyện này là do ả gây sự trước mà. Nó chậm rãi đi về phía nhỏ Lala rồi chộp lấy ả. Nó tát liên tục vào bản mặt khó ưa của ả. Máu mũi, máu miệng ả chảy ra từa tựa. Nó tát ả như muốn nổi sào trên đầu luôn.

- Rin, mang ả và nhỏ Mimi vào nhà kho!_Nó bảo

- Hơ, sao chị biết tên em?_Rin ngơ ngác. Cậu nhóc vẫn chưa nhận ra cô gái trước mặt mình là ai.

- Lallie đấy!_Layla trả lời thay nó

- Chị Lallie là chị thật sao?_Rin reo lên

- Ủ. Đừng quá khích. Mang 2 nhỏ đó vào nhà kho cho chị._Nói rồi nó bỏ đi một nước. Theo sau là Layla. Rin liền quay sang nài nỉ bọn hắc. Bọn hắc thương tình nhóc Rin đang bị thương nên ra tay nghĩa hiệp giúp nhóc Rin mang 2 con nhỏ kia vào trong. Còn cậu nhóc của chúng ta thì tung tăng đến chỗ Laysi rồi cả hai đi vào nhà kho. Hắc và Alan thẳng tay vứt hai nhỏ đó xuống sàn

- Laysi, cho em chơi đùa với nhỏ Mimi đấy!_Nó quay sang Laysi bảo

- Hơ, chị cũng biết tên em sao?_Laysi ngơ ngác

- Đừng hỏi nhiều! Cứ chơi đi.

- Vâng_Nhỏ Mimi bị Rin và Laysi lôi sang một góc mà chơi đùa. Nó lấy trong người ra 4 con dao rồi đưa cho Laysi một con dao để chơi.

- Để em sửa soạn nhan sắc cho chị!_Laysi cười tươi rồi bắt tay vào công việc hớt tóc của cô. Từng lọn tóc rơi xuống cùng với nước mắt của nhỏ Mimi. ả đã van xin Laysi tha cho nhưng Laysi chẳng hề để tâm đến ả nhưng Laysi cũng chỉ dừng lại ở mức trừng phạt đó. Nhỏ không nghĩ sẽ nặng tay với ả.

Còn phía nó, nó coi nhỏ Lala như tấm bia vậy. 3 con dao nó phóng ra đã cắm sâu vào tay phải và hai chân của ả. 5 người kia nhìn mà thấy rợn cả người, tóc gáy dựng đứng cả lên

- Đây chỉ mới là cảnh cáo. Nếu còn quấy nhiễu cuộc sống của Laysi và Mars thêm một lần nào nữa thì không phải ở tay và chân mà là ở chính trán cô đấy!_Nó lạnh giọng nói_Cô cũng nên tạ ơn trời đi. Nếu lần đó Mars xảy ra bất cứ chuyện gì thì đời cô coi như kết thúc từ ngày hôm đó rồi.

- Sao chuyện này lại liên quan đến em trai tôi?_Hắc khó hiểu hỏi

- Chính chị đầu gấu và chị này đã làm hỏng chiếc xe mà anh đã thi._Laysi tiến về phía bọn nó

- Cô có quan hệ gì với Mars và Laysi?_Hắc lại hỏi

- Người không tách rời!_Câu trả lời của nó thật mờ ám. Vậy mà hắc lại vì câu trả lời đó mà đau lòng, tại sao chứ?

- Cái tên Mars đó có phúc quá nhỉ? Xung quanh toàn là con gái, đã có bạn gái rồi mà còn có người không thể tách rời kìa__Alan xỏ xiên. Cốt yếu cũng chỉ muốn chọc giận Layla để cô nàng chia tay Mars ấy mà. Layla vẫn chẳng có biểu hiện nào cho thấy đang ghen tức. Alan buồn bực rũ mặt xuống, anh làm sao cũng không chia rẽ được nó và Layla (Có cho anh chia rẽ cả đời cũng không được đâu!)

- Lallie!

- Hử?_Nó quay lại nhìn Layla

- Hôm nay anh Jame về lại đây đấy! Chắc anh ấy nghe tin gì đó của cậu

- 2 về sao?

- Cậu đi đón anh ấy với tớ nha! Tớ đã lỡ hứa với anh ấy rồi

Nó ngẩng người ra hồi lâu rồi cũng gật đầu.

- Gặp anh một lần cũng không sao. Không thể để anh lo lắng ỉn được__Nó suy tư một lúc rồi ra về. Mọi chuyện nó đã giải quyết xong, không còn lí do phải ở lại để rồi gây náo loạn nữa. Bọn người kia vội vàng vào lấy ba lô rồi đi theo nó ra sân bay.

11. Chương 11

gặp lại anh

Bọn nó phóng xe đến phi trường. Nó đang rất hồi hộp, cuối cùng nó cũng gặp anh nó rồi. Suốt thời gian qua nó vẫn dõi mắt theo anh nhưng anh nào hay biết, còn cho người tìm kiếm nó nữa chứ! Nó rất muốn gặp anh nhưng nó không thể làm được. Hai anh em nó ở quá xa nhau, nửa vòng trái đất chứ ít gì! Bây giờ sắp gặp được anh, nó không thể tin được. Nó như muốn hét lên với Layla “Chạy nhanh nữa đi, tớ muốn gặp anh” nhưng như thế thì còn gì là nó nữa. Nó đành phải kiềm nén cảm xúc để khỏi vỡ òa ra, để có thể đủ bình tĩnh mà đứng trước mặt anh nó. Và rồi, bọn nó cũng đã đến nơi. Nó đi vào sân bay rồi nhìn khắp nơi để tìm kiếm anh nó. Gần 10 năm xa cách, không biết anh nó trở nên như thế nào nhỉ? Vì sợ lộ thân phận nên nó không tìm hiểu nhiều về anh mình. Ngay cả ảnh của anh nó cũng không có. Nó thật sự muốn biết anh nó trông như thế nào. Layla cũng nhìn khắp nơi để tìm Jame và Sally. Nhưng tìm hoài tìm mãi mà không thấy họ đâu. Rõ ràng máy bay đã hạ cánh rồi mà.

- Layla!_Có ai đó gọi tên Layla. Cả bọn liền quay mặt sang hướng phát ra tiếng nói. Một chàng thanh niên cao lớn, nước da trắng như sữa cùng với một cô gái tóc nâu uốn lọn đang bước về phía bọn nó

- Woa, hai người đây rồi!_Layla reo lên rồi chạy về phía hai người đó. Chàng thanh niên bỏ đôi kính xuống rồi dịu dàng nhìn Layla

- Con nhóc này vẫn nhí nhố như ngày nào nhỉ? Sao không qua Mĩ chơi nữa. Ba mẹ em thường sang lắm mà, cả đám nhóc kia nữa

- Em chứ đâu như ai suốt ngày rảnh rỗi đâu! Mà sao anh lại về đây?

- Có tí chuyện ấy mà. Đúng rồi!_Jame bỗng mạnh giọng làm Layla giật mình_Em bảo sẽ đưa Lallie ra sân bay đón anh mà. Con bé đâu?

- Chuyện này...chuyện này...

Thấy cái sự lấp lửng của Layla, mặt Jame rũ xuống

- Không có sao? Em lừa anh đúng không? Em chưa tìm được Lallie đúng không?

- 2!_tiếng 2 vang lên làm lòng Jame ngưng đọng lại. Đã 10 năm anh không được nghe tiếng gọi thân thuộc đó. Jame liền hướng mắt sang nó, còn nó thì như tên bắn phóng nhanh đến chỗ anh mình.

- Em nhớ 2 lắm!
- Lallie! Em là Lallie thật sao? Anh không nằm mơ chứ?_Jame vòng tay ôm chặt lấy nó mà hỏi. Gần 10 năm xa cách, cuối cùng hai anh em nó đã gặp lại nhau. Đến bây giờ Jame mới thật sự an tâm. Trong thời gian qua, dù Layla có nói thế nào anh cũng không an lòng. Giờ được ôm nó thế này, anh mới thật sự cảm thấy nhẹ nhõm. Nó vỗ nhẹ tấm lưng rộng lớn của Jame
- 2 à, em là Lallie thật mà! 2 buông em ra đi, nghệt thở quá!
- À, ừm_Jame buông nó ra_Lallie, mấy năm qua em sống thế nào? Có tốt không? Em đang ở đâu?..._Jame hỏi dồn dập làm đầu óc nó loạn lên. Nó không thể bắt kịp một câu hỏi nào của anh cả.
- 2 dừng quýnh lên như thế! Em vẫn ổn mà. Còn 2 thì sao?
- anh hả? Anh sắp thành ông già vì em rồi. Anh tìm em cực khổ lắm đấy!_Jame cốc yêu nó
- Em xin lỗi!
- À mà, em nhớ Sally chứ?
- Là chị dễ thương đã mang anh em sang Mỹ phải không?_Nó tiến đến chỗ Sally rồi ngẩng nhìn nhỏ từ trên xuống dưới làm cho nhỏ có phần hơi ngượng ngùng
- Thật khó để nhận ra. Quá khác so với ngày xưa. Chắc_nó tặc lưỡi. Đã hơn 10 năm nó mới gặp lại Sally mà, dễ gì nhận ra
- Con bé kia, em đừng có nhìn chị như thế có được không? Em thì sao? Bỏ mũ ra chị xem nào!_Sally toan lấy chiếc mũ trên đầu nó xuống nhưng nó đã kịp chụp lại
- Này nhá bà chị dễ thương, mặt em đáng giá ngàn vàng đấy, không phải ai muốn xem thì xem đâu_nói rồi nó xòe tay ra trước mặt Sally_Đưa cho em ngàn vàng, em cho chị xem
- Ừ thèm, làm như ta đây muốn xem không bằng_Sally khoanh tay giận dỗi. Nó nhìn bộ dạng đó của Sally chỉ muốn chụp lấy hai cái má phúng phính của nhỏ mà捏 cho đã tay thôi!
- Trong khi nó như thế thì hẳn sao nhỉ? Hiện tại hẳn đang đơ toàn tập, Alan và Laysi cũng không khác gì. Nguyên do ở đâu nhỉ?
- Này Ailen, đó có phải là cô gái lúc nãy không?_Alan thúc tay hẳn hỏi. Hẳn đang trong tình trạng xác nơi đây, hồn nơi khác vô thức trả lời
- Không biết!
- Sao khác xa thế? Con người lúc nãy và bây giờ thật khác nhau
- Không biết!_Lại là câu trả lời đó của hẳn. Quả thật hẳn đang rất choáng vì sự thay đổi đột ngột của nó
- 2, 2 đang ở đâu?_tiếng nó vang lên lời hẳn về với thực tại
- À quên, Jame, chìa khóa nè_Hắn lấy từ trong túi áo ra một cái chìa khóa rồi ném về phía Jame_Anh ở nhà đối diện với bọn em đấy! Đường XXX
- Ừm, cảm ơn em
- Anh! Chúng ta về nhà nào! Hôm nay Lallie sẽ ở cùng anh cả ngày_Nó câu lấy tay anh nó rồi quay sang Layla_Hôm nay tớ ở cùng với anh đừng có quấy rầy đấy nhé!
- Hứ có anh trai, bạn bè cũng bị nó đá văng đi nơi khác. Con nhỏ này có đáng làm bạn mình không ta?_Layla nguyền rủa rồi bỏ đi một nước. Nhìn cái vẻ giận dỗi đó của cô nàng, cả bọn phải ôm bụng mà cười nghiêng cười ngả. Sau đó mấy chàng bọn hẳn cùng Laysi cũng đuổi theo Layla. Còn anh em nó và Sally thì đón taxi về nhà. Cả ngày hôm đó nó cấm trụ ở nhà anh nó luôn. Jame không cho nó đi nên buộc lòng nó phải ở lại. Giờ nó không thể cho anh nó biết bất cứ thứ gì. Mãi đến sáng hôm sau khi anh nó và Sally đang say giấc nồng thì nó lên ra về. Không cần nói cũng biết khi tỉnh lại Jame và Sally sẽ như thế nào. Trong khi Jame cuống cuồng lên tìm nó thì nó lại quay về là Mars. Nó sáng khoái bước vào nhà.

- Anh! Anh đã đi đâu? Em tìm anh khắp nơi đây!_Laysi vây quanh nó và hỏi không ngừng. Nó nhẹ nhàng xoa đầu Laysi bảo:
- Ở nhà ngột ngạt quá nên anh đến phòng tắm hơi rồi ngủ quên đến giờ luôn
- Vậy mà làm em lo_Laysi thở phào nhẹ nhõm
- Chúng ta phải chuẩn bị đi học thôi! Mà ông đâu?
- Ông ạ? Có việc nên đi sớm rồi ạ
- Ừm_Nó quay lưng lên phòng chuẩn bị để đi đến trường.

12. Chương 12

tình cảm của hần

Hôm nay bọn nó đến trường khá sớm nên chẳng bị ai cản trở cả. Ngày thường khó khăn lắm nó mới thoát ra khỏi cái đám cuồng trai đẹp của trường này. Chao ôi! Gì mà mê trai dữ thế không biết! Kể cũng khổ thật nhỉ?

- Laysi, em vào lớp trước đi_Đi đến cửa lớp của Laysi, nó quay sang bảo với cô em bé nhỏ của mình
- Vâng_Laysi nhón chân mi nhẹ lên má nó rồi đi vào lớp. Nó nhìn theo nhỏ một lúc rồi cũng cất bước đi. Nó không lên lớp mà lại đảo bước đến phòng y tế. Ngày hôm qua, chân nó đau kinh khủng nhưng vì không muốn anh nó lo nên nó phải cắn răng chịu đựng. Mãi từ hôm qua đến giờ nó chưa thay băng, chắc giờ máu đã thấm ra ngoài rồi. Nó khập khiễng bước đến phòng y tế. Nhìn quanh phòng để tìm cô y tá nhưng chẳng thấy đâu. Nó thở dài rồi đẩy cửa bước vào. Đây là lần đầu tiên nó đến nơi này. Nó không biết cách bày trí thuốc ở đây như thế nào thì làm sao mà tìm chứ. Nó bắt đầu lục từng ngăn tủ để tìm thuốc sát trùng. Sau một hồi tìm kiếm, nó cũng đã tìm ra thứ mình cần. Từng công đoạn bằng bó được nó hoàn thành một cách tỉ mỉ. Xong xuôi mọi thứ, nó quăng mình lên giường rồi nhắm mắt lại. Đạo này nó bị thiếu ngủ trầm trọng nên chỉ trong vòng 1', nó đã chìm vào giấc mộng.

Trong khi đó, hần đang đảo bước về lớp.

- Hôm nay em có đi học không Mars?_Hần vừa đi vừa suy nghĩ. Hần thật sự rất mong nó đi học. Một ngày không gặp nó, hần cảm thấy buồn kinh khủng. Hần không hề hay biết rằng trong lòng hần đang hình thành một tình cảm đặc biệt cho người thanh niên tên Mars. Mặc dù người thanh niên đó là con trai. Bước chân vào lớp, nhìn quanh khắp nơi nhưng không thấy bóng dáng ai kia đâu, mặt hần xụ xuống trông rất tội nghiệp.
- Lại không đi học rồi!_thường ngày là nó đi sớm hơn hần nên hôm nay không thấy nó đâu, hần đã khẳng định chắc chắn điều đó
- Cậu đến rồi đấy à?_Alan cười tươi chào hần
- Hỏi thừa quá đấy!_Layla từ bàn trên quay xuống lườm Alan.
- Mặc tở, có ảnh hưởng gì đến kinh tế nhà cậu không?_Alan gân cổ cãi lại
- Cậu hôm nay muốn chết nên mới dám cãi lại tở_Layla đứng bật dậy rồi xoắn hai ống tay áo lên. Ngay lúc đó, Alan lập tức xin hàng. Trước giờ bọn hần có ai dám chọc chị Layla nhà ta đâu. Không phải sợ bị đánh hay đánh không lại mà bọn hần sợ nhất chính là chiêu nhõng nhẽo của Layla khi bị đánh cho tơi bời thôi
- 2 tụi bây im lặng cái coi, tau quánh bây giờ_Hần gắt
- Hử? Cậu sao vậy? Sao hôm nay ỉu xiu thế? Bị đau hả? Lạ nha!_Layla làm một tràng không nghỉ rồi lại đến Alan

- Ailen tràn đầy sức sống của tôi đâu rồi. Nếu cậu bị bệnh thì đến bệnh viện ngay đi. Nhanh!
 - Mars lại không đi học. Không biết nó có sao không nữa!_Hắn nãy nê lên tiếng. Hắn thật sự rất lo cho nó và lo cho cái chân của nó. Nghe đến cái tên đó, Alan lập tức thay đổi thái độ
 - Thì ra là lo cho thằng nhóc đó. Mặc nó đi, đến bạn gái nó ngồi đây còn không lo thì việc gì cậu phải lo cho nó
 - Ô, Mars đã nghỉ 2 ngày rồi, đáng lo chứ! Vả lại nhìn thằng nhóc mảnh mai sao ấy
 - Hơ, con trai mà mảnh mai gì. Mà trước giờ cậu có quan tâm ai thái quá như vậy đâu!_Alan thấy lạ nhìn chằm chằm vào hắn
 - Không biết. Chắc tại Mars là em tớ nên tớ lo thôi!_Hắn nói rồi úp mặt xuống bàn. Nói thì vậy thôi nhưng hắn biết không phải vậy. Hiện lòng hắn đang rất rối bời. Cảm giác buồn bã, chán nản, lo lắng cứ len lỏi vào từng góc ngách trong lòng hắn, trong tim hắn. Hắn không hiểu nổi lí do làm hắn trở nên như vậy. Rồi hắn lại nhớ đến cái ngày hôm trước, ngay tại cái khoảnh khắc mà hắn và nó cùng ngã xuống đấy. Lúc đó, hắn đã nhìn nó như nhìn một đứa con gái. Ngay lúc đó con tim hắn đã rung động. Rung động? từ này sao có thể áp dụng cho trường hợp hai đứa con trai như nó và hắn cơ chứ? Không! Không! Nghĩ đến đây, hắn lắc đầu lia lịa. Hắn không dám suy nghĩ tiếp nữa. Vứt bỏ tất cả mọi suy nghĩ, nhắm mắt lại và hắn cố đi vào giấc ngủ. Layla nhìn hắn rồi khẽ cười. Hắn không nhận ra nhưng nhỏ thì thấy rất rõ sự thay đổi của hắn
 - Liệu cậu có thích Lallie không? Nếu là cậu thì tớ không còn gì phải lo nữa.
- Khi tiếng chuông báo hiệu hai tiết học kết thúc vang lên thì hắn và nó cùng tỉnh dậy. Cả hai đã ngủ được hai tiết rồi. Một mỗi, nó mang ba lô lên vai rồi đi về lớp. Trong lớp hắn thì
- Này!_Alan khều lưng Layla.
 - Gì vậy?_Layla quay xuống
 - Cô bạn Lallie của cậu đấy! Cậu ấy có bạn trai chưa?
 - Cậu hỏi làm gì?
 - Ờ thì...ờ thì tớ muốn làm quen với cậu ấy thôi!_Alan ngượng ngùng gãi đầu. Suốt một thời gian dài đằng đẳng cậu đã đem lòng yêu Layla nhưng giờ người cậu yêu đã có bạn trai rồi thì cậu cũng nên bỏ cuộc mà tìm ình một cuộc tình khác thôi. Trên đời này đâu thiếu con gái yêu cậu. Hà tất gì phải giữ mãi một bóng hình cho đau khổ.
 - Chưa! Nhưng cậu không đủ tiêu chuẩn đâu!_Layla buồn buồn nói. Nhỏ hơi chột dạ khi nghe Alan hỏi điều đó. Nhỏ có nhận ra tình cảm của Alan dành ình không?
 - Sao lại không đủ tiêu chuẩn? Có nhiều người thích tớ lắm đấy nhé!
 - Nghĩ sao mặc cậu_Layla nói rồi đứng dậy bỏ đi
 - Cô ấy sao thế?
 - Giận đấy đồ ngốc!_Hắn gất_Cả hai người đều ngốc như nhau!
 - O!_Alan ngơ ngác nhìn theo bóng dáng đang đi ra cửa lớp đó mà lòng quặng đau. Quyết định từ bỏ của cậu là đúng hay sai? Còn Layla vừa bước ra khỏi cửa thì gặp nó. Nhìn thấy cái vẻ mặt sắp khóc đó của nhỏ, nó liền chạy lại hỏi
 - Cậu sao vậy? Có chuyện gì sao?
 - Hix, Alan...Alan...cậu ấy..._Layla sụt sùi
 - Chúng ta đi đâu đó nói chuyện nào!_Nó ân cần dỗ dành Layla-cô bạn mà nó coi như chị em trong gia đình. Đi ngang qua lớp, nó dùng ánh mắt hình viên đạn lườm Alan.
 - Ô, đó là Mars mà. Ánh mắt đó là sao?_Alan ớn lạnh nhìn sang hắn

- Không biết. Đuổi theo họ thôi! _dứt lời bọn hắn đứng dậy rồi đuổi theo bọn nó. Vừa trông thấy nó, hắn như cây xanh thiếu nước được tiếp thêm sinh lực vậy. Tim hắn cứ thúc liên hồi làm hắn thấy khó thở vô cùng. Những cảm giác này là sao? Chẳng lẽ...chẳng lẽ hắn yêu nó rồi. Không, không thể được. Nó là con trai mà.

- Mars! _Hắn gọi lớn tên nó. Nghe thấy giọng hắn, nó liền quay lại nhìn bọn hắn

- Sao giờ em mới đến lớp? Có chuyện gì xảy ra sao?

- Không, em ngủ quên ở phòng y tế. Giờ em và Layla có chuyện riêng cần nói. Gặp lại anh sau nhé!

- Ừ.

Nó lại lườm Alan rồi đi cùng Layla

- Sao lại nhìn mình như thế chứ? _Alan khó hiểu nhìn theo nó và Layla. Hắn không nói gì lẳng lặng nhìn theo nó. Giờ phút này hắn có thể khẳng định chắc chắn là hắn yêu nó-yêu nó dù nó có là con trai.

- Mars, giả như em là con gái thì tốt biết mấy nhưng dù thế nào anh cũng sẽ yêu em! Nhưng sao em lại là bạn trai của Layla? Anh chỉ có thể nhìn em từ phía sau thôi ư?

13. Chương 13

Mối tình đầu của Layla

Quay lại với nó và Layla nhé! Hai người bọn nó chở nhau ra bờ sông trò chuyện

- Chuyện gì đã xảy ra? Cậu nói đi

- Alan...Alan...cậu ấy bảo muốn quen cậu

- Cái gì? _Nó như muốn nhảy dựng lên. Cái tên Alan đó muốn quen nó thật sao? _Là thật sao?

- Ừm

- Vậy sao cậu lại khóc?

- Tớ có khóc đâu! _Layla dẫu môi lên cãi lại nó

- Còn không? Nước mắt nước mũi tèm lem kia!

- Có sao?

- Nói cho tớ biết đi. Cậu buồn khi nghe Alan nói thế đúng không?

- Sao tớ phải buồn cơ chứ?

Nó nhìn Layla hồi lâu rồi thở dài

- Cậu biết Alan thích cậu đúng không?

- Ừm

- Vậy còn cậu, có thích cậu ấy không?

Trước câu hỏi của nó, Layla chọn cách im lặng

- Cậu vì muốn Alan ghen, muốn chọc tức cậu ấy nên mới nhận tớ làm bạn trai. Chuyện đó tớ chẳng lẽ không nhận ra. Trong lòng cậu, hình bóng Alan đã khắc sâu rồi. Chỉ là cậu không chấp nhận thôi!

- Nhưng...tớ thật sự...tớ không đủ tự tin để yêu lần nữa. _Layla cúi gầm mặt xuống đất. Từng giọt nước mắt bắt đầu trào ra

- Layla à, có một chuyện tớ chưa nói cho cậu biết__Nghe nó nói, Layla lập tức đưa con mắt đầy nước lên nhìn nó
 - Chuyện gì?
 - Thật ra Long..._Nó chưa kịp nói hết câu đã bị Layla ngăn lại
 - Tớ không muốn nghe đến cái tên đó nữa
 - Nghe tớ nói hết đã. Thật ra Long rất yêu cậu đấy. Cậu có biết anh Long bị ung thư giai đoạn cuối không? Anh ấy đã đi rồi
 - Sao?
 - Đến bây giờ cậu vẫn không hề hay biết gì? Vì biết mình không qua khỏi nên anh ấy đã nhờ em gái mình đóng giả thành người yêu rồi tình từ trước mặt cậu. Cốt yếu cũng muốn cậu cảm hận mà không đau khổ vì cái chết của anh ấy thôi!_Mặt nó buồn rười rượi. Nó buồn thay ột kẻ si tình bạc phận_Anh ấy yêu cậu đến thế đấy!
 - Không đâu. Cậu nói dối. Tớ chắc anh ta bây giờ đang vui vẻ bên cạnh cô người yêu của anh ta rồi_Nước mắt Layla càng ngày càng nhiều hơn. Thà là anh phụ tình cô còn hơn là anh vì cô mà làm vậy. Cô sẽ không tin anh đã chết đâu
 - Tớ không còn gì để nói. Cậu tin hay không là chuyện của cậu. Anh ấy được chôn cất ở XXX ở Nha Trang đấy!_Nó đứng bật dậy_Trên bia mộ anh ấy có khắc “Em bảo em thích biển, em bảo em thích ngắm mặt trời mọc nên anh muốn sống ở đây để được hưởng thụ những điều em thích. Anh yêu em, Hân”
 - Cậu đã đến đó sao? Làm sao cậu biết được những chuyện này?
 - Tuy tớ không ở bên các cậu nhưng tớ biết rất rõ mọi thứ xảy ra xung quanh các cậu. Cậu cứ suy nghĩ đi, suy nghĩ về mọi chuyện. Và hãy đến Nha Trang thăm anh ấy một lần, anh ấy rất mong cậu đấy!_Nói rồi nó rời đi. Còn Layla thì cứ ngồi đó mà khóc mãi. Ngay sau đó, nhỏ đã đón xe đến NT để gặp Long. Nó nói đi nhưng lại không đi. Nó đứng sau một cái cây rồi quan sát Layla từ đầu đến cuối
 - Hãy đi đi, bạn của tôi! Đi và quên tất cả!
- Rồi nó lôi điện thoại ra gọi cho Alan
- [Alo]
 - Tôi đây!
 - [Mars?]
 - Ủ. Tan trường tôi muốn gặp cậu. Gặp nhau tại cafe Sweet nhé! Đưa Laysi đến đó luôn giúp tôi
 - [Được rồi]
- Sau khi tan học, cả bọn kéo nhau đến Sweet. Nó đã chờ ở đó từ bao giờ
- Sao anh cũng đến đây? Cả Rin nữa?_Nó nhìn hẩn và Rin khó hiểu. Nó nhớ chỉ có hẹn với mình Alan thôi mà
 - Nghe nói chuyện này có liên quan đến chị em, em phải theo
 - Còn anh chán quá nên đi theo thôi!_Vì muốn gặp nó nên hẩn mới theo đấy chứ chán gì
 - Cậu gọi tôi ra đây làm gì?_Alan khó chịu hỏi nó
 - Nghe nói cậu muốn quen với Lallie?
 - Cái gì?_Rin hét lên
 - Là Layla nói với cậu à? Là người yêu thì chuyện gì cũng nói sao?
 - Tôi và Layla không là gì của nhau cả.

- Sao?_Hắn, Alan và Laysi đồng thanh
 - Ngay từ đầu đã như thế rồi! Em cũng chả biết sao chị hai lại dàn dựng màn kịch đó nữa!_Rin xoa cằm suy nghĩ. Cậu nhóc đã suy nghĩ đến đâu cả đầu nhưng vẫn không thể tìm ra câu trả lời
 - Vì Layla muốn làm cậu ghen đấy Alan!
 - Sao cô ấy phải làm thế?_Alan khó hiểu hỏi
 - Khi yêu mà ai chẳng như vậy
 - Khoan, ý em muốn nói Layla yêu Alan sao?
 - Đúng vậy.
 - Sao có thể? Em thấy chị ấy thờ ơ với anh Alan lắm mà. Không thể nào chị ấy không biết anh Alan yêu chị ấy_Laysi cũng góp lời. Đến đây nó thở dài thườn thượt. Nó lại phải nói về cái chuyện đau lòng đó nữa rồi
 - Vì Layla sợ đau thêm lần nữa. Rin, em còn nhớ anh Long chứ?
 - Anh Long? Là cái anh đã bỏ rơi chị em á hả? Sao anh lại nhắc đến anh ta?_Rin tỏ vẻ khó chịu thấy rõ. Cậu nhóc đã chứng kiến chị mình đau khổ ra sao mà
 - Anh ấy chết rồi!_Mặt nó lại rũ xuống. Rin như đông cứng lại. Cậu nhóc cũng đã một thời thần tượng anh Long này mà.
 - Anh ta chết cũng đáng! Đó là hậu quả của kẻ làm chị em phải khóc
 - Em im đi_nó gắt_tình yêu của Long giành cho Layla lớn thế nào em có biết không? Em có biết anh Long bị ung thư giai đoạn cuối không? Đến phút cuối cùng của cuộc đời, anh ấy cũng chỉ nghĩ về Layla. Vì sợ con nhỏ sẽ đau khổ mà anh ấy đã phải kìm lòng để buộc bản thân buông tay Layla ra. Anh đã phải nén đau khổ để dựng nên màn kịch lãng nhăng ngày hôm đó. Tất cả đều vì sợ Layla phải đau khổ vì cái chết của anh mà thôi!
- Rin chết lặng. Những câu chữ nó vừa thốt ra đang lớn vồn trong đầu cậu nhóc. Suốt thời gian qua, cậu nhóc đã hiểu lầm và oán trách Long sao?
- Sự thật không phải vậy. Anh ấy đã bỏ chị 2 mà đi theo con nhỏ khác. Giờ này anh ấy chắc đang rất vui vẻ bên tình yêu của mình rồi_Rin lắc đầu lia lịa như không tin
 - Người yêu của anh ấy chỉ có Layla thôi! Con nhỏ mà em và Layla đã nhìn thấy chính là em gái ruột của anh Long đấy. Ngay sau khi gặp bọn em, bệnh của anh ấy càng trở nặng hơn và chưa đầy một tuần anh ấy đã..._Nói đến đây nó không nói nữa. Cổ họng nó như có gì đó lắng đọng lại_Đó chính là lí do tại sao Layla biết cậu yêu nó và biết nó cũng yêu cậu nhưng lại không chấp nhận
 - Layla đang ở đâu?
 - Đang ở cùng Long ở XXX ở Nha Trang. Cậu đến đưa nó về đi
- Không cần nó nói, Alan cũng sẽ đưa nó về. Cậu chạy như bay ra xe và phóng đến địa điểm nó đã nói. Không khí chỗ bọn nó vẫn lặng im. Đơn giản là đang thương tiếc ột tình yêu đẹp
- Long cũng vì muốn Layla sống hạnh phúc mới buông tay. Liệu Layla có chấp nhận Alan không?_Hắn hỏi
 - Tùy vào nó thôi! Nếu nó hiểu mong ước của Long thì sẽ chấp nhận thôi! Long cũng đâu muốn nó sống trong đau khổ và sự tự trách_Nó thở dài
 - Em muốn đến gặp anh ấy!_Rin đứng bật dậy. Cậu nhóc toan chạy đi nhưng đã bị nó níu lại
 - Em nghĩ bây giờ là lúc thích hợp?
- Hiểu ý nó, Rin lại ngồi xuống.
- Nhưng sao anh ấy lại chôn cất ở NT?

- Vì chị em thích biển, thích mặt trời mọc. “Em bảo em thích biển, em bảo em thích ngắm mặt trời mọc nên anh muốn sống ở đây để được hưởng thụ những điều em thích. Anh yêu em, Hân” Trên bia mộ của anh ấy đã khắc những chữ đó
- Anh ấy thật ngốc. Sao anh ấy lại không nói với em và chị 2 cơ chứ?
- Em nghĩ có thể nói với người mình yêu rằng: “Anh sắp chết” và nhìn người đó lo lắng, đau khổ trong những ngày cuối đời của mình à. Nếu là anh, anh cũng không nói và chấp nhận buông tay như anh ấy. Nếu bị tổn thương thì còn có người khác chữa lành, còn nếu ôm khư khư hình bóng một con người thì làm sao yêu thêm người khác được nữa._Nó nâng cốc cafe uống một hơi rồi đứng lên
- Tình cảm của Alan giành cho Layla cũng không thua kém gì anh Long đâu! Laysi à, chúng ta về thôi
- Vâng_Laysi định đứng dậy thì bị Rin chụp tay lại
- Anh à! Cho em mượn Laysi tí nha!
- Cái này thì em hãy hỏi Laysi đi!
- Rin liền quay phắt sang nhìn Laysi
- Hôm nay cậu ở cùng tớ được chứ?
- Ừm.
- Bảo vệ con bé cẩn thận đấy. Nếu con bé mất một cọng tóc thì em hãy coi chừng_Nó buông lời đe dọa rồi mở cửa bước đi.
- Hai đứa đi chơi vui vẻ nha!_Hắn cười tươi rồi đuổi theo nó. Để xem ai sẽ thành cặp với ai đây nhỉ?

14. Chương 14

Bắt đầu cuộc tình mới

Sau nhiều tiếng đi xe, cuối cùng Alan cũng đã đến được nơi cần đến. Trên ngọn đồi hướng ra biển kia có bóng dáng một người con gái đang gục mặt khóc trước bia mộ của người con trai tên Long. Nhìn cô gái đó khóc, tim Alan đau ghê gớm. Nó càng đau hơn khi thấy cô khóc vì một tên con trai khác không phải cậu. Những bước chân nặng nề của cậu thả xuống nền cỏ xanh mượt. Cây cỏ cũng vì sức nặng của bước chân đó mà ngã rạp. Đứng lặng quan sát người con gái đó một lúc lâu, cậu mới lên tiếng gọi

- Layla!_Nghe có người gọi tên mình, Layla lập tức quay lại. Ngạc nhiên là từ để diễn tả trạng thái của nhỏ bây giờ
- Sao cậu lại ở đây?
- Cậu hãy quên Long và sống vì tương lai đi. Đó chẳng phải là điều Long mong muốn sao?_Alan dùng ánh mắt đau buồn nói với nhỏ
- Long, anh ấy...anh ấy...hix huhuhu_Nhỏ nhìn bức ảnh người con trai trên bia mộ rồi lại khóc. Sao ông trời lại nỡ đưa anh rời xa thế gian, rời xa bạn bè, rời xa nhỏ như thế? Biết làm thế nào đây? Suốt 2 năm trời nhỏ cứ oán hận anh, căm ghét anh. Sao anh có thể làm thế với nhỏ? Sao lại ra đi mà không nói với nhỏ lời nào?
- Anh ơi, hix, huhuhu. Sao anh không nói với em lời nào? Sao vậy chứ? Sao lại làm em cảm thấy tội lỗi thế này?_Layla khóc nức lên. Tay thì không ngừng đập xuống đất. Alan thấy thế lập tức ôm chặt lấy nhỏ, dùng tay cậu giữ chặt lấy tay nhỏ để nhỏ không tự làm thương bản thân nữa
- Layla, tớ xin cậu đấy! Cậu đừng gây thương tích cho bản thân như thế!

- Hix, anh ấy yêu tớ như thế vậy mà tớ đã hiểu lầm anh ấy, tớ đã oán hận anh ấy biết nhường nào! Cậu nói đi tớ phải làm sao đây?_Trong vòng tay của Alan,

Layla khóc mãi không ngừng. Nhìn nhỏ như thế, tim cậu đau lắm, đau như có ngàn mũi kim đâm vào vậy. Không tự chủ được bản thân, Alan liền xoay mặt Layla lại và dùng môi mình phủ lên cánh môi mỏng của nhỏ. Nhỏ lập tức im bật ngay. Bao nhiêu tiếng khóc đều bị nhỏ nuốt trôi vào bụng cả rồi. Sau một lúc ngỡ ngàng, cuối cùng nhỏ cũng đã định thần lại. Nhỏ dùng sức đẩy Alan ra nhưng đẩy thế nào Alan cũng không nhúc nhích. Nhỏ bất lực để Alan hôn mình như thế. Alan hôn nhỏ đến nỗi môi nhỏ muốn sưng lên luôn. Khi môi cậu vừa rời khỏi môi nhỏ thì một cái tát đau thấu trời xanh giáng xuống mặt Alan. Nhưng cậu không hề thấy đau vì tim cậu giờ đây càng đau hơn

- Cậu làm gì vậy hả?_Layla tức giận trừng mắt nhìn Alan

- Cậu ích kỉ lắm!

- Sao?

- Cậu có biết khi cậu đau khổ vì người khác thì tim tớ đau thế nào không? Nó như sắp nổ tung vậy. Tất cả đều vì cậu đấy! Cậu biết tớ yêu cậu thế mà cậu lại thờ ơ với tớ. Nếu không thích tớ thì chỉ cần nói tớ không thích thì xong thôi mà. Sao lại dằn vò tớ như thế? Cậu cảm thấy có lỗi với Long vậy còn tớ, cậu có thấy có lỗi với tớ không? Cậu có bao giờ quay đầu lại nhìn tớ đâu. Vậy sao tớ vẫn yêu cậu nhỉ? Sao cứ phải đau vì cậu thế này? Đã đến lúc tớ từ bỏ rồi, tớ không nên ép cậu yêu tớ_Alان mệt mỏi đứng dậy. Đúng! Cậu không nên mong đợi bất cứ thứ gì. Layla yêu cậu? Chỉ là suy nghĩ của những người ngoài cuộc thôi! Nhưng Alan đâu biết rằng suy nghĩ và cái nhìn của người ngoài cuộc bao giờ cũng nhạy bén hơn người trong cuộc. Nhìn theo bóng dáng đau khổ, đơn độc của Alan, bỗng dưng Layla bật khóc lên. Nhỏ đã làm tổn thương một người-người rất quan trọng với nhỏ. Alan nói đúng, trước giờ nhỏ chưa bao giờ quay lại nhìn Alan dù chỉ một lần dù biết rằng con tim mình đang hướng về phía đó. Trong tình yêu, con tim và lí trí luôn là hai lối đi trái nhau mà. Nhỏ quay sang nhìn Long lần cuối rồi nở một nụ cười thật tươi

- Cảm ơn anh vì đã yêu em đến như vậy. Đã đến lúc em bắt lấy cánh tay khác rồi phải không anh? Em sẽ sống thật tốt. Em sẽ sống cho cả phần của anh nữa. Hẹn gặp lại anh nhé! Tình yêu đầu của em_Nhỏ hôn lên tấm ảnh trên bia mộ rồi đuổi theo bóng dáng đơn độc kia

- Alan! Alan!_Layla chới với gọi nhưng có người làm ra vẻ không nghe tiếp tục bước đi.

- Hix, đừng...đừng bỏ em...ở đây mà!_Nhỏ chạy thật nhanh đến bên Alan rồi vòng tay ôm cậu từ phía sau. Bóng dáng cao lớn đang di chuyển bỗng đứng khựng lại. Hơ, Em? Thật khó tin

- Buông ra đi, tớ không muốn ép buộc cậu_Alان gỡ những ngón tay của Layla ra, nhưng càng gỡ nhỏ càng giữ chặt hơn

- Không phải ép buộc, là em tự nguyện

- Sao?

- Em yêu anh, Alan à!_Thật ngoài sức tưởng tượng của cậu. Cuối cùng cậu cũng nhận được đáp án mong muốn rồi. Kìm nén mọi cảm xúc đang trào dâng trong lòng, Cậu quay người lại nhìn Layla

- Em nói thật chứ?_Layla bên lên gật đầu

- Không phải thương hại chứ?

- Không phải!

- Vậy còn Long?

- Anh ấy là một kỉ niệm đẹp của em. Chẳng phải anh bảo em quên đi sao? Sao còn nhắc lại?_Nhắc đến cái tên đó, trong lòng Layla lại dâng lên một nỗi buồn khó tả

- Còn Mars? Em không yêu cậu ta chứ? Anh thấy hai người thân thiết quá mức cần thiết_Alان nhướn mày hỏi nhỏ. Nghĩ đến cảnh tượng Alan ghen với Mars thì nhỏ phải bật cười. Alan nhìn nhỏ khó hiểu

- Gì vậy? Sao lại cười?

- Em nghĩ không nên giấu anh bất cứ điều gì nên em nói cho anh nghe một chuyện nhưng anh không được nói với bất kì ai đấy.
- Chuyện gì mà có vẻ quan trọng thế? _Layla ghé sát tai Alan
- Mars thật ra là Lallie đấy!
- Cái...cái gì? Sao...Sao lại có chuyện đó? _Alan la lên. Chuyện này với cậu thật sự rất khó tin
- Chuyện này nếu lộ ra có thể gây nguy hiểm đến tính mạng của Mars nên anh phải kín miệng đấy. Anh không được nói với ai kể cả Ailen
- Nguy hiểm đến tính mạng sao?
- Nó là con bạn em trân trọng nhất. Em không cho phép điều gì xảy đến với nó đâu. Anh phải hứa với em
- Được rồi

Hai người lên xe rồi hạnh phúc lái xe về lại thành phố. Cái gì đã qua thì nên cho qua đi. Hãy giữ những kỉ niệm đẹp để đã có và bắt đầu cuộc đời mới. Cứ sống mãi với quá khứ thì chẳng làm nên chuyện gì. Con đường phía trước đang rộng mở chào đón chúng ta mà. Hãy bắt lấy một bàn tay khác và làm lại từ đầu. Đôi khi người quan trọng đang ở bên cạnh bạn mà bạn không hề nhận ra hoặc do bạn không chịu chấp nhận sự hiện diện của người đó mà thôi! Hãy nhìn lại một lần! Có thể hạnh phúc đang ở phía sau bạn.

1 couple rồi nhé!

15. Chương 15

Couple 2

Sau khi rời khỏi Sweet, hai đứa nhóc kéo nhau đến bar. Trong căn phòng víp chỉ có hai người. Một cậu nhóc thì cứ ngồi uống rượu. Không biết cậu nhóc đó đã uống bao nhiêu chai nữa. Vô số vỏ chai rỗng rơi lăn lóc trên sàn. Còn cô nhóc thì cứ ngồi đó mà thở dài than ngắn, lâu lâu lại hé miệng ngăn cản cậu nhóc nhưng chẳng được gì. Nhìn thấy cậu nhóc như thế, cô nhóc bực kinh khủng. Bảo nhỏ đi cùng cậu là để ngắm cậu như thế này sao? Tức giận vì bị lừa, cô nhóc đập bàn đứng lên

- Cậu cứ ngồi đó uống đi, tớ về
- Laysi, Đứng đi
- Vậy cậu bảo tớ ở lại đây làm gì? Cậu chỉ biết uống rượu thôi có ngó ngang gì tớ đâu. Tớ có khác gì tảng đá chứ! _Laysi phụng phịu giận dỗi
- Xin lỗi! _Rin rũ mặt xuống. Bây giờ cậu rất muốn có người ở lại cùng cậu tâm sự. Cậu đang rất rất buồn, Laysi có hiểu điều đó không? Nhìn vẻ mặt ủ dột đó của Rin, Laysi thở hắt một hơi rồi ngồi xuống
- Buồn thì cứ nói ra đi, đừng có giấu trong lòng rồi làm bộ dạng này nữa!
- Tớ...có lỗi với anh Long! Tớ...tớ đã hận anh ấy, đã phớt lờ mọi chuyện về anh ấy! Tớ..._Giọng Rin ngày càng ngắt quãng và yếu ớt hơn. Nỗi đau đang dần xé tâm can cậu. Laysi nhìn Rin như thế cũng đau lắm! Từ lúc quen biết đến giờ Rin luôn là người bên cạnh nhỏ. Trong lớp nhỏ cũng chỉ có mình Rin là người bạn thật sự. Rin luôn là người bảo vệ nhỏ khi không có nó bên cạnh. Lúc trước nhỏ lệ thuộc vào nó rất nhiều nhưng bây giờ thì không còn nữa vì nhỏ đã có Rin. Nhỏ cũng đâu có ngờ đến nỗi không nhận ra sự thay đổi của mình. Nhỏ biết rõ con tim mình đang rung động và biết rõ mình đang hướng về ai. Laysi tiến đến gần Rin hơn rồi vòng tay ôm lấy cậu nhóc
- Anh ấy không trách cậu đâu. Là do cậu không biết thôi mà. Có câu: Người không biết không có tội. Cậu đừng tự trách như thế!

Rin không nói gì chỉ vòng tay ôm chặt lấy Laysi. Nhờ có nhỏ mà nỗi buồn của cậu cũng vơi đi một phần. Một lúc sau, khi đã tỉnh táo hẳn cả hai mới buông nhau ra. Mặt ai cũng đỏ như trái gấc. Tim cả hai thì cứ như trống thúc mạnh trong ngực

- Tớ ra ngoài lấy thuốc giải rượu cho cậu _Laysi ngượng ngùng nói rồi bỏ đi

- Cảm ơn! _Khi Laysi đã quay lưng lại với mình, cậu nhóc mới đủ can đảm nhìn nhỏ. Cậu nhóc nhìn theo nhỏ cho đến khi nhỏ khuất dần sau cánh cửa mới thôi!

- Thật sự cảm ơn cậu!

Đã hơn 10' rồi sao Laysi vẫn chưa quay lại nhỉ? Rin ngồi trong phòng mà nóng ruột vô cùng. Rồi cánh cửa phòng cũng mở. Rin cứ tưởng Laysi đã quay lại nhưng không phải, là một cậu nhóc. Cậu ta hối hả chạy lại chỗ Rin

- Anh Rin, cô nhóc đi cùng anh đang bị đám Hắc Bang lôi đi kìa

- Cái gì? _Rin như nhảy dựng lên. Laysi bảo đi lấy nước mà sao lại bị đám HB đó lôi đi. Rin lập tức chạy đi với tâm trạng lo lắng không yên. Vừa mở cánh cửa ra thì đập vào mắt cậu nhóc là cảnh tượng Laysi đang bị hai tên con trai kéo đi một cách thô bạo. Ngay lúc đó, hỏa khí trong Rin bốc lên ngàn ngút. Cậu nhóc như con hổ dữ lao về phía 2 tên đó. Chỉ với một cú đấm, cả hai tên đều ngã sõng soài ra đất

- Cậu không sao chứ? _Rin lo lắng hỏi Laysi. Còn Laysi thì nước mắt lưng tròng mà bám vào Rin

- Tớ sợ!

- Yên tâm đi, có tớ đây rồi!

- Oh, Chiến thần tốc độ của Devil làm gì ở đây và sao lại gây chuyện với HB bọn tôi? _một trong hai tên bị đánh cười cợt Rin

- Ai ày cái quyền động vào cô gái của tao? _Dứt lời Rin lại tặng thêm cho tên đó một đấm nữa. Còn Laysi thì đang bất động. Rin vừa bảo nhỏ là cô gái của cậu sao? Nhỏ có nghe nhầm không?

- Cái thằng này láo _Tên đó định xông lên đánh Rin nhưng có một tên đã ngăn lại

- Anh à, nhịn đi. Đó là Rin của Devil đấy. Nếu gây sự với cậu ta ngày mai bang chúng ta sẽ bị san bằng ngay

- Mày chờ đó _Tên đó hậm hực bỏ đi

- Cậu không sao chứ? _Rin vẫn không ngừng lo lắng cho Laysi

- Không...không sao! Rin, tớ muốn về

- Ừ. _Rin kéo tay Laysi đi. Có lẽ nhỏ đã rất hoảng

- Tớ xin lỗi.Tớ không nên đưa cậu đến đây _Rin xụ mặt xuống trông dễ thương cực. Laysi nhìn cậu nhóc cười cười rồi đi đến chiếc ghế đá bên vệ đường ngồi xuống

- Tớ nhất lăm đúng không? _Laysi cười chua chát _Trước giờ tớ luôn lệ thuộc vào anh. Đi đâu tớ cũng có anh bên cạnh nên tớ chưa bao giờ gặp phải mấy chuyện như thế này. Có lẽ tớ sẽ mãi như thế. _Nhỏ nói rồi gục mặt xuống mà khóc.

Nhìn Laysi như thế, Rin đau lòng lắm. Vừa rồi cậu nhóc còn đau khổ vì chuyện của Long nhưng bây giờ thì chuyện đó đã bị cậu lãng quên đi mất rồi. Chuyện cậu quan tâm bây giờ là làm thế nào để Laysi vui lên. Cô bạn hay cười hay nói của cậu đâu mất rồi. Từ ngày gặp Laysi, cậu nhóc nhận ra mình cười ngày càng nhiều hơn. Khi Laysi buồn, cậu cũng buồn. Khi Laysi gặp nguy hiểm, cậu nhóc là người lo lắng đầu tiên. Vậy điều đó nói lên cái gì? Chỉ có một đáp án cho câu trả lời này mà thôi. Rin đã yêu Laysi rồi. Cậu nhóc biết chứ nhưng cậu nhóc không thể chấp nhận được. Cậu và Laysi có kết cục không? Laysi là cháu gái của lão Thịnh-kẻ đã hại chết ba mẹ nó và cũng là kẻ thù của ba mẹ cậu mà. Cậu phải làm sao đây? Biết đi theo hướng nào đây? Lí trí hay tình cảm?

Và cuối cùng còn tim cậu nhóc không dần lại được nữa. Sau này có xảy ra chuyện gì thì để sau rồi tính. Bây giờ cậu chỉ biết phải sống thật với lòng mình thôi!

- Ba mẹ, chị Lallie, em xin lỗi!_Dứt suy nghĩ của mình cậu dang đôi tay rộng lớn của mình ra ôm lấy Laysi

- Đừng khóc mà. Con gái mạnh mẽ không phải luôn là chuyện tốt đâu. Sau này cậu không cần lệ thuộc vào anh Mars nữa đâu. Tổ sẽ ở bên cạnh bảo vệ cậu mà.

Lời Rin vừa nói ra làm Laysi ngỡ ngàng. Cô nhóc chưa tiêu hóa được những lời Rin nói. Ý cậu nhóc là sao? Nước mắt nhỏ bây giờ cũng chẳng thể rơi được nữa. Nói tóm lại, mọi cơ quan trong cơ thể nhỏ đang ngừng hoạt động. Cả tim cũng như ngừng đập luôn. Laysi ngỡ ngàng không nói lời nào làm cho không khí trở nên ngưng ngập vô cùng. Mặt Rin bây giờ đã đỏ hơn trái cà chua rồi. Cậu lí nhí gọi Laysi

- Laysi, cậu nói gì đi chứ!

- Ô!_Hồn nhỏ bây giờ mới chịu về với xác. Mặt nhỏ nóng rang. Toàn thân cũng vậy. Nhỏ phải nói gì bây giờ?_Cậu vừa nói gì thế?

- Hả? Cậu không nghe tớ nói gì sao?

- Ừ._Nói vậy thôi chứ nhỏ nghe chứ. Nhưng nhỏ chẳng biết nói gì cả

- Tớ...tớ sẽ bảo vệ cậu. Cậu hãy ở bên cạnh tớ nha!_Rin nắm chặt lấy bờ vai của Laysi rồi nói. Mắt cậu xoáy sâu vào mắt nhỏ

- Ý cậu là sao? Tớ không hiểu! (Trời! Hiểu rồi mà còn làm bộ)

- Tớ muốn cậu làm bạn gái tớ! Được chứ?_Rin thẳng thắn nói. Laysi vẫn chưa nhận được đáp án mong muốn nên tiếp tục hỏi

- Tại sao?

- Hử?_Rin ngỡ ngàng. Yêu mà cũng có lí do sao? Nhìn Rin nghếch mặt ra như thế, Laysi bật cười. Trêu cậu đúng là thú vui_Sao cậu lại muốn tớ làm bạn gái của cậu, trên đời này đâu thiếu gì con gái đâu

- Nhưng trên đời này chỉ có một Phạm Thiên Hương để tớ yêu mà thôi!

- Ô!_Lần này lại đến Laysi đờ người ra. Nhỏ không thể ngờ Rin lại hỏi như vậy

- Thế nào? Làm bạn gái tớ được chứ?_Rin rất mong đợi vào câu trả lời của nhỏ. Laysi nhìn Rin hồi lâu rồi gật đầu. Hạnh phúc đã đến với nhỏ rồi

16. Chương 16

Đi chơi cùng hấn

Sau khi rời khỏi Sweet, hấn liền lái nó đi chơi. Công viên trò chơi thẳng tiến nào. Hấn dắt nó đến chỗ con moto của mình. Hấn leo lên xe rồi đến lượt nó. Hấn rồ ga lên rồi quay sang nó đang ngồi phía sau mình

- Em là siêu nhân hả?

- Sao?_Nó không hiểu hấn đang nói gì cả

- Đi xe moto mà em không vịn vào thì coi chừng mặt hôn đường đấy

- Vịn? Đâu có chỗ nào đâu mà vịn_Nó nhìn quanh xe hấn nhưng không tìm thấy chỗ nào để vịn cả. Vịn vào đâu bây giờ?

- Eo anh nè!_(Hix, anh có eo không mà bảo chị ấy vịn) Nó lập tức đỏ bừng mặt mày. Đây là lần thứ hai nó đi moto và là lần đầu tiên được một người chở đi bằng moto đấy! Làm sao mà nó ôm eo hấn được chứ!

- Em không đi nữa!_Nó toan bỏ xuống xe nhưng đã bị hấn níu tay lại
- Em ngượng sao? Con trai cả mà
- Ai ngượng chứ?_Nó dẫu môi cãi lại
- Không ngượng thì ôm đi.
- Ôm thì ôm_Nói rồi nó vòng tay ôm eo hấn. Cả người nó bắt đầu nóng lên. Mặt nó thì không khác gì trái cà chua chín cả. Nó thì vậy, còn hấn thì đang vui vô cùng. Được người mình thích ôm thì ai không vui cơ chứ? Nhìn bản mặt hấn bây giờ tí ta tí tởn kinh khủng. Rồi hấn phóng xe đi. Hấn chạy xe ghê lắm! Cả xe lớn cũng phải thua tốc độ của hấn luôn, không những thế còn bị hấn bỏ một đoạn xa ấy chứ! Nó ngồi sau còn phải ngợp nói chi ai. Với nó tốc độ này thì không còn gì xa lạ nữa cả, nhưng nó không an tâm khi hấn chở như thế. Hay nói cách khác mạng sống của nó đang phó mặc vào bàn tay của hấn. Khi lái xe thì nó thấy rất bình thường nhưng khi được chở thì tim nó cứ như trống thúc mạnh trọng ngực. Gió tạt qua mặt nó làm nó rất cả mặt. Nó dẫu có ngu gì mà trưng cái bộ mặt ra cho gió tạt vào chứ! Nó nép người vào lưng hấn, tiện thể dựa đầu vào lưng hấn mà thần nhiên ngắm nhìn quang cảnh xung quanh. Nó cứ mặc hấn muốn lướt thế nào thì lướt, nó không chứng kiến quang cảnh xe cộ phía trước thì không có gì phải sợ cả
- Lưng anh ấy rộng thật!_Nó suy nghĩ. Ở bên hấn nó cảm thấy rất an toàn. Hấn còn có thể làm nó vui nữa. Thật sự ở bên hấn, nó không còn là nó nữa. Nó mong thời gian hạnh phúc này hãy dừng lại để nó có thể tận hưởng mãi cảm xúc khó quên này mãi mãi.
- Bọn nó mất đến 30' để đi đến khu vui chơi. Thường thì với tốc độ của hấn chỉ cần 5' là đến nơi thôi. Nguyên do ở đâu vậy nhỉ? Tất cả đều do hấn bày trò thôi! Đường thẳng không đi mà thích đi đường vòng. Hấn cũng chỉ muốn kéo dài thời gian ở bên nó ấy mà.
- Đứng trước cửa khu vui chơi, nó nhìn khắp nơi. Biết chơi cái gì đây? Đang mãi suy ngẫm tìm trò chơi thì nó bị hấn lôi đi. Hấn kéo nó đến khu Bowling.
- Anh biết chơi không?
- Biết chứ! Đừng xem thường anh nha!
- Anh chơi đi rồi nói_Thấy vẻ mặt không tin của nó, hấn đi đến cầm lấy một quả bóng, nhắm và ném. Không biết hấn cố tình hay sợ ý mà hấn không chịu rút tay ra khỏi quả bóng. Kết quả là, bóng lăn mang theo hấn luôn. Mặt hấn đáp đất một cách tuyệt đẹp. Nó lo lắng chạy ngay đến bên hấn mà hỏi han
- Anh không sao chứ?_Hấn ngược mặt lên nhìn nó. Trên khuôn mặt của hấn và đặc biệt nơi mũi của hấn, một dòng máu đỏ đang từ từ chảy xuống.
- Máu...máu! Mũi anh chảy máu rồi kìa!_nó la lên. Lập tức hấn đưa tay lên mũi mình. Mặt hấn bắt đầu trở nên méo mó
- Ôi, sao vậy nè! Hix._Nhìn bộ mặt trẻ con của hấn lúc này, nó không thể nhịn cười được nữa. Nó bật cười khanh khách
- Em cười rồi!_Hấn vừa bịt mũi mình vừa nói.
- Là anh cố ý sao?
- Thành công đấy chứ!
- Hì. Anh mau đi rửa mặt đi. Sao lại làm cái trò ngốc nghếch đó chứ?_Nó dìu hấn đứng lên rồi đẩy hấn vào nhà vệ sinh. Quả thật hấn rất biết cách làm nó cười. Sau khi hấn ra, cả hai lại đi chơi thêm nhiều trò khác nữa. Rồi hấn đưa nó về nhà.
- Tới nhà rồi, em vào đi
- Vâng! Anh về cẩn thận_Nó vẫy tay chào hấn rồi bước vào nhà. Hấn vẫn đứng đó nhìn nó cho đến khi nó khuất sau cánh cổng mới ra về. Hôm nay hấn và nó đã có một ngày thật vui và sau này cũng sẽ vậy. Tối hôm đó, khi nó chuẩn bị đi ngủ thì
- Chúc em ngủ ngon!_Đó là dòng tin nhắn của hấn. Nó khẽ cười rồi cũng chúc lại hấn.

17. Chương 17

Cô em không ruột thịt của hấn

Sáng hôm sau nó vui vẻ đến trường. Chiếc xe còn cách trường 10m nó đã nhìn thấy bóng dáng của hấn. Hấn đang đứng trước cổng trường, có vẻ như hấn đang chờ ai đó. Rồi bỗng một con nhỏ từ đâu bay tới bám víu lấy cổ hấn. Hấn cũng chẳng thèm đẩy con nhỏ đó ra. Nó nhìn cảnh tượng đó bỗng dưng thấy khó chịu trong lòng. Bước xuống xe, nó đi một nước vào lớp chẳng thèm để ý đến hấn. Nhưng hấn không thể nào không thấy nó. Hấn lập tức đuổi theo nó

- Này, sao em lại lơ anh?_Hấn ngây thơ hỏi._Có biết anh đã chờ em lâu lắm không?

- Sao lại chờ em? Mà sao anh lại bỏ bạn gái mình mà đi theo em?_Nó vẫn hướng về phía trước mà đi

- Bạn gái anh? Ai?

- Con nhỏ đó đấy! hai người tình tứ thế mà!_Nó chỉ tay về phía con nhỏ lúc này. Con nhỏ đó đang hậm hực mà nhìn nó. Vì vừa nhìn thấy nó, hấn đã nhấn tâm đẩy nhỏ ra để đuổi theo nó mà.

- À, đó là bạn lúc nhỏ của anh. Anh coi cô ấy như em gái vậy.

- Anh giải thích cho em làm gì? Em có quan tâm đâu!_nói thì là vậy nhưng nó cảm thấy nhẹ nhõm hơn rồi.

- Vậy mà mình cứ tưởng là bạn gái. Mà mình đang suy nghĩ cái gì vậy?_Nó lắc đầu lia lịa rồi đi vào lớp. Con nhỏ đó là học sinh mới của lớp nó. Con nhỏ đó cứ thấy hấn là bám mãi không rời. Nhưng hấn có thêm để ý đến nhỏ đâu. Trong mắt hấn bây giờ chỉ có một người là nó thôi. Cũng vì thế mà nó đã có thêm kẻ thù rồi. Con nhỏ cứ nhìn nó bằng ánh mắt hình viên đạn hoài à. Muốn nhìn thì cứ nhìn, nó không cấm đâu. Rồi một ngày nữa cũng trôi qua. Cũng đã nhiều ngày nó không gặp anh nó rồi. Không biết anh nó bây giờ thế nào nữa. Nằm ườn ở nhà một hồi, nó bật dậy rồi đi xuống nhà

- Ông cháu đâu ạ?_Nó hỏi cô giúp việc

- Ông đã đi đâu đó từ sáng sớm rồi thưa cậu!

- Còn Laysi đâu ạ?

- Cô chủ đã đi đâu rồi thưa cậu

- Chắc lại đi theo bạn trai rồi chứ gì! Từ khi có bạn trai thì nó không thèm ngó ngang gì tới thằng anh này nữa rồi!_Nó phàn nàn

- Cô chủ cũng lớn rồi mà. Cậu đâu cần phải quản chặt như thế!

- Vâng. Cô đi làm việc của mình đi ạ!_Nói rồi nó lại quay lưng lên phòng

- Lão ta đi đâu vậy ta? Còn đi từ rất sớm nữa chứ!_Nghĩ rồi nó lôi máy tính ra. Chỉ vài phút nó đã vô hiệu hóa mọi camera trong nhà rồi lén vào phòng lão ta

- Mình đoán không sai mà! Hợp đồng này khá quan trọng đây! Còn cả thông tư vận chuyển vũ khí nữa chứ! Kì này tôi cho ông chết! Coi ông xoay xở ra sao?_Nó nở nụ cười nửa miệng rồi bắt đầu thao tác trên máy tính. Nó gửi tất cả dữ liệu trong máy tính của lão sang cho ba nuôi mình rồi thả vi rút vào máy lão. Chỉ vài phút sau, máy của lão sẽ có tên trong sọt rác ngay thôi. Nó nhếch môi rồi rời khỏi phòng. Có vẻ dạo này nó hay ra ngoài quá nên lão ta đã cất người theo dõi nó. Vậy thì nó nên ở nhà ngủ thì tốt hơn. Nó quay trở lại phòng mình rồi đánh một giấc ngon lành

18. Chương 18

Lộ thân phận

Sáng hôm sau, nó lại đến trường. Chỉ còn 2 ngày nữa thôi là đến ngày cuối tuần rồi. Sáng hôm nay, hấn lại chờ nó ở ngoài cổng. Bọn con gái biết chuyện này nên đi học rất sớm để được ngắm trai đẹp. Hiện giờ sân trường rất đông người. Nó lắc đầu ngán ngẩm vì hấn rồi đi thẳng đến chỗ hấn. Nó đã nói rồi mà hấn không chịu nghe thì biết làm sao?

- Anh tính làm cho con gái trong trường chết hết đấy hả? Coi ai cũng đang ôm tim kìa_Mọi người đừng thắc mắc vì sao chỉ có mình nó đến trường thôi nha. Laysi từ sáng sớm đã được Rin đến rước rồi

- Hì, là do họ thôi mà!

- Chúng ta mau vào lớp thôi!_Nó và hấn lách qua đám người đang hò hét rồi vào lớp. Rồi cái con nhỏ đó cũng đến lớp. Nhỏ đó lại bám lấy hấn không chịu buông. Nhưng hấn có quan tâm đâu, hấn vẫn luôn miệng nói chuyện với nó. Và điều đó càng làm con nhỏ đó ghét nó hơn.

Rồi tiết học cũng bắt đầu. Cô chủ nhiệm lớp nó bước vào theo sau còn có 2 người nữa. Bọn nó phải trốn tránh mắt lên mà nhìn hai người đó. 2 người đó không phải ai xa lạ mà chính là Jame và Sally

- Chuyện này là sao? Sao cậu không nói cho tớ biết là họ đi học, mà còn học lớp chúng ta nữa chứ?_Nó cúi gầm mặt xuống bàn, lí nhí hỏi Layla

- Tớ đâu biết chuyện này!

Nó méo mó mặt mày, mặt thì gục luôn xuống bàn. Miệng thì cứ lẩm nhẩm “Tiêu rồi”. Hai người kia ngồi phía sau bọn hấn. Họ vừa ngồi vào chỗ, ngay lập tức hấn và Alan đã quay xuống nói chuyện

- Sao hai người lại đi học? có chức có quyền cả rồi mà

- Chán nên đi học thôi!

- À quên, em có người này muốn giới thiệu với hai người nè! Em trai em đấy!_Hấn cười tươi rồi quay lên nhìn nó

- Đây là Mars!_Hấn vẫn giới thiệu trong khi đầu nó đã rụt đầu mất. Hấn khó hiểu nhìn nó rồi kéo mạnh nó quay về phía mình. Cái khuôn mặt của nó lập tức trưng ra trước mặt Jame và Sally. 2 người này đã nhìn thấy khuôn mặt thật của nó. Không thể nào không nhận ra nó được, dù nó có đang là con trai

- Em...!_Sally và Jame cùng lúc nhảy dựng lên. Ngay lập tức Layla liền ra hiệu cho họ

- Hai người quen Mars sao?_Hấn hỏi. Alan thì không có gì bất ngờ nữa. Cậu biết nó là Lallie rồi mà

- Ừm. Có quen!

- Vậy sao? Vậy thì đâu cần phải giới thiệu nữa. Đều là bạn bè cả mà_Hấn cười tươi. Nó lườm hấn một cái rồi lại quay lên.

Giờ giải lao hai tiết sau, nó và hai người kia kéo nhau lên sân thượng để nói chuyện

- Lallie, sao em lại cải trang thành con trai thế này?_Jame hỏi

- Chuyện này em không thể nói. Sao 2 và chị lại đi học?

- Chán nên đi học thôi!_Lại là câu trả lời đó

- Em thật không hiểu nổi hai người. Mà nè, từ nay hai người phải gọi em là Mars nhé! Và che giấu chuyện em là con gái giúp em, không ai biết em là con gái đâu

- Anh không hiểu em đang muốn làm gì nữa._Jame thở hắt một hơi nhưng vì thương em gái nên anh cũng đồng ý với nó. Jame đã đồng ý thì Sally không có lý do gì để từ chối cả. Nó vui vẻ câu lấy tay Sally và Jame lôi đi. Bọn nó vừa đi khuất thì một con nhỏ từ sau cánh cửa đi ra. Là nhỏ Sasa

- Thì ra mày là con gái! Tao không thể để mày vui vẻ ở bên cạnh anh Ailen được_Nhỏ đây nghiêng nhìn về hướng nó đã đi. Và nhỏ đã hẹn nó ra sân sau trường để nói chuyện

- Gì đây?_Nó khó chịu hỏi

- Mày biến khỏi anh Ailen cho tao!

- Tại sao? Tao không có lí do để làm vậy_Nó khoanh tay thản nhiên nói

- Nếu mày không tránh xa anh Ailen, tao sẽ thông báo cho cả trường biết mày là con gái

Nghe nhỏ nói, nó khẽ giật mình. Nó không ngờ con nhỏ này đã biết mọi chuyện. Nhưng lòng tự tôn của nó không cho phép nó cúi đầu trước con nhỏ này

- Mày thích thì cứ nói.

- Mày...Mày là cái đồ thích bám theo trai, không có giáo dục. Tao không biết ba mẹ mày đã dạy mày như thế nào nữa. Hay họ cũng giống mày_con này nói mà không nghĩ lại mình mà. Ai bám trai chứ? Ngay lập tức, nó tặng cho nhỏ cái tát thật đau

- Tao cấm mày xúc phạm ba mẹ tao

Bỗng dưng con nhỏ đó ôm lấy mặt mà khóc làm nó hoảng hồn. Gì vậy nè, sao lại giở trò ăn vạ ở đây? Và đáp án cho câu trả lời của nó là

- Sao em lại đánh Sasa?_Hắn vội vàng chạy đến chỗ nhỏ Sasa rồi trừng mắt nhìn nó

- Anh ơi, anh ấy xúc phạm em không có ba mẹ rồi còn bảo em không có tư cách để quen biết anh nên đánh em. Anh ấy tức giận vì em cứ đi theo anh mãi_Nhỏ đó nức nở nói với hắn

- Có thật vậy không?_Hắn hỏi nó

- Anh tin?

- Mọi chuyện đã rành rành trước mắt rồi làm sao mà anh không tin? Sasa không biết nói dối

- Vậy thì anh hãy giữ lòng tin của anh với nhỏ đó đi_Nó lạnh lùng quay lưng bỏ đi. Nếu hắn đã không tin nó thì giải thích cũng chỉ vô ích thôi! Hắn cứng đờ người nhìn theo bóng hình cô đơn của nó mà lòng quặn đau. Hắn không thể ngờ nó lại nói như vậy. Nó cũng chẳng thêm giải thích với hắn luôn.

- Em đứng lên đi! Chúng ta về lớp nào!_Hắn nói rồi bỏ đi

- Anh có tình cảm với nhỏ đó đúng không? Anh vẫn không dứt mắt khỏi con nhỏ đó được mà. Vậy thì em sẽ làm cho anh phải vứt bỏ nhỏ đó_Nhỏ sasa cười đắc thắng nghĩ rồi nhỏ lôi điện thoại ra gọi cho ai đó

- Lallie, cô không phải là đối thủ của tôi đâu

Hắn quay trở về lớp thì đã thấy nó ở trong lớp rồi. Nó chẳng thèm liếc nhìn hắn lấy một cái luôn. Hắn khẽ nhìn nó rồi quay về chỗ của mình. Hắn gục mặt xuống bàn và ngủ. Rồi con nhỏ Sasa cũng vào lớp. Nhỏ nhìn nó cười ngạo nghễ rồi cũng vào chỗ. 3 tiết học tiếp theo cũng trôi qua. Với nó và hắn thì 3 tiết này sao mà dài kinh khủng. Và giờ tan trường cũng đã đến. Nó và cả bọn kéo nhau ra về. Hắn đi sau nó và vẫn dõi theo hình bóng của nó. Rồi nhỏ Sasa cũng bay đến bám lấy tay hắn

- Anh à, chúng ta sang kia uống nước đi_Nhỏ sasa chỉ tay vào cửa hàng giải khát trước trường rồi lôi hắn đi. Hắn cũng mặc để cho nhỏ muốn lôi đi đâu thì đi. Bỗng dưng một chiếc xe từ đâu chạy tới và lao nhanh về phía nhỏ Sasa. Nhìn cũng biết là cổ ý rồi. Hắn nhanh tay kéo nhỏ vào trong lề đường. Cũng nhờ có hắn chứ không nhỏ đã bị xe cán rồi

- Đuổi theo chiếc xe đó ngay!_Hắn hét lên cho vài tên đàn em ở gần đó. Đàn em của hắn lập tức đuổi theo chiếc xe đó. Và một lúc sau người, xe đã được đưa đến trước mặt hắn.

- Tại sao mày lại cho xe cán vào Sasa_Hắn gằng từng chữ

- Tôi không biết gì cả. Có người đã thuê tôi làm vậy_tên đó sợ sệt nói

- Ai? Ai đã thuê mày?

- Là cậu ta!_Tên đó chỉ tay vào nó. Hiện hồn nó đang lơ lửng nơi nào rồi. Bị tên đó buộc tội, hồn nó lập tức quay về với xác. Hồn tức giận đi đến chỗ nó. Và một cái tát được hất giáng xuống mặt nó

- Anh không ngờ em lại là người như vậy!

Nó vẫn không nói gì chỉ ngược mắt nhìn con nhỏ đang cười đắc thắng kia

- Thích nghĩ sao tùy anh. Là do tôi làm thì đã sao chứ? Tôi là kẻ ăn miếng trả miếng vậy đấy_Nó nói rồi bỏ đi. Hồn như không đứng vững trước câu trả lời của nó. Jame và Sally muốn đuổi theo nó nhưng đã bị Lallie chặn lại

- Để Mars một mình đi. Nó không muốn chúng ta thấy nó yếu đuối đâu. Không biết lại đi đến đâu khóc một mình nữa đây!_Layla thở dài. Lúc nhỏ dù có đau đến đâu nó cũng không khóc. Thế mà vì một chú chó lạ lẫm bị xe cán phải mà nó đã khóc như mưa. Nhưng nó nào có khóc trước mặt ai. Nó khóa cửa phòng lại rồi ngồi trong đó khóc một mình.

Nhân cái lúc hỗn loạn đó, cái tên kia đã bỏ chạy. Bọn Layla biết trò này do ai bày ra nhưng không có đủ chứng cứ buộc tội nhỏ. Cũng không trách hấn được, nó bị tố cáo một cách trần trụi như thế thì ai mà không tin. Chỉ có những người hiểu rõ nó như Layla thì mới biết được ai là thủ phạm trong chuyện này thôi.

Hôm đó, Laysi về nhà rất sớm. Cô nhóc rất lo cho nó. Vì về nhà sớm mà cô nhóc đã nghe được một chuyện động trời

- Phải nhanh chóng chuyển nhượng tài sản của hai đứa đó ngay. Nuôi bọn chúng tốn công tốn gạo quá

- Nhưng thưa chủ tịch, cậu Mars và cô Laysi chưa đủ 18 tuổi mà._TK kim hỏi

- Thì lập di chúc và khử bọn chúng là xong thôi mà

- Làm sao để bắt họ kí tờ di chúc đó đây bây giờ?

- Chuyện đó anh tự tính, sao lại hỏi tôi? Tôi chỉ cần số tài sản của bọn chúng thôi. Sasa cũng đã về rồi. 2 năm để con bé lưu lạc, tôi không thể xa cháu tôi được nữa. Cháu mình không nuôi lại đi nuôi hai kẻ không cùng dòng máu. Làm nhanh đi!_Ông ta quát thư kí Kim

“Bịch” Chiếc ba lô trên tay Laysi rơi xuống đất. Nhỏ vừa nghe gì vậy? Thật khó tin. Hai cái kẻ đang bàn chuyện trong phòng kia nghe âm thanh lạ liền chạy ra xem. Cả hai đều hoảng hốt vô cùng nhưng rồi lão già đó cũng lấy lại tinh thần

- Biết rồi cũng tốt. Dem nó nhốt lại rồi bắt nó kí vào tờ di chúc đi

- Vâng_TK Kim túm lấy cổ áo Laysi. Cô nhóc dùng tất cả sức lực của mình để thoát khỏi lão già đó. Nhỏ luôn miệng kêu cứu nhưng chẳng có ai nghe được. Cô giúp việc hiện không có ở nhà, nó cũng không. Ai giúp được nhỏ chứ?

Sáng hôm sau nó quay về nhưng không thấy ai ngoài cô giúp việc cả

- Ông và Laysi đâu rồi ạ?_Nó hỏi cô giúp việc

- Ông chủ ra ngoài rồi ạ. Còn cô Laysi thì đi học rồi

- Vâng!_Nó uể oải sải bước đi lên phòng. Khi đi ngang qua cửa phòng làm việc của lão nó vô tình nhặt được bông tai của Laysi, trên đó còn có vết máu nữa. Chắc do lúc dẫn cô, bông tai nhỏ đã bị rơi ra ấy mà. Biết có chuyện chẳng lành xảy ra với em gái mình, nó liền vào phòng lão già đó và kiểm tra camera. Mọi chuyện đều được thu lại. Nó không thể ngờ Laysi lại không phải là cháu ruột của lão mà lại là nhỏ Sasa. Nó lập tức chạy đi tìm Laysi. Cô em bé bỏng của nó đang gặp nguy hiểm. Nó cứ tìm kiếm trong vô vọng. Nó đã cất người theo dõi lão già đó nhưng không có kết quả gì. Bây giờ nó chỉ biết cầu mong cho Laysi bình an vô sự thôi!

Hôm nay nó và Laysi không đi học nên hấn và Rin lo lắng. Đúng là hấn đang giận nó nhưng hấn vẫn lo cho nó lắm. Nó giờ đang ở đâu? Có bình an không? Hấn đang tự hỏi lòng về những điều đó

19. Chương 19

Sự thật không thể che giấu

Hôm nay là chủ nhật. Hấn mệt mỏi nằm ở nhà. Hấn lại suy nghĩ về chuyện của nó rồi hấn lại đau lòng. Hấn không ngờ nó lại là người như vậy. Chỉ vì hấn mắng nó mà nó đâm ra hại Sasa. Hấn rất thất vọng về nó. Đang nằm trần trọc trên giường thì mẹ hấn gọi

- Ailen, giúp mẹ mang bánh sang cho Sasa đi._Haizz, hấn lại phải gặp Sasa rồi. Cứ nhìn thấy mặt hấn thì nhỏ cứ bám lấy mà than khóc thôi. Bất đắc dĩ hấn bước xuống nhà rồi mang bánh sang cho con nhỏ đó. Con nhỏ đó ở bên cạnh nhà hấn. Ba mẹ nhỏ qua đời cách đây hai năm rồi. Sau khi ba mẹ qua đời thì con nhỏ đó sang Anh sống với cô chú và bây giờ quay về và sống một mình. Hấn thương nhỏ lắm, hấn luôn coi nhỏ như một đứa em gái. Ba mẹ nhỏ mất để nhỏ một mình nên nhỏ càng đáng thương hơn. Tình cảm của hấn dành cho con nhỏ đó cũng giống như tình cảm của nó giành cho Laysi vậy. Hấn lững thững mang bánh sang cho nhỏ Sasa. Hấn tính bấm chuông nhưng vì thấy cửa mở nên hấn vào luôn. Và cũng nhờ vậy mà hấn đã nghe được một chuyện động trời. Nhỏ Sasa không phải ở một mình, còn có nhỏ Lala nữa

- Sasa, cậu làm chuyện nguy hiểm quá đấy! Lỡ như Ailen không kịp kéo cậu vào thì chiếc xe đó đã cán phải cậu rồi. Có nhất thiết phải làm đến mức đó không?_Nhỏ Lala chau mày hỏi nhỏ Sasa

- Chỉ có làm thế anh Ailen mới tin là thật. Chỉ có như thế anh ấy mới buông bỏ con nhỏ Lallie đó

- Nhưng Ailen đâu có biết Mars là con gái. Chẳng lẽ anh ấy lại đem lòng yêu một đứa con trai?

- Cậu không nhận thấy tình cảm của anh ấy đang hướng về phía con nhỏ Lallie đó sao? Tớ còn sợ màn kịch đó không thành công ấy chứ!_Nhỏ Sasa vừa dứt lời thì một tiếng “Bịch” vang lên. Chiếc bánh trên tay hấn đã đáp đất. Nghe âm thanh lạ, hai con nhỏ đó liền hướng mắt ra cửa và ngay lập tức mặt hai nhỏ tái xanh đi

- Anh...Anh Ailen!_Nhỏ Sasa lắp bắp gọi tên hấn

- Hai người mới nói chuyện gì hả?_Hấn hỏi trong vô thức. Hấn vẫn chưa tiếp thu được mọi chuyện

- Bọn em có nói gì đâu!_Nhỏ Lala cười gượng. Mặt thì lấm tấm toàn mồ hôi

- Cô còn tính lừa tôi chuyện gì nữa hả?_Hấn tức giận quát lên._Tất cả đều do hai người sắp đặt phải không?

- Anh...anh làm em sợ đấy!_Nhỏ Sasa khúm núm

- Chuyện cô sắp bị xe cán là do cô bày ra đúng không? Sao cô lại làm vậy chứ? Mars có làm hại gì đến cô đâu!

- Nhưng anh có biết anh đang yêu tên đó dù tên đó là con trai không? Em cũng chỉ vì yêu anh, muốn anh rời khỏi Mars mới làm vậy thôi!

- Yêu tôi thì có quyền làm hại người tôi yêu sao? Ai cho các cô cái quyền đó. Tôi quá u mê mới coi cô như em gái, mới thương yêu bảo vệ cô. Tôi cứ nghĩ tôi hiểu rõ, biết rõ cô nên mới lên tiếng bảo vệ cô trước Mars nhưng tôi đã sai rồi. Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Từ nay chúng ta chẳng còn quan hệ gì nữa._Dứt lời hấn quay lưng chạy đi. Hấn lúi độn thoại ra gọi cho nó nhưng gọi hoài mà không được. Rồi hấn lại gọi cho Layla

- [Alo]

- Mars có ở chỗ cậu không?

- [Không. Bọn tớ cũng không liên lạc được với nó. Cậu sang nhà anh Jame đi. Bọn tớ đang ở đấy]

- Ừ_Hấn cấp tốc chạy sang nhà Jame. Cả bọn đã tụ tập đông đủ ở đây chỉ thiếu nó và Laysi thôi!

- Mars đã đi đâu vậy chứ?_Jame lo lắng đan tay vào nhau. Hấn cũng chẳng khá hơn. Hấn thả người xuống ghế rồi liếc nhìn tất cả mọi người. Giọng trầm buồn của hấn vang lên

- Sao không cho tớ biết Mars là con gái? Sao lại giấu tớ chuyện Mars là Lallie?
- Cả bọn ngạc nhiên nhìn hần
- Sao...sao cậu lại biết chuyện đó?_Layla hỏi trong sự kinh ngạc
- Tớ nghe được cuộc nói chuyện của Sasa và Lala
- Làm sao hai nhỏ đó biết được? Sao mọi chuyện lại trở nên rối rắm vậy nè trời!_Alan ôm đầu than vãn
- Nói lí do đi_hiện hần đang tức giận lắm. Cả bọn ai cũng biết chỉ có hần không biết thôi
- Lallie, nó đang sống trong nguy hiểm. Người mà nó đang gọi là ông chính là kẻ đã hại chết ba mẹ nó_Layla buồn buồn nói
- Con bé biết chuyện đó sao?_Jame ngạc nhiên hỏi. Anh cứ nghĩ nó được ông già đó nhận nuôi chứ không nghĩ đến chuyện nó biết rõ ông già đó là kẻ đã giết ba mẹ nó. Vậy nó vào sống nhà lão ta là có mục đích sao?
- Biết chứ! Nó cũng là một nạn nhân trong vụ tai nạn đó mà và vào cái ngày tai nạn xảy ra, nó đã nhìn thấy lão ta-kẻ không khác gì loài cầm thú đó
- Nói vậy Lallie sống ở đó chỉ để trả thù thôi sao?_Sally lạnh trí hỏi tiếp
- Vâng. Bọn em không hề hay biết chuyện đó mãi đến khi gặp chị Lallie vào ngày đầu chị ấy nhập học._Rin tiếp lời
- Nhưng sao Lallie lại giả trai?
- Chuyện này em không rõ lắm. Nghe nói ông già đó có một đứa cháu trai có khuôn mặt giống nó. Hình như là anh của Laysi đấy
- Thì ra là vậy!_Alan gật gù
- Vậy mà mình đã không dám thổ lộ với cô ấy vì nghĩ cô ấy là con trai_Hần trầm tư suy nghĩ. Hần đã từng mong ước nó là con gái và bây giờ nó đã là con gái thật rồi. Nhưng biết làm sao đây? Nó đang rất giận hần mà!
- Không liên lạc được với hai người đó, không biết họ có sao không nữa!
- Chúng ta không nên ngồi đây chờ đợi nữa. Hãy đi tìm họ thôi!_Nói rồi hần đứng lên và đi tìm nó. Cả bọn chạy khắp nơi để tìm nó nhưng cũng chỉ phí công vô ích. Nó đã biến mất không một dấu vết luôn.

20. Chương 20

Lallie trở lại

Sáng hôm sau bọn hần uể oải đến trường. Hôm nay nó có đi học không? Cả bọn cứ chờ, chờ nhưng chờ mãi mà nó vẫn chưa đến lớp. Cuối cùng tiết học đầu tiên cũng bắt đầu. Nó vẫn chưa đến lớp. Cả bọn cứ lo lắng mãi không nguôi. Rồi hai tiết học cũng trôi qua, tiết học vừa kết thúc thì Rin đã phóng qua lớp nó. Hôm nay Laysi lại không đi học, cậu nhóc lo lắm. Vừa hết tiết cậu nhóc đã phóng sang để gặp nó nhưng lại không gặp được. Cả bọn cứ ở đó mà thở dài than ngán. Nhỏ Sasa thì nhìn bọn hần rồi nở một nụ cười ngạo nghễ. Nụ cười đó có ý gì đây?

- Cô cười cái gì?_Sally lườm ả
- Mặc tôi, có liên quan gì đến kinh tế nhà cô à?
- Hay cô biết Mars đang ở đâu?
- Mars? hay nhĩ? Sao không gọi là Lallie đi

- Cô..._Sally đang định xông tở mà tát nhỏ may sao đã có Jame ngăn lại. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Nhỏ Sasa đứng dậy rồi nói lớn

- Tôi có chuyện muốn nói với mọi người đây. Thú vị lắm đấy_Nhỏ nhìn bọn hần rồi lại cười. Cả lớp bắt đầu nhao nhao lên. Chuyện gì mà thú vị nhỉ?_Mọi người trật tự đi. Mọi người có biết Mars là con gái không?

- Sao?

- Có chuyện đó sao?

- Sao cậu ấy lại giả trai?

- Khó tin quá!

...

Hàng vạn lời bàn tán vang lên. Bọn hần tức giận đứng bật dậy. Layla không kiềm chế nổi nữa. Nhỏ định cho con nhỏ đó một trận thì phải khựng lại vì cánh cửa bị đập bay ra. Cả lớp đều hướng mắt ra cửa và nhìn con người đang bước vào. Một cô gái rất xinh đẹp với mái tóc đen xõa dài đến ngang lưng. Cô mặc một chiếc áo pull màu trắng và một quần Jean màu đen. Bên hông còn có một móc xích nhỏ để trang trí nữa. Khoác ngoài là một chiếc áo da màu đen. Đôi giày thể thao màu đen làm cô càng trở nên phong cách hơn. Vừa nhìn thấy cô gái đó, Jame đã chạy lại

- Lallie em không sao chứ? Em đã đi đâu?_Lallie? Cái tên đó lọt đến tai hần. Hần chết sững ngắm nhìn nó, hần không ngờ nó trong hình dạng con gái lại đẹp đến vậy. Hần không thể thấy hình ảnh Mars qua nó.

- Em không sao! Em có chuyện cần làm, 2 né qua bên đi!_Nó đẩy Jame sang một bên rồi tiến về phía nhỏ Sasa

- Ai đây ta? Chẳng phải là Mars của chúng ta hay sao? Sao không đóng vai hotboy nữa đi?_Nhỏ Sasa cười cợt nó. Cả lớp lại xào xáo lên. Ngay lập tức một cái tát được nó giáng xuống khuôn mặt mấy lớp phẩn của nhỏ. Con nhỏ đó ngã ngay ra đất. Trên miệng còn vương lại vệt máu dài. Cả lớp thì hoảng lên. Bọn con gái thì ôm lấy nhau mà hét. Còn đám con trai thì thích thú xem trò đánh nhau của hai hotgirl. Một số khác thấy không ổn liền chạy đến phòng hiệu trưởng thông báo. Hần và Alan thì thấy lạnh cả người vì lần đầu tiên thấy nó nổi giận như vậy.

- Laysi đang ở đâu? Nói mau!_Nó quát lên

- Chị, Laysi mất tích rồi sao?_Rin nghe nó hỏi thì càng lo hơn. Đến nó còn không biết Laysi đang ở đâu thì có chuyện lớn rồi. Nó không trả lời Rin mà cứ dăm dăm vào con nhỏ đó. Con nhỏ đó đứng dậy, quệt đi vết máu trên miệng rồi lại trừng mắt nhìn nó

- Em mày đi đâu sao lại hỏi tao?

- Thật sự mày không biết hay mày không nói? Đến chuyện tao là con gái, mày cũng nói với ông mày thì không có lí nào mày không biết Laysi đang ở đâu

- Ý mày là sao?

- Đừng che giấu làm gì nữa. Chuyện mày là cháu của ông già đó tao đã biết rồi. Laysi không phải là cháu ruột của lão, cả Mars cũng thế. Cùng một cách thức đã làm với gia đình tao, ông mày đã lấy đi gia đình của Laysi. Chuyện này lẽ nào mày không biết. Ngay cả việc ba mẹ mày qua đời cũng vì ông mày đấy. Vì ông ta gây thù chuốc oán nhiều quá nên con ông ta phải lãnh hậu quả thôi_Nó nhếch môi tỏ vẻ khinh bỉ

- Mày...mày đang bịa cái gì đấy. Đúng! Đó là ông tao thì đã sao? Ông tao luôn làm việc quang minh chính đại mà.

- Quang minh chính đại? Thật không biết xấu hổ. Tao hỏi một lần nữa. Ông mày đã đem Laysi đi đâu?_Nó gắng từng chữ

- Tao không biết!_Nhỏ đó vẫn cứng đầu nói không biết. Nó không còn đủ kiên nhẫn để dây dưa với nhỏ nữa rồi. Nó dùng đôi tay của mình bóp lấy cổ nhỏ Sasa rồi tát liên tục vào mặt nhỏ. Hai má nhỏ bầy giờ sưng

lên trông ghê lắm. Con nhỏ đó tưởng chừng như sắp ngã đi thì ông hiệu trưởng đến, theo sau còn một vài giáo viên nữa

- Em là ai? Sao lại vào đây hành hung học sinh trường tôi. Tôi sẽ kiện em ra tòa._Ông ta cứ tưởng làm vậy thì nó sẽ sợ rồi bỏ đi nhưng không. Nó buông con nhỏ đó ra rồi quay sang nhìn ông hiệu trưởng cùng các giáo viên

- Kiện tôi? Thích thì ông cứ kiện đi. Nhưng tôi nói ấy người biết tốt nhất hãy làm như không biết, không thấy gì đi. Đừng có xen vào chuyện của tôi. Coi chừng ngày mai cả gia đình các người sẽ ra đường lót báo mà ngủ đấy. Biền ngay cho tôi!_Ông hiệu trưởng run bần bật rồi vội chạy đi. Nhìn cũng biết nó là người có thế lực rồi. Ông ta nào dám động vào nó chứ. Nó quay lại với con nhỏ Sasa đang nằm sài lại trên sàn kia

- Một kẻ như cô không nên sống nữa thì hơn!_ Nó rút con dao từ trong túi áo ra rồi tiến về phía nhỏ Sasa. Vừa nhìn thấy con dao, hấn và Jame đồng thanh hét lên

- Đừng!_Nó quát ánh mắt sang hấn và Jame rồi lại đi về phía nhỏ đó. Kề con dao vào cổ con nhỏ đó, nó nhếch môi cười. Cả lớp bắt đầu la hét không thôi

- Đi xuống gặp ba mẹ mày đi. Rồi sẽ đến lượt ông mày nhanh thôi!

- Mày nghĩ giết tao thì con nhỏ Laysi đó sẽ quay về sao?

- Tao không biết nhưng mày đáng chết! Vĩnh biệt nhé!_Ngay cái lúc nó định ra tay thì điện thoại nó vang lên. Nó có tin nhắn. Nó mở hộp thư ra xem. Vừa nhìn thấy cái tin nhắn đó, mặt nó đanh lại. Sự chết chóc in rõ trên mặt nó.

- Gì vậy?_Layla và Sally tò mò đến xem. Hai cô nàng lập tức tái xanh mặt. Trong hình là Laysi. Cô nhóc đang bị trói, trên người còn rướm máu nữa.

- Laysi...Laysi sao thế này?_Sally hét hoảng la lên. Rin, Jame và bọn hấn lập tức bay lại dứt lấy cái điện thoại của nó. 4 người cũng sa sầm mặt mày. Rin là người hoảng nhất. Cũng đúng thôi, người yêu cậu đang bị trói còn bị thương như vậy mà.

- Chị à, Laysi cô ấy..._Vừa lúc đó điện thoại của nó đang ở trên tay Rin vang lên. Là ông già đó. Nó lập tức nghe máy

- Đến bây giờ mới gọi lại sao?

- [Thế nào, cảm giác của mày khi thấy bức hình đó là gì?]

- Ông dám động vào em gái tôi. Vậy thì để xem ông sẽ bị mất cái gì nhé!

- [Ý mày là sao?]

- Một mạng đổi một mạng, một vết thương đổi một vết thương. Hãy chống mắt lên mà xem cháu gái ông sẽ ra sao

- [Cháu gái? Mày đang nói đến ai thế?]

- Phạm Thiên Hương thật sự!

- [Mày...]

- Không chỉ có mình ông cao tay đâu. Tôi đã sống bên cạnh ông suốt 6 năm trời đấy thôi! Những chuyện ông làm tôi đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Ông thật sự quá tầm thường

- [Mày...mày đã làm gì cháu gái tao?]

- Cũng chỉ là vài vết thương ngoài da thôi! Cũng nhờ tin nhắn của ông mà bây giờ con nhỏ đó vẫn còn tồn tại trên đời này nhưng không ai có thể nói trước chuyện của những phút tiếp theo

- [Mày...Chúng ta gặp nhau đi. Trao đổi được chứ?]

- Ông thích trò chơi trao đổi? Được tôi sẽ chiều.

- [Gặp nhau tại XXX lúc 7h tối nay. Mà chỉ được đi một mình thôi! Nếu không tao sẽ giết con nhỏ này đây!]
 - Ông chưa thể giết Laysi được đâu. Nếu ông làm thế số tài sản con bé nắm trong tay sẽ trao cho hội từ thiện mất thôi. Ông đâu có rộng lượng đến thế. Và nếu ông giết con bé thì cháu gái ông sẽ đi cùng con bé để có bạn vui vậy đây!
 - [Mày...]
 - Mà đi một mình cũng được. Tôi cũng chẳng muốn có thêm ai khác tham gia chuyện này. Nhưng ông cũng phải đến một mình. Cần thận cái mạng của cháu ông đây!
 - [Tút...tút...tút]
 - Thật bất lịch sự_Nó tắt máy rồi quay sang nhỏ Sasa_Mày cũng sống lâu thật nhưng không được bao lâu nữa đâu
 - Chúng ta sẽ trao đổi sao chị?_Rin sốt sắng hỏi, cậu bây giờ cứ như ngồi trên đồng lửa vậy.
 - Bình tĩnh đi, con bé không sao đâu!_Nó nhú mày
 - Lão già đó hẹn gặp em sao? Ở đâu?_Hắn hỏi. Nó lạnh lùng liếc nhìn hắn rồi ngồi xuống.
 - Không cần biết! Tôi sẽ đến đó một mình
 - Như vậy nguy hiểm lắm! Em đừng có bướng nữa Lallie_Jame lay vai nó
 - Em không thay đổi quyết định đâu. Người nào đến đó sẽ trở thành kẻ thù của tôi. Lúc đó thì lo chuẩn bị mộ phần ình đi_Nó lạnh lùng buông một câu rồi lúi nhúi nhỏ Sasa đang đuổi sức dưới đất kia bỏ đi
 - Con nhỏ đó thật quá đáng!_Layla nản lòng nằm dài xuống bàn.
 - Chúng ta để Lallie đi như vậy sao?_Alan hỏi.
 - Biết làm sao được. Con nhỏ đó đã nói thì sẽ làm đấy.
 - Nhưng chúng ta cũng không thể để cô ấy đi vào chỗ chết như vậy được. Rin và Alan, hai người hãy tìm hiểu nơi gặp mặt của họ đi. Tổ sẽ đi tập hợp mọi người trong bang_Hắn đứng bật dậy
 - Ý em là chúng ta sẽ làm trái ý Lallie sao?_Sally hỏi
 - Em thà làm kẻ thù của cô ấy, thà chết trong tay cô ấy còn hơn để cô ấy đi nộp mạng như vậy
 - Ừ
- Và bọn hắn bắt tay vào công việc điều tra. Công việc điều tra của bọn hắn gặp rất nhiều khó khăn. Bọn hắn không biết bắt đầu từ đâu cả. Không một tí tin tức. 7h tối cũng đã đến. Bọn hắn vẫn chưa thu thập được thông tin gì.
- Vẫn chưa tìm ra nơi hẹn gặp sao?_Jame đứng ngồi không yên quay sang hỏi Rin
 - Em đã cử người theo dõi lão đó rồi. Sẽ sớm có kết quả thôi!
- Và rồi điện thoại Rin cũng vang lên
- Có kết quả gì không?_Rin vội bắt máy
 - [Cả hai đang ở trong một nhà kho tại XXX]
 - Làm tốt lắm! Cứ theo dõi đi. Bọn anh sẽ đến ngay
 - [Vâng]
 - Sao rồi?_Hắn hỏi
 - Ở một nhà kho tại XXX. Cả hai đều đã đến.

- Từ đây đến đó phải mất hơn 30' đi xe chứ không ít_Sally tính toán. Nhỏ sợ đến khi bọn hấn đến thì nó và Laysi đã gặp chuyện rồi
- Dù thế nào chúng ta cũng phải đến. Chỉ cầu mong Lallie cầm cự được thôi!_Hấn nói rồi quơ lấy chìa khóa xe trên bàn chạy đi. Mấy người kia cũng đuổi theo hấn

21. Chương 21: Chương 24

ra đi

Trong khi bọn hấn đang cấp tốc chạy đến chỗ hẹn thì nó đã có mặt ở đó rồi. Trong căn nhà kho cũ kĩ, bốc mùi hôi mốc đó có 4 con người đang mặt đối mặt nhau. Nhìn thấy nó, Laysi càng trở nên hoảng hơn. Sao nhỏ lại không biết âm mưu lấy nhỏ để bắt nó của lão già đó chứ? Nó hiện đang gặp nguy hiểm đấy! Nó có biết điều đó không? Cứ tưởng câu đầu tiên nhỏ nói với nó là “chạy đi” nhưng không.

- Anh! Anh là con gái thật sao?_Nhỏ lại hỏi câu đó
- Ủ_Nó cũng đã đoán ra chuyện này, lão già đó không lí nào lại che giấu chuyện này. Và giờ nhỏ cũng đã thấy nó trong hình dáng con gái rồi, còn gì phải giấu nữa đâu _ Em có giận chị không? Chị đã giấu em suốt mấy năm trời. Nếu chị biết em không phải là cháu gái của lão ta sớm hơn thì chị đã nói cho em biết rồi.
- Không đâu! Chị là nam hay nữ cũng không quan trọng, chị vẫn là người em yêu quý nhất mà!_Laysi cố nở một nụ cười thật tươi an ủi nó. Cả hai cứ nói chuyện với nhau mà không hề quan tâm đến mọi việc xung quanh. Ông cháu lão Thịnh đã bị bọn nó bơ đẹp. Tức giận, lão già đó liền lên tiếng thu hút sự chú ý của nó
- Rốt cuộc mày là ai? Sao lại giả trai tiếp cận tao?
- Tôi á hả? Tôi là cháu gái của người sáng lập ra tập đoàn mà ông đang điều hành đấy! Kể sát nhân à!_Nó khinh khỉnh nói
- À thì ra là con gái của Nguyễn Ngọc Minh Trí. Lâu nay mày tiếp cận tao là để trả thù cho ba mẹ mày sao?
- Đúng. Tôi sẽ trả thù cho ba mẹ và lấy lại những thứ thuộc về gia đình tôi, trong đó có cả tập đoàn mà ông đang điều hành
- Mày thì làm được gì? Một người dày dặn kinh nghiệm như ba mày còn bị tao hất cẳng thì mày có khả năng gì chứ?
- Có! Nhiều là đằng khác. Ông hãy đợi mà xem.
- Mày không sợ tao sẽ ày đi gặp ba mẹ mày sao?
- Sao ông lại hại chết ba mẹ tôi? Họ luôn coi ông như ba của mình mà. Tại sao chứ?_Nó tức giận hét lên.
- Cái này nên hỏi ông nội và ba mẹ mày đi. Tập đoàn bây giờ là do tao cùng ông nội mày tạo nên nhưng bao nhiêu lợi nhuận thu được đều bị ông mày chiếm hết. Sau này ông ta còn tự ý giao quyền điều hành cho ba mày mà không hỏi đến ý kiến của tao nữa chứ. Tao chỉ lấy lại thứ của tao thôi!
- Nhưng ông cũng đâu cần phải lấy đi mạng sống của ba mẹ tôi như thế! Đâu nhất thiết phải đẩy gia đình chúng tôi xuống biển mới được_Nó giận run lên. Tay nó nắm chặt để có thể kiềm chế tối đa sự tức giận đang trào dâng trong nó
- Chỉ có cái giá đó mới xứng đáng với gia đình bọn mày thôi! Tao chỉ thay thần chết tiễn ba mẹ mày đi thôi mà. Sai lầm của tao là để ày sống đến ngày hôm nay
- Cái giá xứng với gia đình tôi sao? Ông là một tên vô liêm sỉ. Tôi đã cho ông một con đường để nhận tội nhưng ông đã từ bỏ nó đấy. Ông đừng cho tôi không biết gì thì lừa tôi. Năm xưa công ty đó là do ông tôi một tay sáng lập rồi từng bước phát triển nó trở thành một công ty vững mạnh. Còn ông-một kẻ sa sút vì bài bạc đến nỗi bán cả nhà cửa. Ông tôi vì nghĩ ông là bạn nên mới giúp đỡ ông, cho ông một cái chức

trong công ty. Rồi ông lại tham ô, bán đứng chính người bạn thân của mình. Ông tôi biết được chuyện đó nên mới dọa ông sẽ tố cáo với cảnh sát với hi vọng mong ông sẽ ra đầu thú nhưng ông lại rắp tâm hại chết ông tôi. Sau cái chết của ông, ba tôi đã cho điều tra lại tất cả và ba tôi đã biết mọi chuyện. Và thế là ông lại hại cả ba tôi để bịt đầu mối. Mọi chuyện tôi kể không sai một chi tiết nào phải không?

- Mày...sao mày biết những chuyện đó?_Ông ta hoảng sợ nhìn nó, mặt lão bây giờ trắng bệch không còn tí máu. Bao nhiêu tội ác của lão nó đều đã biết cả rồi

- Còn nữa!_Nó tiếp tục kể_Trong công ty, ba tôi là người có nhiều số cổ phần nhất và tiếp theo là ông. Nếu ông tôi không cho ông 30 phần trăm cổ phần thì ông không có gì cả. Ấy vậy mà ông lại đem bán mất 10 phần trăm cổ phần của công ty cho kẻ khác. Có bao giờ ông biết quý trọng ông tôi chưa? Khi ba tôi mất mà chưa viết di chúc thì tất nhiên kẻ có số cổ phần lớn thứ hai như ông sẽ lên thay. Nhưng ông chỉ là một kẻ bất tài. Tập đoàn của gia đình tôi từ vị trí thứ nhất đã bị hất cẳng xuống vị trí thứ 3, sau này không biết sẽ ra sao nữa đây! Vì thiếu hụt tiền vốn quá nhiều nên ông đã nghĩ ra một cách để bù vào. Đó là chiếm tài sản của Laysi. Hai năm trước, ông cũng đã áp dụng chiêu thức đã dùng với gia đình tôi với gia đình của Laysi. Sau trận tai nạn đó, cô nhóc Laysi đã bị mất trí nhớ. Nhưng anh cô bé- Mars thì không. Cậu ấy chỉ giả vờ bị mất trí nhớ thôi. Ông đã nuôi hai anh em Laysi như những đứa cháu của mình. Cốt yếu cũng chỉ để sau khi anh em Laysi được 18 tuổi thì bảo hai đứa chuyện nhượng số tài sản thừa kế sang cho ông. Hai người đó nếu đã nghĩ ông là ông ruột thì không thể không nghe theo lời ông. Nhưng ông đâu ngờ Mars lại tiếp cận ông để trả thù.

Ông lại cho người khử cậu ấy. Và đến bây giờ khi Laysi đã biết mọi chuyện, ông sẽ làm như thế nào?

- Mày...

- Còn một chuyện nữa!

- Chị à, còn chuyện gì nữa sao?_Laysi ngơ ngác hỏi. Nhỏ đang rất sốc vì mọi chuyện. Trước giờ nhỏ sống chung một mái nhà với kẻ thù mà không hay biết, còn nhận ông ta là ông nữa chứ

- 2 năm trước, sau khi con trai và con dâu ông qua đời, ông đã tạo nên một lực lượng XHĐ đen khá mạnh. Và dưới cái lốt một nhà kinh doanh, ông đã che mắt thành công bọn cớm. Nhưng ông nào có thể qua khỏi mắt tôi. Đúng không Phạm Đức Thịnh?

- Mày...mày nói suông thì ai tin?

- Không phải suông đâu, tôi đã điều tra cả rồi. Chỉ là chưa đưa cho cảnh sát thôi! Xem đi_Nó ném một sấp giấy đến trước mặt lão. Trong đó ghi rõ mọi tội danh của lão, còn có cả hình ảnh nữa. Kì này lão tiêu rồi. Xem xong những giấy tờ đó lão như sập té xỉu nhưng rồi nhận ra cái gì đó, lão lại cười đều nhìn nó

- Đúng tao đã làm những chuyện đó thì sao? Mày có khả năng ra khỏi đây để tố cáo tội ác của tao với cảnh sát không? Mày cũng sẽ như ba mẹ mày, bị thiêu rụi ở đây mà thôi! Xung quanh đây có rất nhiều thủ hạ của tao đấy. Theo như mày nói tao là ông trùm XHĐ thì tất nhiên bên cạnh tao phải luôn có vệ sĩ rồi

- Hừ! Ông là một kẻ không biết giữ lời hứa. Tôi đã đoán trước được việc này mà

- Nếu đã đoán trước được việc này thì sao mày còn đi một mình đến đây?_Lão ta khó hiểu nhìn nó còn nó thì nhếch môi cười

- Ông không nhận ra những gì tôi điều tra chưa có sức thuyết phục sao? Những thứ đó chưa đủ để kết tội ông. Không vào hang cọp sao bắt được cọp con._Nói rồi nó lôi điện thoại của mình ra. Cuộc nói chuyện vừa này đã được nó thu lại

- Mày...Nhưng như thế thì sao? Mày chết rồi thì đoạn ghi âm đó cũng thuộc về tao thôi!_dứt lời ông ta giương súng về phía nó. Nó cũng nhanh tay rút con dao trong túi kề vào cổ nhỏ SaSa

- Để xem tôi hay ông nhanh hơn!_Nó nhếch môi cười

- Ông ơi, cứu cháu..._Nhỏ Sasa rên rỉ. “Bốp” Bỗng dưng nó ngã xuống, máu chảy lên láng. Đầu nó bây giờ thấm ướt một vùng màu đỏ

- Thư kí Kim, anh đến đúng lúc lắm!_Ông ta tiến về phía nó, nhặt chiếc điện thoại của nó lên rồi ông ta ném thẳng vào tường

- Mọi chuyện đã kết thúc!

- Đồ bẩn thỉu_Nó cất tiếng chửi rửa. Vết thương ở đầu nó rất nặng, máu chảy ra rất nhiều. Lão ta dí súng vào đầu nó rồi nhìn sang Laysi đang bị trói ở dưới sàn. Rồi lão quay sang thư kí Kim

- Đưa cho nó!

- Vâng!_Thư kí Kim mang một tờ giấy đến trước mặt Laysi. Đó là bản di chúc, trong đó có ghi mọi tài sản của nhỏ và Mars sẽ thuộc quyền sở hữu của lão Thịnh. Laysi liếc nhìn tờ giấy đó rồi trừng mắt nhìn lão

- Đừng có hòng!_Nhỏ gằng từng chữ

- Mày có kí không hay chứng kiến người chị yêu quý của mày ra đi vĩnh viễn hả?

Laysi lập tức hoảng sợ ngược mắt nhìn nó. An nguy của nó đang nằm trong tay nhỏ. Nhỏ phải làm sao đây?

- Đừng kí...Mặc chị!_Nó gằng sức nói. Ngay lập tức một cái đánh như trời giáng ập xuống đầu nó. Đầu nó lại càng thêm rỉ máu.

- Câm ngay

- Chị ơi!_Laysi gọi nó trong hoảng sợ

- Chọn ngay! Tài sản hay chị mày?_Ông ta dí mạnh cây súng vào đầu nó

Laysi không có sự lựa chọn. Cuối cùng nhỏ đã chọn nó. Chọn tài sản thì được gì? Tài sản có mua được người chị mà nhỏ yêu nhất không? Nhỏ không hối hận về quyết định của mình, nếu cho nhỏ chọn lại nhỏ vẫn chọn nó. Nhưng mà lão Thịnh đâu phải là kẻ biết giữ lời. Lão sẽ không tha cho nhỏ và nó đâu! Đạt được thứ mình muốn, lão ta cười lớn rồi quay sang thư kí Kim

- Giải quyết hai con nhỏ đó đi_Nói rồi ông ta diu cháu mình rời khỏi đó. Trong căn phòng bây giờ chỉ còn lại nó với một vũng máu, Laysi với những vết thương lớn nhỏ trên người, còn bị trói nữa và có thêm thư kí Kim và một tên cận vệ nữa. Bọn nó đã không còn sức chống trả nữa rồi. Đành phó mặc vào ông trời thôi!

- Hãy đi gặp ba mẹ của các cô đi_TK Kim giương súng về phía nó. Trong cái giây phút cận kề cái chết đó, nó không còn suy nghĩ được gì nữa. Trong đầu nó bây giờ chứa toàn là hình ảnh của hân, nụ cười của hân. Những kỉ niệm đẹp đẽ của hân và nó lần lượt hiện lên

- Tạm biệt anh, Ailen!

Bên ngoài nhà kho lúc này

Một hàng rào áo đen đang sắp hàng trước cửa nhà kho. Lúc lão Thịnh và nhỏ Sasa bước ra cũng là lúc bọn hân đến

- Anh!_Nhỏ Sasa gọi hân. Hân chẳng thèm liếc nhìn nhỏ mà nhìn thẳng vào lão Thịnh

- Lallie đâu?_Hân hỏi trong sự lo lắng khôn nguôi

- Thì ra tên nó là Lallie! Khỏi cần tìm nữa, con nhỏ đó sắp chết rồi!_Lão ta nở nụ cười ngạo nghễ

- Cái gì?_Hân lập tức lao về phía cánh cửa nhà kho nhưng đã bị đám người áo đen chặn lại. Hân không thể nào vào trong nếu chưa đẹp được đám người này

- Tôi không có thời gian để tiếp bọn mày. Xứ bọn chúng đi!_Ông ta nói rồi dắt cháu mình lên xe ra về. Bọn hân lập tức nhào vào đám người áo đen đó. Đang chiến đấu thì mọi hoạt động của bọn hân phải dừng lại khi hai tiếng súng vang lên. Sự bất an đang trào dâng trong lòng bọn hân. Ai là kẻ đã nổ súng, và ai là nạn nhân? Rồi vài giây sau,

- Bùm!_một âm thanh lớn vang lên. Mọi thứ đều sụp đổ và đang cháy rụi. Bọn hân chẳng còn sức mà chiến đấu nữa. Chỉ còn đám đàn em của hân là vẫn chiến đấu thôi!

- Lallie/Laysi à! _Hắn, Jame và Rin lao vào đám cháy đó. Layla, Sally và Alan đã kịp cản lại. Đám người áo đen đó thấy chuyện đã thành cũng rút lui. Đám đàn em của hắn cũng được Alan bảo về. Hắn quỳ thụp xuống đất. Rin cũng vậy. Cả hai không ai còn sức nữa. Jame thì chết sững. Cô em gái của anh đã ra đi rồi sao?

- Lallie à! _Hắn gọi tên nó trong nước mắt. Vừa lúc sáng hắn còn nhìn thấy nó sao bây giờ nó đã đi rồi

- Em không tin, Laysi không bỏ em mà đi đâu! _Rin lẩm nhẩm. Ai có thể tin được chuyện này đây. Mọi việc xảy ra quá đột ngột mà. Người ra đi thì có sao đâu! Chỉ có người ở lại là vẫn ngậm ngùi thương tiếc mà thôi.

- Không, tớ phải vào tìm Lallie, Lallie của tớ! _Hắn chống tay xuống nền đất đứng dậy. Alan lại phải ra sức ngăn cản hắn. Hai người ra đi là đủ rồi, không thể có thêm người nào phải hi sinh nữa

- Lallie ơi, cậu quay về đi! Em không tin đâu! Laysi và Lallie chưa chết đâu! _Layla gào thét gọi tên bọn nó. Nước mắt đã thấm ướt khuôn mặt của nhỏ. Sally cũng vậy. Ai cũng phải rơi nước mắt vì cảnh tượng đau thương trước mắt

- Sao ba mẹ không bảo vệ con bé? Sao lại bắt con bé rời xa con chứ? Con chỉ mới gặp lại nó thôi mà! _Lần này lại đến Jame. Anh vô lực ngồi bệt xuống đất, tay ôm lấy đầu. Về mặt trần ngập sự đau khổ. Nước mắt cũng đã trào ra. Ai có thể kiềm lòng được chứ?

- Nhất định hai người đó đã thoát ra ngoài rồi. Chúng ta hãy chia nhau đi tìm đi _Hắn lên tiếng lôi kéo cả bọn quay về.

- Đúng rồi. Nhất định là như vậy! Hãy đi tìm mau _Jame cũng đồng tình với hắn. Chỉ cần có một tia hi vọng, bọn hắn cũng phải thử.

Trời đã sáng rồi nhưng cả bọn vẫn không tìm được nó và Laysi. Ai cũng rất mệt mỏi. Laysi vì đuổi sức và quá sốc mà đã ngất lịm đi. Vì Layla, cả bọn đành ngừng tìm kiếm và quay về. Sau vài tiếng nghỉ ngơi, bọn hắn lại tiếp tục tìm kiếm. Đám cháy đã tắt hẳn. Cảnh sát cũng đã có mặt. Họ đã tìm ra hai thi thể bị cháy đen vùi dập trong đám cháy. Hai thi thể đó đã được đưa đi kiểm tra. Bọn hắn bây giờ đang có mặt ở cơ quan giám định. Cả bọn ai cũng cầu mong kết quả không phải là nó và Laysi nhưng cả bọn đã thất vọng rồi. Kết quả giám định cho biết đó chính là thi thể của bọn nó. Shock là tình trạng của bọn hắn hiện giờ. Bọn hắn vẫn chưa tiếp nhận được việc nó và Laysi đã ra đi. Việc đó đến quá nhanh đến nỗi bọn hắn cứ ngỡ chưa xảy ra. Dùng một cái ông trời đã mang 2 người bọn hắn yêu thương đi xa thì ai có thể chấp nhận được chứ? Suốt một tháng trời đó, đêm nào hắn cũng mơ thấy nó. Nỗi đau đó cứ bám lấy hắn mãi không thôi! Hắn đã được Layla kể rõ mọi chuyện và hắn quyết định sẽ giúp nó hoàn thành tâm nguyện trả thù. Hắn yêu nó đến vậy đấy! Anh nó cũng cùng một quyết định với hắn. Mối thù giết cha mẹ chưa trả được bây giờ lại thêm mối thù giết em gái. Anh bây giờ càng ngày càng sa vào thù hận. Với chức vụ là tổng giám đốc của công ty hàng đầu thế giới, anh đã đè ép công ty do lão ta điều hành. Còn đám Layla kể từ ngày hôm đó đã lấy nhỏ Sasa và Lala làm trò tiêu khiển. Nhỏ sẽ cho hai ả đó biết thế nào là địa ngục

22. Chương 22

Thời gian thấm thoát trôi, một năm đã trôi qua. Vậy là nó đã mất được một năm rồi. 1 năm, một khoảng thời gian khá lâu. Một năm đó hắn tưởng chừng như một thiên niên kỷ vậy. Một năm không cười lấy một lần. Một năm sống chẳng khác gì tăng bằng. Vì ai cơ chứ? Ở trên cao, nó có nhìn thấy tình trạng của hắn hiện giờ không. Đã một năm rồi, vậy mà hắn vẫn chưa nguôi ngoai phần nào. Hắn vẫn đau lắm! Con tim hắn không thể mở cửa để chào đón thêm bất kì người nào nữa. Hình bóng nó đã khắc sâu trong tim hắn rồi. Hắn càng lúc càng trở nên xa lánh mọi người hơn. Như thế thì làm sao yêu thêm một ai được chứ? Cả ngày hắn cứ nghĩ đến nó, rồi đêm lại mơ thấy nó. Hắn coi đó như là điều may mắn của mình. Hắn đã rất sợ sẽ không được gặp lại nó nữa. Hắn rất sợ nó sẽ không về tìm hắn nữa. Đêm nào hắn cũng ngủ rất sớm để được gặp nó và chuyện trò với nó lâu hơn. Có thật là nó về gặp hắn không hay chỉ do hắn nghĩ về nó

quá nhiều nên mới mơ thấy nó? Hắn đang chìm đắm trong những suy nghĩ về nó thì bị tiếng của bọn Alan lôi hồn về

- Cậu đang suy nghĩ cái gì thế? Bọn tớ vào mà cũng không biết__Alan tiến đến vỗ vai hắn

- Chắc lại đang suy nghĩ về Lallie chứ gì?__Layla thả người xuống ghế rồi tiếp lời Alan. Vừa nhắc đến tên nó thì cả bọn rũ mặt xuống. Cái tên đó đã khắc sâu trong lòng bọn hắn mất rồi. Không khí trầm xuống đến mức khó chịu, không ai nói với nhau lời nào. Mỗi người đều đang theo đuổi một suy nghĩ về nó. Nhận ra cái sự im lặng đến mức khó thở đó, hắn liền lên tiếng kéo cả bọn quay về

- Chuyện đó sao rồi?

- Chuẩn bị xong cả rồi. Chỉ chờ ngày tập kích nữa thôi!__Alan ngả người ra ghế, mệt mỏi nói__Bao giờ sẽ ra tay?

- 3 ngày sau!__Hắn khoanh tay trước ngực trả lời Alan. Bây giờ trong mắt hắn chỉ chứa đầy sự chết chóc mà thôi! Lúc này hắn thật ra đáng một thủ lĩnh-một thủ lĩnh đáng sợ.

Thời gian qua, hắn đã cho người điều tra lão Phạm Đức Thịnh. Và kết quả thu được thật ngoài sức tưởng tượng của hắn. Hắn không thể ngờ được lão ta lại là một ông trùm XHĐ. Tổ chức của ông ta là một tổ chức phi pháp. Đây cũng chính là lí do suốt một thời gian dài nó phải nán lại nhà ông ta mà không động thủ. Nó không đủ khả năng để đấu với thế lực hùng mạnh của lão. Nhưng nó đã không nhận ra, bên cạnh nó còn hắn-một bang chủ lừng danh. Chẳng lẽ thế lực của hắn không đủ? Vì nó, hắn sẽ dẹp cái đám xã hội đen đó

Rồi chuyện gì đến cũng đến. 3 ngày sau, hắn dẫn đầu bang của mình tiến đến căn cứ của lão ta. Trước mặt bọn hắn bây giờ là một tòa nhà màu đen cao 5 tầng với một hàng rào người đen toàn là đen. Bọn người này có phong cách ăn mặc khá giống nó đấy. Đen từ trên xuống dưới luôn. Nói là tập kích nhưng giờ trông giống đánh trực diện hơn

- Giải quyết chứ?__Jame quay sang hắn hỏi tỏ vẻ thích thú

- Ừm.__Hắn phẩy tay ra hiệu cho bọn đàn em. Hai bên lao vào sập lá cà. Người này đánh người kia. Dao, kiếm, gậy gộc có đủ. Bên nào sẽ thắng đây? Hắn lao vào đánh tay đôi với tên hội phó XHĐ. Hắn đánh tên kia như đánh cái bao cát ấy. Vì quá tập trung vào tên đó nên hắn không hề để ý đến những tên khác. Một tên lao vào hắn, trên tay tên đó là một con dao găm dài khoảng 20cm. Tên đó vung tay định đâm hắn. Tên này nhìn cũng biết chỉ là hạng tép riu thôi! Muốn đánh lén hắn? Không dễ đâu! Một bang chủ như hắn không thể chết dưới tay một tên cón con như vậy được. Hắn vội lách người né đường dao chí mạng đó. Con dao cắt vào tay hắn, máu chảy ra. Hắn ôm lấy cánh tay đang rỉ máu của mình. Nhưng đó lại là cơ hội cho tên hội phó kia ra tay với hắn. Tên đó chop lấy con dao đang nằm dưới đất rồi đâm về phía hắn. Thoát được một lần, liệu hắn có thoát được lần này không? Khó nói lắm! Khi hắn nhận ra thì con dao đã đến gần hắn rồi. Hắn chẳng thể phản ứng được gì! Hắn sẽ chết sao? Ngay cái lúc tưởng chừng như cái chết đến với mình thì

- Á!!!__Một tiếng hét thất thanh vang lên. Tiếng hét đó là của ai? Hắn ngược nhìn cái tên đang nằm sài lại trước mặt mình kia, đó là tên hội phó. Tên đó đã chết. Nhưng vì sao hắn lại chết? Hắn quan sát tên đó từ trên xuống dưới nhưng không thấy hung khí đâu cả. Thật khó hiểu! Chẳng lẽ tên đó bị bệnh gì! Nhưng hắn sao lại chết ngay cái lúc quan trọng đó? Thật khó lí giải!

- Ailen, cậu không sao chứ?__Layla lo lắng chạy lại khi thấy tay hắn đang bị thương

- Không sao! Tên hội phó đã chết rồi! Giải quyết luôn đám còn lại đi, đừng cho tên nào thoát__Hắn di dời ánh mắt từ tên hội phó sang Layla

- Ừm__Layla gạt đầu cái rụp rồi quay lại công việc của mình. Rồi trận chiến cũng kết thúc. Đám người kia đã chết hết. Bên hắn hầu như không chết nhưng bị thương thì khá nhiều. Nếu hắn không chuẩn bị kĩ càng có lẽ bên hắn đã chết không ít rồi!

- Chết bọn chúng vào trong nhà đó rồi giải quyết đi__Hắn lia mắt khắp một lượt rồi lùi ra xa. Bọn đàn em của hắn loay hoay một lúc rồi cũng lùi ra xa. Vài giây sau,

- BÙM__Một âm thanh lớn vang lên. Tòa nhà năm tầng đó đã sụp hoàn toàn và đang cháy rụi

- Xong rồi!_Sally lau đi những giọt mồ hôi trên trán._Vất vả thật!
- Chúng ta về thôi! Ailen bị thương rồi!_Layla xé vạt áo khoác của Alan băng bó cho hắn. Nhỏ lo lắng cho hắn cũng chỉ vì nó thôi! Nhỏ biết nó rất thích hắn mà và nhỏ cũng rất thương hắn vì hắn đã chung tình với nó đến như vậy. Ấy thế mà có anh lại vì hành động nhỏ nhen đó của Layla mà nổi cơn ghen. Hỏa khí bốc lên ngàn ngút.
- Về thôi nào _Alan nói rồi bỏ đi một nước. Rồi bọn hắn cũng nói gót Alan về nhà, nơi đây giờ chỉ còn một mớ hỗn độn với một đồng đất đá cùng với xác người đang cháy rụi. Từ trong bóng tối, một người con gái bước ra. Trên môi cô gái đó ẩn hiện một nụ cười rạng rỡ
- Cảm ơn anh, Ailen!_Cô gái đó buông một câu rồi quay lưng đi về hướng ngược lại. Người đó là ai?

23. Chương 23

Dù đã là năm cuối cấp rồi nhưng hắn vẫn chẳng học hành gì cả. Cần bằng thì chỉ cần alo một tiếng là có bằng ngay thôi! Học làm gì ệt. Vì thế sau ngày hôm đó, hắn đã ở nhà suốt 3 ngày liền để dưỡng cái vết thương bé tí tẹo của hắn. Một buổi chiều, cả bọn lại kéo đến nhà hắn. Ba mẹ hắn hiện đang ở Anh tham dự một hội thảo gì đó nên hắn phải ở nhà một mình. Hắn còn một bà chị nữa nhưng một năm trước lại theo trai sang Anh rồi. Hôm qua chị hắn đã về lại đây, chị ấy bảo có dắt theo một cô gái muốn làm mối cho hắn nữa. Bữa nào chị ấy sẽ cho hắn gặp mặt. Vừa về đến nơi, chị hắn đã cuốn gói theo trai đến trường đưa rồi chẳng thèm để ý đến đứa em như hắn dù chỉ một chút luôn. Cả ngày nay không thấy bóng dáng chị ấy đâu cả. Mà cái gì chứ? Làm mối? Hắn không cần. Suốt đời này hắn chỉ yêu mình nó thôi! Hắn không yêu thêm ai nữa đâu! Chị hắn đừng có làm chuyện dư thừa

- Này Ailen!_Jame là người khởi sự câu chuyện. Hắn ngược mắt lên nhìn Jame_Em hãy quên Lallie đi và tìm ỉnh một cô gái khác đi. Cả Rin nữa.
- Không!_hắn và Rin đồng thanh. Dù có nói thế nào bọn hắn cũng không quên nó và Laysi đâu
- Hai đứa tính giữ hình bóng của Lallie và Laysi đến bao giờ? Hãy để hai đứa nó ra đi thanh thản đi_Jame nổi giận. Anh cũng muốn tốt cho hắn và Rin thôi. Bọn hắn không nói gì. Yêu một người đã khó nhưng quên một người càng khó hơn. Không thể bảo hắn quên thì hắn có thể quên đâu.
- Đừng nói về chuyện này nữa._Sally lên tiếng để lấy lại không khí. Không khí đang chùn xuống một cách đột ngột đến mức khó thở đây
- Đúng đấy! Lallie cũng không muốn thấy chúng ta thế này đâu!_Layla cố lấy lại nụ cười tươi nhất có thể nói với bọn hắn_Nghe nói chị Sakia về rồi phải không?
- Ừ._Hắn dùng bộ mặt không còn chút sức sống trả lời Layla
- Chị ấy đâu?
- Ở trường đưa cùng anh John ấy.
- Chúng ta đến đó đi. Phải đòi quà anh chị ấy mới được _Layla cười tươi rồi lôi tuột hắn đi không để hắn ứ ớ điều gì. Dù không muốn nhưng hắn cũng phải đi thôi! Làm công chúa Layla của bọn hắn giận chỉ có nước bị xử tử thôi! Nhớ có lần hắn và Alan chọc tức Layla liền bị nhỏ đập ột trận. 2 tuần sau đó nhỏ không thèm nói chuyện với bọn hắn luôn. Nhỏ coi bọn hắn như là không khí ấy. Sau lần ấy hắn đã chừa rồi. Sau một lúc đi xe cuối cùng bọn hắn cũng đã đến nơi cần đến. Trường đua hôm nay đông lắm, không biết có gì đặc biệt mà lại như thế nữa
- Nhộn nhịp nhỉ?_Sally nhìn khắp nơi để tìm Sakia và John nhưng không thấy 2 người đó đâu cả._Hai người đó không có ở đây!

- Chắc họ đi đâu đó thôi! Chúng ta xem đua xe đi. Có vẻ hấp dẫn lắm đây_Rin tỏ ra thích thú dẫn đầu đoàn đến hàng ghế còn trống. Bọn hắn cũng theo nhóc Rin.

- Oh anh Rin, anh cũng đến xem sao?_Một cậu nhóc ngồi trước quay xuống hỏi Rin

- Ủ. Hôm nay có gì vui à?

- Do anh ít đến nên không biết thôi! Đạo gần đây có 2 cô gái mới nổi. Hai người đó đua xe giỏi lắm! Hôm nay họ sẽ đua với tia chớp và quản lí Sen của trường đua. Mọi người gọi 2 cô gái đó là thần gió và hộ vệ của thần gió_Cậu nhóc hồ hởi kể cho Rin và bọn hắn nghe

- Oh, thú vị nhỉ? Để anh xem hai người đó ra sao?_Và không để Rin và bọn hắn chờ đợi lâu. 4 chiếc xe tiến vào vạch xuất phát. Chiếc xe ở vị trí số 1 là của Sen, tiếp đến là tia chớp ở vị trí số 2. Đối xứng qua ô màu đỏ ghi một chữ “VUA” to là hai chiếc xe của hai cô gái bí ẩn với khuôn mặt bị che mất một nửa nhờ mặt nạ. Hai người đó chính là hai người được gọi là thần gió và hộ vệ của thần gió. Sau một âm thanh “Đoàng” vang vọng, 4 chiếc xe lao đi. Người dẫn đầu là chiếc xe màu trắng của cô gái mang mặt nạ màu xanh dương. Cái kẻ dẫn đầu đó đang chạy với tốc độ bạt mạng. Nhưng nếu nhìn rõ thì cô ta chỉ có tốc độ mà thôi! Kỹ thuật còn rất yếu. Cô ta nếu đua với hắn hoặc Rin thì thua xa. Những kẻ đã từng đua với cô ta cũng giống như 3 người kia, chỉ cố gắng bắt kịp tốc độ của cô ta, chẳng chịu dùng cái đầu nên mới thua thảm hại như thế! Chỉ cần sử dụng một tí kỹ thuật sẽ thắng thôi! Chẳng có gì hấp dẫn cả! Hắn chán nản ngã người ra ghế rồi quất mắt khắp nơi để tìm bà chị yêu quý của mình. Nhưng tìm hoài mà hắn vẫn không thấy chị mình đâu. Mãi loay hoay tìm chị mình nên hắn không biết cuộc đua đã kết thúc. Và người thắng không ai khác là cô gái mang mặt nạ màu xanh đó. Cô ta hiện đang đứng bên anh MC của trường đua

- Chào bạn thần gió. Bạn tuy là người mới nhưng đã thể hiện rất tốt. Bạn có điều gì muốn nói không?_Anh MC tươi cười với cô ta. Cô ta cầm lấy micro rồi nói lớn

- Thật sự ở đây chẳng có ai tài giỏi cả. Ai cũng bị tôi bỏ lại một đoạn khá xa. Tôi nghe nói ở trường đua này có một huyền thoại được mọi người gọi tên là NỮ HOÀNG TỐC ĐỘ. Được thôi, tôi sẽ tạo nên một huyền thoại khác. Nữ Hoàng Tốc Độ, tôi muốn thách đấu với cô. Nói thì vậy thôi! Nhưng tôi biết kết quả như thế nào rồi. Cô sẽ phải thua trước tôi thôi! Cô không là gì với tôi cả

Con nhỏ đó có tự tin quá không? Chưa so tài mà đã lớn tiếng như vậy rồi. Thật quá ngạo mạn. Sau lời tuyên bố đó, Fan của cô ta cũng tụt hẳn. Cô ta lái xe đi trong ánh mắt khó chịu và khinh thường của mọi người. Trong lòng tất cả những người ở đây, nữ hoàng tốc độ luôn là số 1, không có gì có thể thay đổi được điều đó

- Bom nổ chói tai quá!_Layla ngoáy ngoáy tai mĩa mai. _Anh John và chị Sakia đâu nhỉ?_Rồi nhỏ lại quất mắt khắp nơi để tìm bóng hình hai người kia. Bỗng dưng ánh mắt nhỏ dừng lại. Nhỏ nheo mắt lại rồi vài giấy sau nhỏ lấp bắp

- Đó...đó..._Bọn hắn lập tức quay sang nhìn nhỏ

- Em sao vậy Layla?_Alan lo lắng hỏi.

- Đó...đó là Lallie và Laysi mà!_Nhỏ chỉ tay vào hai con người đang di chuyển kia. Bọn hắn ngay lập tức nhìn theo cánh tay của Layla. Ngỡ ngàng, ngạc nhiên, bàng hoàng làm bọn hắn lâm vào tình trạng bất động. Vài giây sau, bọn hắn mới chân này nổi chân kia đuổi theo hai người mà bọn hắn nghĩ là nó và Laysi đó. Nhưng người ở thì ít mà người đi thì nhiều. Bọn hắn phải len lỏi qua đám đông để đuổi theo hai người đó. Có người còn bị bọn hắn xô té ấy chứ! Hắn cố nhường người lên thật cao để nhìn thấy nó, để không lạc dấu nó. Nhưng rồi dòng người cũng cuốn bọn nó đi mất. Cả bọn ai cũng buồn nào nê. Không ai dám khẳng định đó là bọn nó. Rõ ràng bọn nó mất rồi mà

- Lallie, là em phải không?_Hắn ngược mặt lên trời thầm hỏi. Nhưng trong lòng hắn không dám hi vọng bất cứ điều gì. Một năm trước hắn đã làm đám tang cho nó, kết quả giám định cũng khẳng định là nó, giấy xác nhận tử nạn cũng đã có. Như thế thì làm sao hắn có thể hi vọng chứ!

Trong khi đó, tại căn biệt thự của lão Phạm Đức Thịnh

- Vẫn chưa điều tra ra kẻ nào đã giở trò sao? Làm sao mà tờ di chúc đó không có hiệu lực được chứ! Anh em nhà đó đều đã chết hết rồi mà_Ông ta hét lên với tên cận vệ

- Mọi thông tin đều được phong tỏa rồi ă! Ngay cả luật sư của chúng ta cũng không biết gì!
- Giải quyết mọi chuyện ổn thỏa trong thời gian sớm nhất cho tôi. Cuối tuần này tôi sẽ tổ chức tiệc chào mừng 80 năm ngày thành lập công ty. Hãy giải quyết chuyện đó trước ngày đó vì hôm đó tôi sẽ cho công bố bản di chúc
- Vâng_Tên vệ sĩ cúi chào lão ta rồi ra ngoài. Vậy là kế hoạch của lão ta đã không thành rồi. Tại sao vậy nhỉ?

24. Chương 24

Hôm nay đã là cuối tuần rồi. Hôm nay là ngày lão ta sẽ công bố di chúc. Gia đình hắn và mấy anh chị kia cũng được mời. Hắn không muốn gặp mặt lão ta nhưng cũng phải đi vì hắn bị ba mình ép buộc mà. Ba hắn cũng chẳng có ý gì khác ngoài việc muốn hắn xây dựng một mối quan hệ tốt từ bây giờ. Hắn không thích đến mấy nơi như thế! Chỉ toàn những con người giả tạo mà thôi! Và ngày hôm nay Jame cũng đến dưới danh nghĩa tổng giám đốc công ty JK. Sally đi theo với danh nghĩa là thư kí của tổng giám đốc. Hôm nay hắn diện một bộ đồ le màu đen. Nút trên cùng không cài càng làm tôn lên vẻ lãng tử của hắn. Mái tóc đen được hắn chải gọn gang. Nhìn hắn giờ giống như một nhà doanh nghiệp trẻ tuổi vậy. Hắn dùng bộ mặt không cam bước theo sau ba mình. Đi đến đâu cũng phải mở miệng cười nói. Sau một hồi chào hỏi hắn liền đi đến một góc trong nhà hàng để uống nước và tận hưởng không khí ban đêm tại khách sạn sang nhất thành phố. Rồi một giọng nói ẻo lả vang lên phía sau hắn làm hắn nổi da gà

- Anh Ailen anh đến rồi sao?_Nhỏ Sasa lại bám lấy hắn. Hắn nhớ đã cắt đứt quan hệ với nhỏ rồi mà. Hắn thẳng thừng xô nhỏ ra rồi lạnh giọng

- Biến đi!

- Anh..._Nhỏ đó ầm ục bỏ đi. Hắn bây giờ đã không còn là Ailen vui vẻ như lúc trước nữa rồi. Đừng có đại mà gây chuyện với hắn

Hắn nhẹ nhàng nhấp ly rượu rồi thở dài. Hắn ngắm nhìn bầu trời đầy sao đang tỏa sáng trên kia. Hắn nhìn vào ngôi sao sáng nhất trong vô số vì sao đó

- Ngôi sao kia là em phải không Lallie?_Suốt nhiều ngày tìm kiếm tin tức của nó nhưng bọn hắn vẫn không tìm được gì. Và bọn hắn đã nêu ra một khẳng định “2 người mà bọn hắn thấy không phải là nó và Laysi. Đó chỉ là ảo giác thôi!”. Hắn cứ đứng thẩn thờ ngắm sao như thế cho đến khi nghe tiếng Alan vang lên bên tai mình

- Lãng mạn quá nhỉ? Từ khi nào mà Ailen nhà ta biết ngắm sao thế?

- Đến rồi sao? Tưởng cậu không đến chứ?

- Bị lôi đi. Tổ vừa mới thoát khỏi ba mẹ. Mấy cô nàng kia vẫn còn kính cẩn chào hỏi ở đấy!

- Khổ thân chưa kia!

- Tổ nghĩ chúng ta cũng không nên nán lại đây lâu! Tổ không muốn chạm mặt lão già đó lúc này_Alان giựt lấy ly rượu của hắn rồi tu ừng ực

- Ừ. Nhưng còn mấy nàng kia?

- Ừ ha, quên! Vậy thì đành chờ họ thôi!

Hai người cứ đứng trò chuyện như thế cho đến khi tiếng lão Phạm vang lên qua micro

- Cảm ơn mọi người đã đến đây ngày hôm nay. Tôi cũng xin vào thẳng vấn đề. Buổi tiệc này được tổ chức là để chào mừng 80 năm thành lập công ty và trong buổi tối này tôi cũng xin công bố di chúc của chủ tịch Kiều đã mất vào 8 năm trước_Cả nhà hàng rầm rộ cả lên. Vị chủ tịch Kiều đó ra đi đã được 8 năm rồi đến

nay mới công bố di chúc. Cứ tưởng số gia sản kết xù đó sẽ được trao cho hội từ thiện chứ. Lão Thịnh lấy một tập hồ sơ được dán kĩ lưỡng ra đọc

- Tôi Kiều Anh Dũng, chủ tịch công ty DL. Hôm nay tôi viết di chúc này mong sau khi tôi mất mọi người hãy thực hiện theo những gì được ghi trong này. Tôi sẽ để lại toàn bộ cổ phần công ty và nửa gia sản cho con trai tôi, Kiều Anh Khánh và nửa gia sản còn lại tôi sẽ để lại cho con gái, Kiều Anh Thư và vợ tôi Lê Nguyễn Trường Giang_Tờ di chúc lần lượt được thông báo_Vâng đó là di chúc của chủ tịch Kiều. Theo như di chúc mọi tài sản của ông ấy sẽ để lại cho 2 đứa con và vợ. Nhưng không may ông ấy và vợ đã ra đi cùng một lúc. Và hai người con của họ đã được tôi nuôi dưỡng từ đó. Nhưng không may họ cũng đã gặp nguy hiểm và đã qua đời. Giấy xác nhận tử nạn cũng đã có. Và trước khi mất, hai đứa trẻ đó cũng đã viết di chúc._Và ông ta đọc cái tờ di chúc đã bắt Laysi kí ngày hôm đó. Có nhiều lời bàn tán đã vang lên.

- Lão già đó thật không biết xấu hổ!_Sally nói. Quả là lão không biết xấu hổ. Dám công bố bản di chúc đó trước mặt mọi người luôn

- Chúng ta nhất định phải vạch trần bộ mặt của lão. Không thể để lão đắc ý như vậy được_Jame hướng đôi mắt chứa đầy sự chết chóc đến lão đó. Cứ cười đi rồi lão phải khóc ngay thôi!

- Vậy theo di chúc, mọi tài sản của chủ tịch Kiều từ hôm nay sẽ thuộc về chủ tịch Phạm cũng như tập đoàn DL từ bây giờ sẽ nằm dưới quyền điều hành của chủ tịch Phạm_Ông luật sư công bố.

- Bản di chúc đó không có hiệu lực_Một giọng nói trầm thấp vang lên. Đang đứng nơi cánh cửa kia là John và Sakia

- Anh!_Layla lên tiếng gọi John

- Tại sao bản di chúc không có hiệu lực?_Lão Phạm hơi lo lắng ngược nhìn John.

- Hi, tôi không để ông đợi lâu đâu!_Rồi anh quay ra cửa_Hai đứa vào đi!

Tất cả mọi người đều hướng mắt ra cửa. Từ ngoài hai cô gái một váy hồng một váy trắng bước vào. Lão Phạm phải trợn ngược mắt lên mà nhìn hai người đó. Khuôn mặt lão lập tức trở nên tái mét. Bọn hần thì lâm vào tình trạng chết lâm sàn.

- Laysi! Là...là cháu sao?_Lão Phạm lắp bắp. Cháu? Lão ta vẫn còn muốn đóng kịch sao? Cô gái mà lão gọi Laysi đó không nói gì tiến thẳng đến micro

- Tôi là Kiều Anh Thư! Tôi vẫn còn sống nên tờ giấy đó không có hiệu lực. Kể từ hôm nay công ty DL sẽ do tôi điều hành, toàn bộ tài sản của ba tôi sẽ được xung vào quỹ từ thiện. Tôi không muốn ai bàn về vấn đề này nữa

Lão ta như sắp té xỉu vậy. Bao nhiêu công sức lão gây dựng trước nay đã đổ sông đổ bể cả rồi. Rồi nó cũng tiến đến chỗ Micro

- 2 tuần sau, một cuộc họp sẽ được tổ chức tại hội trường công ty DL. Ngày hôm đó, tôi sẽ công bố di chúc của ngài chủ tịch quá cố Nguyễn Ngọc. Và hôm đó còn có nhiều điều thú vị nữa. Mong mọi người đến đông đủ và nhất là ngài đây chủ tịch Phạm_Nó quay sang nở nụ cười với lão, nụ cười chết chóc rồi nó lại quay sang cô em đang đứng bên cạnh mình_Rein, đi thôi!

- Vâng!_Vậy là hết. Nếu bản di chúc được công bố thì lão sẽ không còn gì nữa. Đời lão sắp hết rồi. Nó và Laysi ngẩng cao đầu rời khỏi đó. Tất cả những người có mặt ở đây không ai không phải bàng hoàng. Họ không ngờ con gái của chủ tịch Kiều lại còn sống đến ngày hôm nay và quan trọng hơn là trước khi mất chủ tịch Nguyễn Ngọc đã để lại di chúc. Vậy tờ di chúc đó đang ở đâu?

- Lallie, Laysi!_Khi bọn nó vừa khuất sau cánh cửa thì bọn hần cũng lấy lại tinh thần rồi luống cuống tay chân đuổi theo bọn nó nhưng bọn nó đã đi mất rồi. Ai cũng thất vọng vô cùng. Bọn nó quay về mà chẳng thêm đoái hoài đến bọn hần dù chỉ một chút luôn

- Sao họ lại tỏ ra không biết chúng ta vậy chứ?_Layla mệt mỏi dựa vào tường. Một năm đau khổ vì cái chết của nó và cuối cùng nhỏ nhận được gì chứ? Nhỏ đã bị nó lừa một cách đẹp đẽ luôn

- 2 đứa đó lại biến mất nữa rồi._Jame ỉu xiu nói. Anh vừa dứt lời thì tiếng John vang lên

- Chúng không biến mất đâu!
 - Anh!
 - 2 đứa đó bảo không nên hội ngộ nơi kẻ thù đang có mặt nên nhờ anh nhắn lại với mọi người 8h tối mai gặp nhau tại bar Death
 - Anh biết rõ mọi chuyện sao? Cả chị nữa sao Sakia? _Layla hoảng loạn hỏi.
 - Chuyện này không liên quan gì đến Sakia cả. Cô ấy cũng chỉ mới quen biết hai người đó thôi!
 - Anh...Anh biết bọn em trở nên như thế nào sau cái chết của Laysi và chị Lallie mà sao anh lại im lặng._Rin túm lấy cổ áo John mà dằn co. Cậu đang rất rất tức giận, cậu không ngờ người thân của cậu lại có thể giấu cậu một chuyện to lớn đến vậy
 - Ba em cũng biết phải không? Nếu là chuyện liên quan đến anh thì chắc chắn sẽ có liên quan đến ba em _Layla trừng mắt nhìn John. Giờ John đối với bọn hắn chẳng khác gì một kẻ tội đồ sắp phải lãnh án tử hình
 - Ủm _John khẽ gật đầu
 - Anh...Hai người sao lại làm thế? Phải nói chuyện này cho bọn em biết chứ _Layla cũng xông vào đánh John. Những cú đấm của nhỏ liên tục ập xuống bờ ngực rắn chắc của John. Anh liền chụp lấy đôi bàn tay của Layla. Không phải vì anh đau mới làm thế mà vì anh muốn Layla bình tĩnh lại. Anh hét lên
 - Vậy chứ mấy đứa có bảo vệ được cho Lallie và Laysi không?
- Bọn hắn cứng đờ người khi nghe xong câu nói của anh. Ý anh là bọn hắn không có khả năng bảo vệ nó sao?
- Cậu nói gì vậy hả? _Jame cuối cùng cũng lên tiếng _Cậu nghĩ cậu có khả năng che chở cho con bé sao? _Anh cũng rất tức giận lắm rồi. Đừng khinh thường anh như vậy chứ!
 - Phải, tớ có đủ khả năng để làm điều đấy! Ít nhất thì tớ cũng đã bảo vệ 2 đứa bình an vô sự đến ngày hôm nay. Còn các cậu, các cậu đã làm gì khi 2 đứa nhóc đó gặp nguy hiểm? Các cậu đã ở đâu? Nói tớ nghe xem! Các cậu biết Lallie sẽ làm gì, sao không ngăn con bé lại mà còn để nó đi nộp mạng như vậy hả? Đó là khả năng của các cậu sao? Nếu một năm trước tớ để 2 đứa quay về thì bây giờ 2 đứa nhóc đó đã không còn mạng để sống nữa rồi.
- Bọn hắn chẳng ai có thể nói thêm được lời nào. John nói đâu có sai? Bọn hắn không giúp gì được cho bọn nó khi bọn nó gặp nguy hiểm cả
- Anh! _Layla nước mắt lưng tròng nhìn John
 - Về nhà các cậu đi rồi tớ sẽ kể mọi chuyện cho các cậu nghe!
 - Ủm
- Vậy là bọn hắn kéo nhau về nhà Jame. Ai cũng mang một khuôn mặt như đưa tang vậy. Những lời trách móc của John vẫn còn đọng lại trong lòng bọn hắn. Bọn hắn sẽ nhớ mãi những lời dạy dỗ này của John

25. Chương 25

Ngày hôm đó,

“Đoàng Đoàng” Hai tiếng sấm vang lên vang vọng cả một góc trời. Hai con người đã ngã xuống trên vũng máu đỏ tươi. Là ai?

- A...n...h! _Nó thốt lên một từ rồi ngất lịm đi. Và cái người nó gọi là anh đó không ai khác chính là John

- Lallie, Lallie tỉnh lại đi em!_John gọi nó mãi mà nó vẫn không chịu tỉnh lại. Anh bế thốc nó lên rồi quay sang tên cận vệ của mình

- Cậu cởi trói cho cô bé kia rồi đưa cô bé ra ngoài mau. Bom đã được kích hoạt rồi

- Vâng!_Anh cận vệ kia vội vàng cởi trói cho Laysi rồi bế cô bé ra ngoài. 4 người ra ngoài chưa đầy 5s thì bom phát nổ. Mọi thứ đều cháy rụi. Vì ở đây không an toàn nên John liền đưa bọn nó rời đi. Anh cấp tốc đưa nó về nhà riêng để chữa trị. Bệnh viện cũng không dám đến. Bọn nó bây giờ không khác gì những tên tội phạm trốn tù cả. Laysi chỉ bị những vết thương ngoài da thôi nên không đáng ngại nhưng tinh thần cô bé thì bất ổn vô cùng. Bị shock trước những gì đã diễn ra, kí ức lúc nhỏ của Laysi lần lượt quay về. Cô bé đã tìm lại đúng tên của mình. Kiểu Anh Thư, cô bé còn có một cái tên khác là Rein nữa. Đó là về phần Laysi còn nó thì không khả quan mấy. Vết thương trên người thì không có chỉ có mỗi vết thương đang rỉ máu ở đầu thôi. Đầu nó bị tổn thương nặng, vết thương lại ở vùng nguy hiểm nữa. Bác sĩ ở đây không ai dám phẫu thuật vì kĩ thuật không có, nhờ không thành công thì khôn. Họ chỉ có thể sơ cứu cho nó thôi! Và ngay trong đêm đó John đã đưa nó sang Anh để phẫu thuật. Ca phẫu thuật rất thành công những khả năng tỉnh lại rất thấp. John đã rất lo lắng cho nó, đêm ngày ngủ không yên, ăn cũng chẳng ngon rồi hôm sau, ba nuôi nó và Sakia cũng bay qua. May nhờ có Sakia nên John cũng đỡ vất vả. Và Sakia cũng đã quen biết nó và Laysi từ đó. Nhờ không tìm hiểu gì về nó nên đầu có biết quan hệ giữa nó và hân. Nhờ chỉ biết có một chuyện nó là em của John con của ba Layla. Ngay khi nhận được tin hai thi thể bị cháy xem trong đám lửa đó đã được đưa về thì John cũng hơi phát hoảng. Nếu lão già đó biết nó và Laysi còn sống thì cuộc sống của bọn nó lại rơi vào nguy hiểm mất thôi, huống hồ chỉ giờ nó lại đang hôn mê bất tỉnh như thế này. Vậy là anh đã nhờ cảnh sát khai giả thông tin rằng hai thi thể đó là của nó và Laysi. Chẳng ai nghi ngờ gì chuyện đó cả. Và mọi chuyện đã trôi qua một cách êm thấm. Còn nó đã 2 tháng trôi qua rồi mà vẫn chưa tỉnh lại. John tưởng chừng như đã hết hi vọng rồi. Thì ngay lúc nó bàn tay nó đã động đậy rồi mí mắt nó dần dần cũng mở ra.

- Em không sao chứ, Lallie?_John hỏi nhưng nó không trả lời trong khi miệng nó vẫn mấp máy. Nó không thể nói được là do di chứng của vết thương sao? Nó đã tuyệt vọng và không ăn không uống suốt mấy ngày liền. John lúc này cứ như đang ngồi trên đồng lửa vậy. Anh đi qua đi lại trước cửa phòng bệnh nó. Anh cũng đã mời rất nhiều chuyên gia đến chữa rồi. Nhưng ai cũng bảo không có cách chữa. Vì vết thương của nó đã ảnh hưởng đến dây thần kinh nói nên nó không thể nói được nữa. Nó càng ngày càng suy sụp hơn. John vẫn không bỏ cuộc. Anh đã cùng với ba nuôi nó đi tất cả các nước trên thế giới để tìm một bác sĩ giỏi về chữa bệnh cho nó. Trong khi đó nó cứ như người mất hồn, thờ thờ thần thần. Sakia và Rein thì cứ nhìn nó rồi thở dài. Cuối cùng sau một tháng lang bạc khắp nơi, John cũng đã về. Đi cùng anh còn có một bác sĩ chuyên khoa thần kinh, não bộ nữa. Và một lần nữa nó lại lên bàn phẫu thuật. Nó không dám hi vọng gì nhiều vì hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng cao thôi. Nhưng kết quả ngoài mong đợi của nó và mọi người. Nó đã nói lại được và giọng nó còn có phần trong trẻo hơn ấy chứ! Nó như lấy lại được sức sống vậy. Nhưng vì nó chưa khỏe nên John không cho nó ra ngoài. Nó chỉ được đi loanh quanh trong nhà thôi. Ra phố thì phải có người khác đi cùng. Những tháng ngày nó tịnh dưỡng ở Anh là những tháng ngày bình yên nhất trong cuộc đời nó.

END FLASHBACK

- Một năm qua, cô ấy đã sống như thế sao? Mình đã không thể bảo vệ cho cô ấy!_Hân suy tư

- Khi gặp lại Lallie và Rein, các cậu đừng hỏi gì cả! Có hỏi 2 đứa đó cũng không trả lời đâu!_John nằm dài ra ghế rồi vất tay lên trán

- Họ sống ở đâu vậy anh?_Rin hỏi

- Không biết! Bọn chúng không nói cho bọn anh biết! Lallie đã tuyên chiến rồi. Mọi thứ cũng đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ đến ngày họp nữa thôi!

- Có thật ba tớ có viết di chúc không? Sao tớ không hề biết đến chuyện này?_Jame ngờ vực hỏi. Ông bà cũng chẳng biết gì cả

- Tớ không rõ, hình như là có và Lallie biết bản di chúc đó đang ở đâu

- Con nhỏ này quay về càng trở nên bí hiểm khó nắm bắt. Chẳng ai biết nó đang suy nghĩ cái gì_Layla thở dài._Bao giờ nó mới thoát khỏi vòng vây thù hận này đây

Không gian rơi vào im lặng. Không ai nói với nhau lời nào! Tất cả âm thanh bây giờ chỉ còn tiếng thở dài náo nức của bọn hắn. Ai cũng đang chìm đắm vào những suy nghĩ về bọn nó. Bọn nó luôn là vấn đề khiến cả bọn đau đầu và nhất là nó, cô gái chẳng giống với những cô gái bình thường tí nào

26. Chương 26

Mới chạng vạng ngày hôm sau, bọn hắn đã vác xác đến bar rồi. Bọn hắn ngồi chờ thời gian trôi qua mà nóng cả ruột. Sao hôm nay thời gian trôi chậm vậy nhỉ? Trong Bar Death bọn hắn đang nhâm nhi từng ngụm rượu, mắt thì không ngừng nhìn ra cửa. Từng giờ từng phút cũng trôi qua. Thời gian bọn hắn mong đợi cũng đã đến rồi. Cánh cửa bar bật mở và hai cô gái một trắng một đen bước vào. Cậu nhóc quản lí lập tức chạy đến rồi cười tươi

- Hai người đến rồi. Hôm qua hai chị không đến làm em buồn kinh khủng_Jin (Tên cậu nhóc đó) làm bộ mặt cún con nói với bọn nó. Nhìn khuôn mặt ủ dột đó Rein liền nở nụ cười nhẹ rồi xoa đầu cậu nhóc cưng nựng

- Hi, Xin lỗi em nhé! Hôm qua bọn chị có tí việc

- Em chỉ chấp nhận lời xin lỗi với 1 điều kiện

- Điều kiện gì?_Nó khoanh tay hỏi. Nhìn cái thái độ làm nũng đó của cậu nhóc không cần nói nó cũng đoán được cậu nhóc này đang có điều muốn cầu khẩn

- Hai chị xin chị Sakia cho em nghỉ ngày mai đi. Em xin rồi mà chị ấy không cho

- Lạ nhỉ? Thường thì chị ấy dễ dãi lắm mà

- Chị ấy và anh John đã xảy ra xung đột

- Cái gì?_Rein hét lên. Có gì mà nhỏ la lớn vậy nhỉ?_ Jin, em nói thật hay nói đùa đấy! Anh John và chị Sakia mà cãi nhau sao?

- Vâng

- Nhưng hai người đó cãi nhau thì có liên quan gì đến em?

- Ngày mai là sinh nhật bạn gái em, em muốn giành thời gian cho cô ấy

- Rồi, rồi chị đã hiểu_Rein gật đầu như đã hiểu ra triết lí gì đó_Cái này gọi là giận cá chém thớt đây. Chị ấy đang buồn bực chuyện người yêu, em lại mang chuyện người yêu ra nói, chị ấy cho em đi mới lạ đấy

- Được rồi, em cứ về lo chuẩn bị đi chơi đi. Chuyện chị Sakia để tụi chị thu xếp cho._Nó nói_mà chị ấy và anh John đâu?

- Đó ạ!_Cậu nhóc chỉ tay về một cái bàn khuất trong góc bar. Ở nơi đó Sakia đang hậm hực uống rượu và John cũng chẳng khác nhỏ là bao. Giữa hai người là bọn hắn. Hai người này bây giờ là anh ở đầu sông em cuối sông đây mà. Còn bọn hắn thì đang chiếu ánh mắt vào bọn nó. Bọn hắn tính chạy đến chỗ bọn nó lâu rồi nhưng đành phải ngồi xuống khi thấy Jin chạy đến chỗ bọn nó.

- Tình trạng này diễn ra đã được bao lâu rồi?_nó hỏi. Nhìn tình trạng này chắc nó phải ra tay rồi

- Đã 3 tiếng rồi ạ! Hình như họ đã cãi nhau từ hôm qua đến giờ!

- Haizz! Thật là yêu nhau lắm cắn nhau đau. Chúng ta qua đó thôi chị!_Nhóc Rein thở dài rồi đảo bước đến chỗ bọn hắn

- Mọi người đến sớm...?_Rein tươi cười nói. Cô nàng chưa kịp nói hết câu thì Rin đã bay vào ôm lấy nhỏ. Hạnh phúc đang tràn trề trong lòng hai con người đó. Nhóc Rin đã cố cầm lấy những giọt nước mắt yếu đuối nhưng rồi những giọt nước mắt đó cũng trào ra. Đó là những giọt nước mắt hạnh phúc. Tình yêu của cậu vẫn còn sống. Cậu vẫn còn cơ hội để bảo vệ người mình yêu

- Laysi!_Rin nghẹn ngào gọi tên cô nhóc Laysi. Cái tên đã khắc sâu trong lòng cậu. Cái tên cậu vẫn luôn nhớ về trong suốt 1 năm qua

Và nó bây giờ cũng đã bị hấn ôm chặt đến nghẹt thở. Nó không phản ứng gì cứ mặc cho hấn ôm như thế nhưng trong lồng ngực của nó thì tim đang đập liên hồi. Từng nhịp đập cũng không còn ổn định nữa mà càng ngày càng nhanh hơn. Đây là con người mà nó vẫn hằng mong nhớ. Giờ này nó không phải gặp hấn trong trí nhớ hay trong mơ nữa. Giờ hấn đã đứng trước mặt nó rồi. Thế nhưng nó không biết nói gì cả. Một năm trước, hành động của hấn nó có thể hiểu. Bây giờ nó cũng chẳng còn giận hấn nữa rồi, chỉ là có hơi thất vọng vì hấn không tin nó thôi! Nhưng chuyện quá khứ thì để cho nó qua đi. Nó đã bỏ qua rồi nhưng quan hệ của nó và hấn có còn được như trước không?

- Lallie, em thật sự quay về rồi!

- Thả em ra đi

Hấn luyến tiếc rời khỏi người nó. Nó liếc nhìn hấn một cái rồi quay sang nhìn anh mình

- 2!_Tiếng 2 nhẹ nhàng thốt lên từ miệng nó.

- Lallie! Lallie của anh_Jame cũng nhanh chân nhào về phía nó. Tình thương dành cho em gái lại trỗi dậy trong anh. Anh hiện đang rất vui, vui đến nỗi phát khóc. Thật không còn gì bằng khi em gái của anh còn sống như thế này

- Lallie xin lỗi, Lallie đã làm hai phải lo rồi_Nó vỗ tấm lưng rộng lớn của Jame. Hành động của nó giống như mẹ dỗ em bé vậy

- Biết lỗi là tốt!

- Con kia, sao cậu không đi luôn đi. Quay về làm gì nữa. Sao lại che giấu tung tích đến ngày hôm nay hả?_Layla vừa nói vừa khóc. Nhỏ đưa tay quạt đi hàng nước mắt đang chảy dài trên mặt nhưng rồi hàng nước mắt khác lại trào ra. Mọi người trong bar đang hướng mắt về phía bọn nó. Thế nào ngày mai bọn nó cũng sẽ nổi tiếng thôi. Được các hotboy, còn là hotboy hiếm ở đây ôm thì sao không nổi tiếng được.

- Ai vậy anh?_Nó hỏi. Cả bọn đều chết sững vì câu hỏi của nó

- Cậu không biết cô ấy thật sao?_Alan sốt sắng lên tiếng._Đó là bạn thân từ nhỏ của cậu đấy. Cô ấy là Layla, cậu cố nhớ lại đi

- Layla của tôi đâu có không nhớ như thế! Mọi người nhầm rồi

- Cậu...!_Layla nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nó. Nó vẫn còn giỡn được sao?

- Đây mới đúng là Layla của tớ nè_Layla rung rung nhìn nó rồi nhảy bổ vào nó. Cả hai té nhào xuống ghế! Nó nhẹ nhàng ôm lấy Layla. Con nhỏ này suốt ngày cứ tỏ ra mạnh mẽ nhưng thực chất thì nhỏ yếu đuối lắm_Cậu không được khóc nữa đâu đấy!

- Lallie, đừng biến mất nữa được không? Hứa với tớ đi

Hứa chuyện này sao? Nó không thể chắc chắn sau này sẽ không có việc tương tự. Nó làm sao hứa đây? Nó ngồi dậy rồi nhìn thẳng vào mắt Layla

- Tớ không chắc chắn được bất cứ chuyện gì. Tớ không thể hứa

- Cậu...!

- Em nói vậy là sao? Em không thể cho bọn anh một lời hứa sao?_Jame ngược đôi mắt lo lắng xen cầu xin nhìn nó

- Không thể!

Cả bọn ỉu xiu. Nói vậy là nó có thể rời khỏi bọn hần bất cứ lúc nào. Phải làm sao đây?

- Mọi chuyện sau này để sau này rồi tính. Đừng có trưng mấy bộ mặt mất tiền vào lúc này chứ!_Nó hồ hởi nói. Nó nhận ra một điều rằng nếu nó tỏ ra hồ hởi thì không khí sẽ càng lúc càng chùn xuống. Thôi thì hãy là Mars của lúc trước đi, chỉ một hôm nay thôi! Rồi nó gạ gẫm sang John

- Anh này!

- Hử?

- Anh và chị Sakia cãi nhau à?

- Ừ

- Vì chuyện gì thế?

- Vì chuyện của một con bé lúc thì lóc chóc lúc thì lạnh lùng_John lườm nó. Nó làm ra bộ mặt không hiểu

- Con nhỏ nào to gan thế? Anh nói em nghe đi

- Là con nhỏ này nè!_John dí tay vào đầu nó. Nó lập tức ôm lấy đầu. Về mặt thì hết sức nhăn nhó

- Hix đau!

- Đừng có giả vờ con nhóc này, anh không dễ bị lừa đâu!

- Đau thật mà!_Nó sụt sùi nói. Nó không đùa đâu. Đầu nó đang rất đau đấy. Nhưng bọn hần nào hay biết.

- Hai người làm hòa đi_Nó nghiêm túc đi vào vấn đề

- Không!_John và Sakia đồng thanh

- Hai người cứ như trẻ con mới lớn ấy!_Alan bĩu môi

- Nếu không làm hòa thì chia tay luôn đi. Anh John theo em sang Anh, còn chị Sakia sẽ sống cuộc sống của chị ấy_nó nói và ngay lập tức cả bọn hét lên

- Không được!

Nó hơi bất ngờ khi cả bọn lại đồng thanh tạo nên bản hợp ca như thế. Tiếng hét của bọn hần đã lôi kéo sự chú ý của rất nhiều người

- Sao mọi người lại cùng hét lên như thế?

- Em không được đi đâu nữa. Gì mà sang Anh chứ?_Hần sốt sắng nói. Hần sẽ không để nó rời xa hần nữa đâu

- Đúng đó! Một năm là đủ lắm rồi. Lallie, em phải ở cạnh anh_Jame cũng lên tiếng

Thì ra lí do bọn hần hét lên là vì nó nhưng Rein sao lại hét lên như thế? Không phải cũng vì nó chứ

- Rein sao em cũng không đồng ý?_Nó quay sang hỏi Rein

- Vì...vì...vì chị đi thì em cũng phải đi theo. Em...em mới gặp lại Rin thôi mà

- Thì ra là vậy. Gặp lại bạn trai rồi thì đá chị đi xứ khác sao?_Nó bĩu môi

- Không phải vậy nhưng em...em thật sự không muốn xa cậu ấy_Nghe những lời Rein nói, Rin cảm thấy hạnh phúc vô cùng

- Thì chị có bảo em đi đâu. Còn hai người sao lại không được?_Nó quay sang John và Sakia_Nếu không hòa thì tan thôi

- Không được. Không thể nói chia tay là chia tay được_Sakia cuối gằm mặt nói

- Chứ hai người muốn sao? Cứ để tình trạng thế này rồi ngày ảm ức, đêm về khóc ròng à?

Trước câu hỏi của nó John và Sakia không nói gì cả.

- Nếu hai người không hòa giải thì cứ quyết định vậy đi. Em sẽ gọi cho ba sắp xếp công việc cho anh. Khá nhiều đấy!
 - Em có nhất thiết phải làm như thế không?
 - Chứ chẳng lẽ em phải chống mắt lên mà xem hai người đau khổ à? Mà nguyên do khiến hai người trở nên như thế này là do em. Dù không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng em không muốn mắc nợ ai cả_Nó bắt chéo chân rồi nói. Về mặt thì tràn đầy sự kiên quyết
 - Anh không muốn chia tay như thế!_John ỉu xiu nói
 - Chị cũng thế!
 - Yêu nhau lắm cắn nhau đau đây mà_Sally chêm vào
 - Hai người chọn đi. Hòa giải và tiếp tục hay là kết thúc và mỗi người đi một ngã?
- Sau một lúc suy nghĩ cuối cùng hai người đã đưa ra kết luận “hòa giải”.
- Vậy có tốt không?_Rein reo lên_Vậy chị Sakia, ngày mai cho Jin nghỉ một bữa nhé! Cậu nhóc còn phải chăm sóc cô bạn gái của nhóc nữa. Khổ thân thằng bé lắm. Sao chị cứ thích trút giận lên nó thế?
 - Trút giận gì chứ? Muốn đi thì cứ đi, chị chỉ nói đùa thôi mà
 - Nói đùa? Khó tin quá! Nhưng dù sao cũng phải thay mặt Jin cảm ơn chị một tiếng_Rein cười toe toét rồi quay mặt về hướng Jin gơ tay ra hiệu “mọi chuyện đã thành công”
 - Sau này không cho chị chọc em trai cưng của em nữa! Khổ thân thằng bé, mới 16 tuổi đầu đã bị ăn hiếp rồi_Rein thở dài. Ngay lập tức Sakia dẫu môi lên cãi lại
 - Cái gì mà ăn hiếp chứ? Thằng nhóc làm công ăn lương đấy. Mà chị đây dễ dãi lắm, không có chuyện chị ăn hiếp nhân viên đâu
 - Xí, ai mà tin chứ!
 - Thôi nào! Laysi, chị Sakia hai người đừng tranh cãi vì chuyện không đâu nữa_Rin kéo phăng cô bạn gái về phía mình rồi cất giọng. Ngay lập tức Rein quay sang nhìn Rin trách cứ
 - Em là Rein không phải là Laysi. Đừng có gọi cái tên đó trước mặt em
 - Ủ, anh biết rồi! Hạ hỏa đi, đừng giận nữa_Rin vừa nói vừa vỗ lưng Rein. Cậu nhóc không ngờ Rein lại nổi giận lên như vậy. Cậu biết Rein căm ghét cái tên đó. Thế nhưng không biết sao cái tên Laysi lại thốt ra từ miệng cậu nhóc nữa. Có lẽ cái tên đó quen thuộc với cậu nhóc hơn cái tên Rein mới này
 - Mà nè, mấy hôm trước các cậu đã đến trường đua của anh John sao? Tổ đã gặp hai người giống các cậu ở đó nhưng không dám khẳng định._Layla vừa nhấp ngụm rượu vừa nói
 - Ủ. Từ khi về đây, bọn tớ ở đó suốt. Có hai người bạn hẹn hò tối ngày nên đầu còn thời gian quản lí bar hay trường đua nữa nên bọn tớ phải giúp thôi!_Nó nói rồi đá mắt sang John và Sakia. Lập tức cả hai cúi gằm mặt xuống đất
 - Nhắc tới chuyện này mới nhớ!_Rein đột ngột lên tiếng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người_Gần đây bang Bạch hổ hay tới tìm anh lắm đấy! Đêm nào chúng cũng kéo một đám tới gây rối rồi quay về
 - Cái bọn này thừa nước đục thả câu đây mà! Sen (quản lí trường đua) sẽ giải quyết ổn thỏa thôi!
 - Tội nghiệp anh Sen thật. Cả nhóc Jin nữa_Rein nói rồi lại liếc sang Jin đang ngồi chỗ quầy rượu. Cả bọn khó hiểu nhìn nhỏ
 - Sao em lại bảo họ tội nghiệp?
 - Hai người họ bị hai người này đày đoạ không tội sao được. Nhất là ai kia cứ bắt người khác trông bar giúp mình hoài_Rein đá đếu. Sakia đâu có ngu đến mức không biết Rein đang nói ai. Nhỏ lập tức lên tiếng
 - Em đang nói ai đấy hả?

- O, sao chị nổi giận thế? Em chỉ nói vu vơ thôi mà. Nếu có đụng chạm chị thì cho em xin lỗi nhé!_Rein nở nụ cười gian hết mức. Con nhỏ này đã thay đổi thật rồi

- Rein thôi đi, đừng kiếm chuyện chọc chị Sakia nữa._Nó nghiêm giọng. Lời nó nói như lệnh vua, Rein lập tức im bặt. Nó hài lòng quay mặt sang John

- Anh à, điều tra giúp em một người

- Ai?

- Thần gió.

- Thần gió sao?_Cả bọn hét lên chỉ có John và Sakia ngu ngơ không hiểu

- Thần gió là ai? Sao lại điều tra về người đó

- là một con nhỏ mới nổi trong giới đua xe. Em thấy hứng thú với cô ta. Cô ta dám mở miệng thách đấu với nữ hoàng tốc độ và chẳng coi ai ra gì. Em muốn biết mọi thứ về con nhỏ đó._Nó đánh mặt nói

- Rồi, anh hiểu rồi. Khi có kết quả anh sẽ báo em sau_John vừa dứt lời thì Jame chuyển đề tài

- Hai đứa đang ở đâu? Về sống cùng anh và Sally đi, anh muốn tự tay mình chăm sóc em_Jame trù mến nhìn nó. Sau 10 năm dài đằng đẳng, bây giờ anh muốn làm tất cả cho nó, muốn chăm sóc nó sao cho đúng nghĩa một người anh. Nhưng liệu nó có cho phép anh làm điều đó không?

Nhìn vào mắt anh, nó có thể thấy sự thành khẩn, mong đợi và yêu thương của anh. Làm sao nó có thể từ chối được đây. Nó đành phải chấp nhận lời mời của anh thôi!

- Vâng!

- Cảm ơn em, Lallie!

Nó cười nhẹ với anh rồi cầm ly rượu lên nhấp nhai. Bỗng dưng nó khựng lại, mũi nó truyền đến một mùi tanh khó chịu. Nó còn thấy ngứa ngứa bên trong mũi như có con gì đó đang di chuyển vậy.

- Chẳng lẽ..._Nó liền đứng bật dậy_Em vào nhà vệ sinh một tí_Nói rồi nó chạy ào vào nhà vệ sinh. Quả nhiên không ngoài phán đoán của nó. Một dòng máu đỏ đã chảy ra. Nó rửa sạch vết máu trên mặt rồi soi mình vào gương

- Đã trở nặng rồi sao?...Nhưng sao lại là lúc này chứ?...Lallie, mày phải cố lên, chỉ còn vài ngày nữa thôi_Nó tự nhủ. Nó lấy lại vẻ mặt bình thường rồi đi ra ngoài. Từ khi nó vào nhà vệ sinh, hấn cũng đuổi theo sau. Nó vừa bước ra khỏi cửa thì bắt gặp hấn. Nó cũng chẳng biết bắt chuyện như thế nào nữa. Sao nó và hấn lại trở nên ngượng ngùng như thế này? Phải chăng vì bây giờ nó là con gái?

- Sao anh lại ở đây? Chúng ta ra ngoài thôi!_nó nói rồi bước qua hấn, nhưng đi chưa được bao nhiêu thì nó bị hấn kéo ngược lại

- Nói chuyện với anh tí đi

- Nói về chuyện gì?_Nó chẳng thèm quay mặt lại nhìn hấn mà cứ hỏi

- Anh xin lỗi vì chuyện của một năm trước. Anh xin lỗi vì đã đánh em. Anh không thể ngờ Sasa lại là người như vậy. Anh cứ ngỡ anh hiểu rõ Sasa nên mới..._Hấn ngập ngừng kể. Nó chẳng để ý là vậy. Những chuyện này nó đã chẳng còn quan tâm đến nữa rồi

- Chuyện đã qua thì cứ cho qua đi. Anh nhắc lại làm gì!_Nói rồi nó tháo bàn tay hấn ra rồi bước đi. Hấn nhắc lại chuyện đó làm cho nó buồn hơn. Nó đã quên sao hấn lại gọi lại. Sao lúc đó hấn lại không tin nó, nó thật sự không có một tí chỗ đứng nào trong lòng hấn sao?

Hấn đứng thần thờ ở đó. Hấn vẫn chưa nhận được sự tha thứ từ nó. Hấn phải làm sao đây? Sau một lúc chết lặng với những suy nghĩ, hấn cũng bước ra ngoài.

27. Chương 27

Còn nó, nó đã ra đến nơi ban đêm cũng như ban ngày đó rồi. Nó tiến đến chỗ của mình và ngồi xuống. Nó vừa ngồi vào chỗ thì nghe có tiếng gạ gầm vang lên bên tai

- Chào em_ Nó quay phắt mặt sang nhìn cái tên đang đứng bên cạnh mình. Còn hai tên nữa, một tên đang gạ gầm Layla còn một tên thì đang chọc ghẹo Rein bé bỏng.

- Đi chơi với anh được chứ?

- Đi chơi? Thú vị đấy!_Nó nhếch môi cười. Ba cái loại này nó gặp hoài à. Mấy kẻ này chán sống nên muốn đào mồ chôn mình đây mà_ Được thôi! 3 người ra gara đi. Bọn tôi sẽ ra sau

- Ok._ 3 tên tí tởn chạy đi.

- Nè, cậu/ em định đi chơi với 3 tên đó thật sao?_Jame, Layla và hấn (Kẻ vừa đến nơi đã nghe được câu nói của nó) hỏi

- Đi chứ! Rein đi nào em

- Ok chị._Rein hồ hởi đứng lên. Rein muốn đi lắm nhưng lại bị Rin nín tay lại

- Em đi thật sao?

- Anh đi cùng không? Còn không thì cứ về nhà anh Jame đợi em

- Sao lại đi với mấy tên khốn đó chứ? Em có bạn trai rồi mà_Rin giận dỗi nói. Cậu nhóc đang giận vì cô bạn gái quá vô tư. Nhỏ không sợ bạn trai mình ghen sao? Dám bỏ theo trai trước mặt bạn trai mình như thế thật là gan to bằng trời

- Em nhất định phải đi. Phải thư dân gân cốt chứ

- Em...Còn thư giãn gân cốt nữa chứ! Em muốn đi đâu tùy em_Rin quay phắt mặt đi chỗ khác

- Đúng là con trai!_Nó tặc lưỡi_Nếu đã không tin tưởng người mình yêu thì đừng có yêu._Nói rồi nó bỏ đi. Nhóc Rein cũng vội vàng đi theo. Trong khi đó, hấn đang dỗi ánh mắt đau khổ theo nó. Những lời nó nói rất đúng với hấn. Hấn cứ luôn miệng bảo yêu nó nhưng cuối cùng hấn lại không tin nó. Thật sự hấn rất hận mình, hấn hận mình ngu ngốc để người khác dắt mũi một cách dễ dàng. Bây giờ hấn có còn tư cách để yêu nó không. Nếu thời gian quay lại, hấn mong mình sẽ không lầm lỗi một lần nữa

- Anh/chị cũng đi_John và Sakia cũng đứng lên đuổi theo nó

- Gì vậy? Sao 4 người này phấn khởi thế?_Alan khó hiểu hỏi, bọn hấn cũng thế

- Em cũng được mời, em phải đi xem sao._Layla vui vẻ chạy đi.

Alan chỉ biết nhìn theo chứ chẳng làm được gì cả. Theo như nó nói, đã yêu thì phải tin tưởng người mình yêu. Cậu sẽ tin tưởng Layla đến cùng.

- Chúng ta cũng đi cùng họ đi_Sally đứng bật dậy rồi nói và thế là cả bọn dù không hiểu gì cũng đuổi theo bọn nó. Vừa bước ra khỏi bar, bọn nó đã trông thấy 3 tên kia đang đứng đợi ngoài xe. Nhìn bề ngoài của 3 tên đó có vẻ cũng là con nhà khá giả đấy. Nhưng con nhà khá giả mà đầu óc ngu ngốc thì có khác gì những kẻ khác chứ

- Lên đi nào

- Lên đâu chứ? Đầu anh à?_Nó khinh khỉnh nói

- Em...

- Em nào ở đây? Tôi có họ hàng với anh sao?

- Cô quá lắm rồi đấy! Đừng nghĩ mình đẹp thì chảnh nhé!

- Hô hô, tất nhiên đẹp thì có quyền được “chảnh” rồi. Anh có biết động vào chúng tôi thì có chuyện gì không?_Rein vừa nói vừa bẻ tay kêu răn rắc. Nhỏ sấn tới chỗ 3 tên đó

- Nè, không muốn đi thì thôi, cần gì phải làm lớn chuyện như thế
- Đám người các anh phải dạy ột bài học thì mới chừa
- Cô dám không? Chúng tôi là người của bang Bạch Hổ đấy
- Bang Bạch Hổ sao? Vậy thì càng đáng bị đánh__Nó đứng sau lên tiếng.__Đừng làm mất thời gian hơn nữa. Chơi nhanh lên đi Rein
- Vâng__Cô nhóc vâng một tiếng rồi xông vào 3 tên kia mà đánh. Rin và bọn hắc không khỏi ngạc nhiên
- Rein biết võ sao?__Rin hỏi trong sự ngỡ ngàng
- Con bé là đệ tử của anh đấy. Con bé tiếp thu rất nhanh__John tự hào nói. Một năm qua, anh đã dạy cho Rein rất nhiều điều. Ngay cả kĩ thuật đua xe do mình tự sáng chế ra anh cũng truyền lại cho Rein. Anh thương Rein nhiều lắm. Anh cảm thấy tội nghiệp cho Rein như tội nghiệp cho nó vậy. Nó vẫn còn may mắn lắm. Nó còn anh, còn ông bà ở Mỹ nhưng Rein thì không còn ai cả. Nhỏ đáng thương vậy đấy
- Chúng ta có cần giúp con bé không?__Jame lo lắng hỏi
- Không cần đâu 2, cứ để con bé tự chiến đấu một mình.

3 tên kia thì làm gì được Rein. Cô bé không còn là một Laysi rụt rè của ngày xưa nữa đâu. Nó rất hài lòng vì sự thay đổi này của Rein. Nó không cần phải lo lắng cho Rein từng li từng tí như ngày xưa nữa. Có lẽ đã đến lúc nó phải sống cho bản thân mình và sống cho những kế hoạch nó đã đề ra rồi. Dù tương lai có chuyện gì xảy đến, nó cũng đón nhận hết, kể cả cái chết.

Rein sau vài phút đã knock out 3 tên đó. Lúc này 3 tên đó lớn giọng bao nhiêu bay giờ lại e dè bấy nhiêu. Cả ba ngã ra đất liền đứng dậy và bỏ chạy mất dạng. (Tội nghiệp! Đụng ai không đụng lại đi đụng toàn thứ dữ)

- Sảng khoái quá đi__Rein vươn tay rồi trở lại đứng bên nó
- Em giỏi quá Rein à!__Rin tíu tít khen nhỏ mãi không thôi. Cậu nhóc không thể ngờ Rein lại thay đổi đến mức này
- Đừng có khen con nhóc mãi như thế. Con bé sẽ tự mãn đấy!__Nó nhú mày nói.__Chỉ có bấy nhiêu thôi thì chưa thể gọi là giỏi được
- Chị, chị đừng làm Rein buồn chứ ạ__Rin bất mãn nói. Rein vội kéo áo Rin rồi lắc đầu. Nó nói đâu có sai đâu
- Mất vui rồi! Rein à, chúng ta về thôi!__Nó bắt chéo tay sau đầu rồi bước đi
- Nhưng chị à, chúng ta đã hứa đến nhà anh Jame ở mà
- Ủ ha!
- Em sợ chị rồi! Đạo này chị để đầu óc đi đâu vậy chứ?__Rein phàn nàn. Đạo này nó lạ lắm. Một người có trí nhớ siêu phàm như nó bây giờ lại bỏ đồ ở đâu quên ở đấy. Còn cả những lời nó đã nói nó cũng không thể nhớ nữa. Rein rất lấy làm lạ với chuyện này.
- 2 à, em muốn về nhà!__nó quay sang nói với Jame

- Ủ. Chúng ta về thôi__Jame vui vẻ khoác vai nó ra về chẳng thèm để ý gì đến bọn hắc cả. Rein và Sally cũng lon ton chạy theo. Và tất nhiên khi bọn nó đã quay về thì không còn lí do gì để bọn hắc ở lại nữa. Dù gì bây giờ cũng gần 10h rồi. Cũng đã đến giờ “Chúc bé ngủ ngon” rồi.

Cả bọn kéo nhau về nhà Jame. Nhưng vì không được sự cho phép của nó nên mấy chàng và mấy nàng bọn hắc đành ai về nhà nấy. Dù Jame là chủ ngôi nhà nhưng một khi cô em bé bỏng của anh đã không cho phép thì anh cũng không còn cách nào khác là phải nghe theo thôi. Bọn hắc bất mãn về nhà. Hôm nay là ngày đầu tiên cả bọn chính thức gặp lại nhau sau một năm mà, sao lại phải về nhà khi chỉ mới 10h chứ.

Hắc và Sakia về nhà rồi ai về phòng nấy. Ba mẹ hắc đã ngủ từ thuở nào rồi. Hắc nhẹ nhàng bước từng bước về phòng. Ném cái áo khoát lên giường, mở cửa phòng tắm rồi hắc bước vào trong. 5’ sau hắc bước

ra chỉ với một chiếc khăn quần ở thân dưới. Hắn bước đến chiếc gương lớn ở góc nhà rồi soi mình trong đó. Hắn phải giật mình khi nhìn thấy mình trong gương. Nhìn hắn xanh xao lắm. Vậy mà suốt một năm qua hắn có hay biết đâu. Đến một lần soi gương cũng không có thì làm sao mà biết. Rốt cuộc một năm qua hắn đã sống như thế nào. Nhưng cũng chẳng sao, rồi hắn cũng sẽ lại là hắn thôi bởi vì nó vẫn còn sống và quay về rồi mà. Hắn quăng mình lên giường rồi nghĩ ngợi lung tung nhưng mọi chuyện hắn nghĩ đến chỉ có duy nhất mối quan hệ giữa nó và hắn lúc này thôi. Nó và hắn đã không thể nào tự nhiên như xưa nữa. Cũng đúng thôi một đứa con trai và một đứa con gái thì làm sao mà tự nhiên được. Khó suy nghĩ quá! Hắn gục mặt xuống gối và nhắm nghiền mắt lại. Bây giờ hắn chỉ biết để mặc ọi chuyện cuốn theo tự nhiên thôi. Và thế là giấc ngủ kéo đến với hắn. Suốt một năm dài đằng đẵng cuối cùng hắn cũng đã có một đêm ngon giấc, một đêm với những giấc mơ đẹp. Và đêm đó hắn vẫn mơ thấy nó như mọi ngày nhưng bây giờ hắn đã không còn sợ khi tỉnh lại sẽ không thấy nó nữa rồi. Ngay cả đang ngủ tim hắn cũng đập rộn lên vì điều đó

28. Chương 28

Từ sau ngày ở bar, số lần nó chảy máu mũi càng nhiều hơn. Nhưng thật may mắn làm sao khi mọi người không thấy tình trạng này của nó. Nếu họ thấy thì họ sẽ chạy ngược chạy xuôi à xem. Nó ghét làm người khác phải lo lắng ỉn. Nhưng nó cũng không thể giấu mãi chuyện này được. Lúc đầu chỉ một hai lần trong một ngày nhưng càng lúc máu chảy càng dày đặc hơn và nhiều hơn. Không những thế dạo này bọn hắn cứ lui tới nhà Jame hoài à. Đi học bọn hắn cũng không đi chỉ để ở nhà chơi với bọn nó. Hắn đến nhà Jame rồi dính lấy nó mãi không thôi. Hắn cứ nhìn nó say đắm mà nó có nhìn hắn đâu. Suốt những ngày đó nó cứ lơ hắn hoài. Và rồi một ngày nó và Rein quyết định đến công ty của Rein để giải quyết một số vấn đề và ổn định chiếc ghế chủ tịch của Rein. Nó và Rein không có nhà nên cả bọn cũng đến trường và chiều lại đến công ty đón nó và Rein đi chơi. Cuộc sống của cả bọn cứ tiếp diễn như thế cho đến một ngày.

Hôm đó, Jame và cả đám rủ nhau đi chơi và nhờ hắn đến công ty đón nó giùm. Họ cũng chỉ muốn tạo cơ hội cho nó và hắn ở bên nhau thôi mà.

Như thường ngày, sau khi tan ca, nó lại đi xuống sân dưới và chờ Jame và mọi người. Nó đã khá bất ngờ khi chỉ thấy mình hắn.

- Mọi người đâu cả rồi?
- Họ rủ nhau đi chơi cả rồi
- Thì ra đây là lí do khiến Rein không đi làm_Nó chep miệng.
- Chúng ta về nhé!
- Ừm

Chiếc xe chở nó và hắn lao bon bon trên đường. Và cũng như cái ngày của một năm trước. Hắn lái xe rất nhanh nhưng không đi thẳng mà lại đi đường vòng. Hắn chạy xe dọc theo bờ sông để nó có thể ngắm cảnh sông nước lúc hoàng hôn. Mặt trời đang xuống núi. Trên nền trời chỉ còn lại vài ánh vàng. Dòng sông cũng vì thế mà trở nên lấp lánh hơn. Nó rất thích nhìn ngắm cảnh sông lúc này. Hắn nhìn nó rồi khẽ nở nụ cười. Lòng hắn bây giờ nhẹ nhàng lắm. Hắn ước khoảng khắc này kéo dài mãi mãi để hắn có thể tận hưởng mãi không khí hạnh phúc này. Nó đang đắm chìm trong khung cảnh xung quanh thì bất ngờ bị thúc mạnh về phía trước. Xe nó đã đụng phải cái gì đó, mà cụ thể hơn là đuôi xe. Nó và hắn liền nhìn vào gương chiếu hậu. Đi theo sau xe nó là 3 chiếc xe màu đen. Chiếc đi liền kề xe nó cứ liên tục thúc vào xe nó làm nó và hắn nhào về phía trước. Mặt nó bỗng nhiên trở nên tái mét. Cái cảnh tượng này lại lặp lại sau 10 năm. Mọi cảnh tượng của 10 năm trước trở thành một cuốn phim quay chậm trong đầu nó. Ngày hôm đó, cũng chính cái lúc gia đình nó chạy dọc bờ sông thì bị xe lão già đó thúc rơi xuống biển. Và ngày hôm nay kết cục của nó sẽ ra sao? Cơ thể nó bắt đầu run lên bần bật. Một người mạnh mẽ như thế mà cũng trở thành như thế này mới lạ chứ. Đối với nó, chuyện của 10 năm trước đã trở thành một vết thương rỉ máu không bao giờ quên được rồi. Đó là cơn ác mộng, nỗi sợ hãi của nó, nỗi đau đã đeo đuổi nó sắp 10 năm qua. Những biểu

hiện của nó làm sao có thể qua khỏi mắt hần. Hần một tay lái xe còn một tay thì nắm lấy bàn tay đang run lấy bầy của nó

- Lallie, em bình tĩnh lại đi_Hần nắm tay nó thật chặt. Nguồn nhiệt từ tay hần làm nó cảm thấy ấm áp phần nào. Có hần, nó đã bớt sợ hơn nhưng như thế cũng chưa thể át đi nỗi sợ hãi của nó bây giờ. Hiện thực và quá khứ đang hòa lẫn vào nhau và đang lần lượt hiện ra trong đầu nó.

- Em nhắm mắt lại đi Lallie_Nó nghe theo lời hần rồi nhắm mắt lại. Hần cũng thu tay mình đang nắm tay nó lại. Để hần cho bọn người đó xem hậu quả. Dám áp dụng chiêu thức “giết người giết khẩu” với bọn hần. Lão ta đã xem thường nó và hần quá rồi. Hần bắt đầu phóng xe nhanh hơn. Xe hần lao như bay trên đường. Đám người kia cũng tăng tốc theo hần. Xe này nối tiếp xe kia như một đoàn tàu lửa. Đám người cứ như kẻ mù bám theo hần mà chính họ cũng không biết cánh cửa địa ngục đang rộng mở chào đón bọn họ. Xe hần đang chạy phía trước thì đột ngột bẻ lái. Khi xe hần đã hoàn thành quá trình bẻ lái thì một khúc cua lập tức đập vào mắt những kẻ đang rập tâm hại chết nó và hần kia. Những chiếc xe phía sau đang lao với tốc độ cao khi thấy xe hần bẻ lái thì không kịp phản ứng. Tên cầm lái vội phanh lại nhưng muộn quá rồi, chiếc xe đã lao ra khỏi vách và những chiếc sau cũng thế. Đó chính là hậu quả cho những kẻ có tâm địa xấu xa. Hần cho xe chạy thẳng về nhà. Cái đám người kia đi chơi vẫn chưa về. Hần quay sang nó ở bên cạnh. Nó đã ngủ rồi. Chắc nó đã sợ lắm. Nhưng sau chuyện này, hần càng không thể để nó một mình. Ông ta đã muốn giết nó để diệt khẩu. Tính mạng của nó đang gặp nguy hiểm. Hần lập tức lôi điện thoại ra rồi gọi cho bọn đàn em. Chỉ 15’ sau, bọn đàn em của hần đã tập hợp đầy đủ. Và theo sự chỉ đạo của hần, đám đàn em của hần được phân bố ở khắp nơi để bảo vệ cho nó. Còn hần thì không rời xa nó nửa bước

29. Chương 29

Sau chuyện đó, Jame bắt nó ở nhà cả tuần không cho đi đâu cả. Mà nó và Rein đã ở nhà thì làm sao bọn hần có thể đi học được. Nó vừa mở mắt ra thì đã thấy bản mặt của mấy người bọn hần rồi. Đuổi sao bọn hần cũng không đi. Không còn cách nào khác nó đành để bọn hần nấn lại nhà Jame thôi. Trong khi bọn hần đang tụ tập chơi bài thì nó và Rein nằm dài trên ghế Sofa, tay cầm bắp rang bơ vừa coi phim hoạt hình Tom và Jerry vừa cười. Trông bọn nó thành thoi, thoi thành vô cùng. Lâu lâu nó lại nói vọng lên

- 2 à, lấy giùm em ly nước_Và ngay lập tức Jame vứt hết bài đang cầm trên tay xuống sàn và chạy ào vào nhà bếp để lấy nước cho nó. Mọi hành động của anh đều hoàn thành trong một phút, nhanh lắm sao! Anh yêu thương em mình đến vậy đấy. Nó đang tập trung coi phim thì bị quấy rầy bởi kẻ vô duyên nào đó. Điện thoại nó reo inh ỏi. Nó làm biếng đến nỗi cứ nằm ì ra đó rồi nhào người ra bàn để lấy chiếc điện thoại của mình. Hiện thị trên màn hình là một dãy số lạ. Nó chẳng quan tâm là mấy. Nó liền bắt máy

- Alo

- [Mày là Lallie phải không?]-Giọng một đứa con gái vang lên ở đầu dây bên kia.

- Mày là đứa nào? Tôi không quen đứa đó! Cô liên hệ tổng đài để tìm hiểu đi nhá! Bye_Nó nói một lều rồi tắt máy

- Ai thế?-Sally nhướn người hỏi nó

- Kẻ tâm thần vừa trốn trại_Nó buông một câu rồi tiếp tục xem phim nhưng chưa được bao lâu thì điện thoại nó vang lên. Là số lúc nãy. Nó không thèm bắt máy. Tiếng nhạc ồn ào làm nó không thể nghe được gì. Sau một hồi đổ chuông, điện thoại cũng im lặng nhưng rồi đt lại rung lên một lần nữa và cứ thế, đt của nó cứ rung hoài. Nó và Rein có xem phim được đâu, ồn thế mà. Nó và Rein bực lắm. Phim đang đến đoạn vui thì bị con nhỏ này phá rối làm nó và Rein không thể không nổi giận. Rein liền cầm lấy điện thoại nó, bắt máy rồi lớn tiếng

- Này con nhỏ kia, ăn không ngồi rồi thì kiếm chuyện khác mà làm đi nhá! Đừng có ngồi không rồi gây rối người khác. Người gì đâu mà đầu óc rung rinh rồi thần kinh cũng có vấn đề nữa. Trốn trại thì mau vào trại giùm đi, ở ngoài phá rối xã hội hả?-Rein làm một tràn xối xả. Phim Tom và Jerry mà nhỏ yêu thích hết

mất rồi nhưng nhỏ chưa xem được gì cả. Tất cả là do con nhỏ này. Con nhỏ ở đầu dây bên kia tái mét mặt mày. Bọn hần cũng hướng tất cả ánh mắt vào bọn nó

- [Mày là ai?]

- Mày? Dám xưng mày với ai đấy hả? Có ngon thì vác xác đến đây coi__Rein hùng hổ. Giờ nhỏ thì sợ ai

- [Tao muốn gặp nhỏ Lallie, chuyển máy cho nhỏ đó mau]

- O hay, bộ chị tôi muốn gặp thì gặp sao? Cô là ai mà dám ra lệnh cho tôi

- [Tao là Sasa]

- À thì ra là Sasa tiểu thư.__Vừa nghe đến cái tên đáng ghét đó, bọn hần liền đứng bật dậy rồi chạy đến chỗ bọn nó.__Cô không có vinh dự để gặp chị tôi đâu. Cô làm mất khá nhiều thời giờ của tôi rồi đấy. Nếu còn gọi nữa tôi sẽ kiện cô tội quấy rối...__Rein chưa kịp nói hết câu thì nó đã lên tiếng cắt ngang

- Rein, đưa máy cho chị

- Chị à, con nhỏ đó không đáng để chị nói chuyện đâu.__Từng lời từng chữ Rein nói ra đều lọt qua điện thoại và bay đến tai nhỏ Sasa. Nhỏ rất tức giận vì bị bọn nó khinh thường nhưng nhỏ phải nén cơn giận nếu không sẽ phá hỏng kế hoạch của nhỏ mất.

Rein dùng bộ mặt không cam đưa điện thoại cho nó. Nó để điện thoại giữa bàn rồi ấn nút “Loa” như thế cả bọn đều được nghe

- Gọi tôi có việc gì?

- [Tao muốn gặp mày]

- Ăn nói lịch sự tí đi__Nó nhú mày. Cứ mở miệng ra là tao mày. Nó không biết con nhỏ này được giáo dục như thế nào nữa

- [Gặp nhau đi]

- Xin lỗi nhưng thời gian quý báu của tôi không có chỗ cho cô. Có gì nói luôn đi

- [Tôi muốn thách đấu]

- Thách đấu cái gì?

- [Đua xe!]

- Đua xe sao?

- [Đúng vậy. Chỉ tôi và cô thôi!]

- Đua xe? Cô nghĩ mình là thần gió thì lên mặt à__Layla khinh khỉnh lên tiếng. Trình độ của con nhỏ này có gì cao đâu mà là thần gió rồi lại lên mặt như thế

- [Sao các người lại biết chuyện đó? Mà thôi, Biết thì đã sao? Nhỏ Lallie kia, Thế nào?]

- Thú vị đấy. Điều kiện thắng thua là gì?

- [Nếu tôi thắng, cô phải giao toàn bộ tài sản của gia đình cô và Laysi cho tôi. Còn một điều nữa, nếu tôi thắng, anh Ailen là của tôi]

- Ai là của cô hả?__Hần tức giận lên tiếng. Dám coi hần là món hàng trao đổi sao?

- Nếu tôi thắng thì sao?__Nó vẫn điềm tĩnh nói

- [Toàn bộ tài sản cùng cổ phần của công ty ông tôi sẽ thuộc quyền sở hữu của cô]

- Hấp dẫn nhỉ? Nhưng tôi không thể đồng ý.

- [Tại sao?]

- vì Ailen, tôi không thể quyết định cuộc đời của anh ấy. Cuộc sống của anh ấy là do anh ấy tự chọn lấy. Làm sao tôi lại có thể mang anh ấy ra trao đổi. Dù không có cuộc đua này tôi vẫn có thể lấy lại những thứ thuộc về gia đình tôi và Rein._Hắn cảm động vô cùng. Hắn không thể ngờ nó lại nói những lời này, không thể ngờ nó quan tâm hắn đến thế. Nhưng con nhỏ Sasa sẽ trả lời sao đây?

- [Vậy thì bỏ anh Ailen ra, chỉ cần những điều kiện kia thôi!]

- Các người cần tài sản của bọn tôi đến vậy sao? Mà cũng đúng thôi! Công ty đang thiếu hụt tiền vốn nghiêm trọng mà. Ông cô là một kẻ bắt tài thì chỉ có thể nghĩ đến phương án này thôi!_Nó nhếch môi, nó khinh bỉ cái loại cố chiếm đoạt tài sản của người khác như ông cháu lão ta. Mưu sát không thành, bây giờ lại nghĩ ra cái kế sách thách đấu này. Được thôi, nó sẽ cho lão trắng tay luôn

- [Đừng nhiều lời. Câu trả lời của cô là gì?]

- Tôi chấp nhận. 2h chiều nay tại trường đua Demons. Đường đua ở mức cao nhất.

- [Đường đua ở mức cao nhất? Một kẻ như cô mà đòi thi ở đường đua đó sao? Cô thua chắc rồi]

- Tự mãn quá rồi đấy!_Nó nói rồi tắt máy. Chưa biết ai thắng ai thua đâu

- Em liều quá đấy Lallie, em có biết đua xe đâu_Hắn nói, hắn đang rất lo cho nó. Ai lại không biết đường đua mức cao nhất của trường đua Demon chứ. Nhiều người đã tử nạn trên đường đua đó rồi. Đó cũng chính là lí do trước khi thi đấu, người chơi phải kí vào giấy chịu trách nhiệm thiệt hại. Trường đua đâu thể nào đảm bảo được tính mạng của những người chơi đó.

- Đừng có xem thường Lallie!_John vui vẻ nói. Sau đó, Rin lại chêm thêm vào

- Mọi người đừng quá lo, mọi người không nhớ chị ấy đã thắng em như thế nào sao?

Đó chỉ là suy nghĩ của cậu nhóc thôi. Nó là một người rất quan trọng với hắn, hắn không thể nào không lo lắng được. Jame cũng đứng ngồi không yên vì nó rồi. Anh biết bây giờ dù có nói thế nào nó cũng không chịu nghe anh đâu. Một khi nó đã quyết thì không thể thay đổi được nữa. Bây giờ anh chỉ biết dõi mắt theo nó và cầu mong cho nó bình an vô sự thôi

- Cần thận nha!

- Vâng!

Rồi mỗi người lại chúc nó một câu. Nó cũng vui vẻ nhận lấy. Một lúc sau

- Em về phòng đấy!

- Ủ. Em nghỉ lấy sức đi_Jame gật đầu

- Anh đừng quan trọng hóa vấn đề lên thế! Đua xe đâu cần nhiều sức đâu!_Nó cười nhẹ rồi đứng lên. Nó vừa đứng thẳng dậy thì loạng choạng xém ngã. Hắn liền bay đến dìu lấy nó rồi hỏi han

- Em không sao chứ?

- Không sao! Do dạo này em ăn uống thất thường nên hơi chóng mặt thôi!_Nó đẩy hắn ra rồi chậm rãi tiến về phòng mình. Sau khi cánh cửa phòng khép lại, nó liền chạy ào vào nhà vệ sinh. Một ngụm máu được nó phun ra rồi thêm một ngụm máu nữa. Nó bị sao vậy chứ? Nó nhốt mình trong nhà vệ sinh hơn 15' mới bước ra. Khi ánh nắng vừa rọi vào mắt nó thì nó vội nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra. Nó đột nhiên hoảng lên khi phát hiện ra mọi vật xung quanh dường như mờ hẳn đi. Để xác nhận chắc chắn, nó đã chạy đến nhiều vị trí khác nhau. Nó chạy ra lan can, chạy vào nhà vệ sinh...nhưng vẫn một kết quả. Mọi thứ qua mắt nó đều bị nhòe đi. Mắt nó có vấn đề rồi. Thế này thì làm sao nó đi thi được đây? Đến nhìn cũng không rõ thì đi thi cái gì? Nó mệt mỏi gục mặt xuống giường.

30. Chương 30

2h chiều hôm đó, tại trường đua Demons, bọn hắn cứ đi qua đi lại ngoài cổng trường đua mãi không thôi. Đã đến giờ hẹn rồi mà chẳng thấy nó đâu cả. Mới 1h nó và John đã dắt nhau ra khỏi nhà rồi. Cả bọn cứ ngỡ bọn nó đến trường đua nhưng không phải. Rốt cuộc bọn nó đã đi đâu. Cả bọn đang lo mãi không nguôi thì càng phiền hơn khi nhỏ Sasa đến quấy rầy. Đi cùng nhỏ còn có nhỏ Lala nữa. Nhỏ SaSa nhìn quanh không thấy nó đâu thì cười lớn

- Haha, con nhỏ đó sợ rồi sao?

- Tất nhiên rồi. Đối thủ của cô ta là thần gió mà. Chắc giờ con nhỏ đó đang rúc trong xó nào đó rồi run rẩy rồi_Nhỏ Lala chêm vào

- Im mấy cái miệng ác độc của các người lại_Rein hùng hổ lên tiếng. Hai ả đó nói gì nhỏ cũng có thể nhin được nhưng dám xem thường chị nhỏ thì coi chừng

- Mày nói gì hả? Dám ra lệnh cho bọn tao sao?_Nhỏ Sasa vung tay định tát Rein nhưng Rin đã kịp chụp lại. Cậu nhóc trừng mắt nhìn ả

- Cô dám động vào Rein thử xem, tôi sẽ cho cô thấy địa ngục ngay đây!_Rin lạnh lùng hất tay ra làm ả ngã xuống đất. ả Lala đứng dậy rồi bất mãn nhìn Rein

- Một năm trôi qua mày vẫn không thay đổi nhỉ? vẫn chỉ là một kẻ dựa hơi người khác mà thôi!

- Mày..._Rein tức điên lên định xông vào đánh cho ả một trận thì phải khựng lại vì giọng nói lạnh như băng ngàn năm của ai đó

- Địa ngục chào đón mày rồi đây, Lala à!_Tất cả mọi người đều hướng mắt về phía hai người đang đi vào

- Chị/ Lallie!

- Anh John, đưa con nhỏ đó vào trại cải tạo ở Mĩ đi._Nó lạnh lùng phán quyết

- OK _John làm hành động theo kiểu quân đội rồi lúi diện thoại ra gọi cho đám đàn em của mình. Chỉ 1' sau, một đám thanh niên đã có mặt. Nó nhìn nhỏ Lala bằng ánh mắt khinh bỉ rồi nở nụ cười nửa miệng

- Để xem sau khi ra khỏi đó mày có còn lên mặt như thế này nữa không? Nhưng cũng không biết mày có còn xác để ra khỏi đó không nữa_Nói xong nó hất mặt ra hiệu cho đám đàn em của John. Ngay lập tức nhỏ Lala bị lôi đi. Nhỏ la hét mãi không thôi! Nhưng chẳng có ai giúp nhỏ cả, nhỏ Sasa chỉ biết chết trân mà nhìn cảnh tượng đó thôi. Gan nào lớn bằng trời mới dám xen vào những chuyện này.

- Kí đi!_Nó ném một tờ giấy vào mặt nhỏ Sasa. Đó là giấy thỏa thuận. Theo như những gì nhỏ Sasa đã nói và đã cá cược, nó đã cho ghi lại tất cả. Để đảm bảo tất cả không phải là nói suông, nó đã cho viết ra tờ giấy đó. Cũng chẳng có gì phải suy nghĩ nữa, nó và nhỏ Sasa liền kí tên đóng dấu vào tờ giấy và đưa cho Sen (quản lí bar) giữ gìn

- Tất cả mọi thứ sẽ là của tao ngay thôi, haha_Nhỏ Sasa cười lớn, đeo mặt nạ thần gió vào rồi bỏ đi.

- Lallie, em búống lắm! Nếu có chuyện gì xảy ra, anh sẽ không tha thứ cho em đâu!_Jame lườm nó. Nó không nói gì chỉ mỉm cười nhẹ với anh. Nó thật may mắn khi có một người anh thương nó như thế!

- Em phải cẩn thận đấy! Thắng thua cũng quan trọng nhưng em tuyệt đối không được đánh đổi tính mạng mình đâu đấy_Hắn căn dặn nó. Cái hắn sợ nhất chính là cái này. Với tính của nó, để giành lại tất cả mọi thứ đã mất của gia đình nó, nó có thể đánh đổi cả tính mạng. Nó là một cô bé ngốc nhưng lại không ngốc mà. Nó nhìn hắn gật đầu thay câu trả lời rồi quay sang John. Trong khi hắn và mọi người lo lắng mãi không thôi thì John là người duy nhất vẫn bình thản. Đường như anh không lo lắng gì cho nó cả.

- Chuẩn bị xong tất cả chưa anh?

- Rồi! Tí nữa chỉ cần em kí vào giấy cam kết chịu mọi trách nhiệm nữa là cuộc đua bắt đầu.

- Ừm. Mà anh chuẩn bị xe cho em chưa?

- Rồi. Chiếc xe mà em yêu quý nhất. Anh đã để mặt nạ ở trong xe ấy!

- Cảm ơn anh nhiều!
- Em đeo mặt nạ sao Lallie_Sally hỏi
- Vâng
- Sao lại phải đeo mặt nạ?_Sakia khó hiểu hỏi
- Nó sợ bị thua sẽ mất mặt ấy mà_John lạnh lùng trả lời. Nó liền liếc John một cái xém cháy áo. Cái gì mà sợ thua rồi mất mặt chứ? Anh chỉ toàn giỏi bịa chuyện thôi!
- Thôi nào, chúng ta vào trong nào. Anh đã chuẩn bị chỗ tốt nhất ấy đấy rồi đấy!_John hồ hởi lên tiếng. Cả bọn kéo nhau vào trong sân đua, còn nó thì đi ra bãi xe để lấy con siêu xe yêu thích của mình.

Ngoài sân chính của trường đua nơi có một khán đài rộng với hàng chục tỉ vi cực lớn và một sân khấu dài khoảng 7m rộng 3m để tổ chức những sự kiện quan trọng như lễ trao giải, lễ khai mạc giải đấu,...Và ngay lúc này trên cái sân khấu ấy là một cậu thanh niên với vóc dáng cân đối phải gọi là rất menly. Và cậu thanh niên đó không phải ai khác mà chính là John-ông chủ trường đua đã mất tích suốt một năm qua. Anh cầm micro rồi đồng loạt nói

- Xin chào tất cả các bạn thân mến! Lâu rồi tôi mới được gặp lại các bạn, đã được một năm rồi. Một năm cũng không phải quá lâu nhỉ? Tôi chắc không bị các bạn lãng quên đâu ha? Một năm qua tôi mất tích là có lí do. Tôi đã đi khắp nơi để tìm một món quà mà các bạn yêu thích. Và tôi đã tìm được món quà đó rồi. Các bạn có muốn xem món quà của tôi không?

- CỐ_Cả trường đua đồng loạt hét lên. John hài lòng mỉm cười.

- Vậy thì các bạn hãy hướng mắt ra cổng và hãy chào đón sự hiện diện của thần gió nào_Sau lời của John, nhỏ Sasa lái chiếc Mercedes tiến vào. Ban đầu cả trường đua hò hét kinh khủng nhưng giờ đã dịu bớt đi rồi. Sau lần tuyên bố của nhỏ Sasa lần trước, mọi người ở đây đã nhìn nhỏ bằng một con mắt khác rồi. Người có tài mà không biết khiêm tốn thì chẳng đáng để ngưỡng mộ huống hồ chỉ nhỏ Sasa chỉ có khả năng che mắt những kẻ yếu kém. Nhỏ thì có tài cán gì chứ! Nhỏ Sasa chạy xe đến vị trí số 1 trên vạch xuất phát rồi bước ra khỏi xe, tiến về sân khấu và đứng bên cạnh John.

- Đừng có vênh mặt lên như thế!_John khẽ nói với nhỏ. Mặt nhỏ giờ chắc dựng đến trời rồi.

- Anh John, đó là món quà của anh đấy sao? Thần gió có gì lạ đâu, dạo này bọn em gặp hoài à_Một cậu nhóc đứng lên mạnh dạn hỏi John. Mặt nhỏ Sasa liền trở nên u ám lạ kì. Nhỏ đang tức vì không được coi trọng ấy mà. Trước câu hỏi của cậu nhóc John liền cười đáp trả

- Không. Món quà của anh vẫn chưa xuất hiện. Nào tất cả mọi người hãy hướng mắt ra cổng và chào đón món quà của anh nào_Một lần nữa tất cả lại hướng mắt ra cổng. Bọn hần cũng hướng mắt ra đó, hần rất tò mò muốn xem món quà của John là gì và điều hần muốn xem nhất chính là nó. Hần đang trông nó nhưng trông hoài mà sao nó vẫn chưa ra. Ngoài cổng không có gì cả. John cũng chẳng lên tiếng nữa. Tất cả mọi người hết nhìn cổng rồi lại nhìn John rồi lại bàn tán.

Cả trường đua bỗng nhiên trở nên im ắng. Nguyên nhân gây nên sự im ắng này chính là tiếng động cơ ô tô ở đâu đó vang lên. Mỗi lúc tiếng xe một to hơn, mà cái tiếng xe này đối với tất cả mọi người ở đây quen lắm nha!

Tất cả im lặng và tập trung về phía cổng. Đột nhiên tiếng John vang lên mang theo sự phấn khởi

- Mọi người hãy cùng tôi chào đón...huyền thoại của chúng ta nào_Tiếng John một ngày một to hơn nhưng vẫn không thể át lại tiếng động cơ vang vọng đó. Một chiếc siêu xe màu đỏ lao như bay vào trường đua và dừng lại ngay tại vị trí vinh dự nhất trên vạch xuất phát. Đó là một ô tô màu trắng có in một chữ VUA to to chằng trên đó.

31. Chương 31

Và ngay khi chiếc xe dừng lại thì John một lần nữa hét lên

- NỮ HOÀNG TỐC ĐỘ CỦA CHÚNG TA ĐÃ TRỞ LẠI RỒI_sự phấn khởi trong lời nói của John có thể thấy rõ. Cả trường đua bắt đầu hò hét lên. Còn có cả những lời đồng thanh NỮ HOÀNG TỐC ĐỘ-NỮ HOÀNG TỐC ĐỘ. Cảnh tượng thật là huy hoàng biết bao. Bọn hắn cũng không khỏi ngỡ ngàng, thì ra đây là món quà của John. Quả là một món quà thật đặc biệt và có ý nghĩa. Nhưng sao giờ nó vẫn chưa xuất hiện nhỉ? Hắn lại trông ngóng ra cổng. Hắn cứ hướng mắt ra cổng cho đến khi tiếng hò hét trong trường đua trở nên to hơn. Hắn lại tập trung sự chú ý xuống sân. Nữ hoàng tốc độ đang rời khỏi xe. Đó là nguyên nhân làm cho volume của sự hò hét tăng đột ngột. Nhưng rồi hắn phải trợn trắng mắt lên mà nhìn về phía cô gái huyền thoại đó. Cái vóc dáng đó, bộ đồ cô gái đó đang mặc, cả mái tóc đó...không phải là của nó sao? Nói vậy chẳng lẽ...cô gái đó chính là nó. Thật là khó để tưởng tượng ra. Cả đám người bọn hắn miệng ai cũng há ra. Răng thiếu điều rớt xuống thôi! Sau một lúc bàng hoàng cả đám liền rời khỏi khán đài rồi chạy xuống chỗ ban tổ chức-nơi Sakia đang ngồi chễm chệ. Tình trạng của Sakia cũng không khác gì bọn hắn

- Đó...đó có phải là..._Nhỏ lấp bắp hỏi bọn hắn

- Hình như là phải đấy chị à!_Layla say sẩm mặt mày nói rồi thở dài_Con nhỏ này có nhiều bí mật quá! Haizz!

Quay lại với nó nha! Nó đã rời khỏi xe và đang nhìn quanh khắp nơi. Đã lâu rồi nó mới quay lại đây trong thân phận này. Thật khó để diễn tả cảm xúc của nó bây giờ. Nó tự tin sải những bước chân về phía John

- Em vẫn phong độ như xưa nhỉ?_John ôm nhẹ lấy nó rồi bỏ ra. Đó vẫn là cách chào hỏi trước giờ của John giành cho nữ hoàng tốc độ. Ấy thế mà hắn lại nổi cơn ghen vô cớ khi nhìn thấy cảnh đó. Nhưng hắn chẳng có lí do gì để ghen cả, hắn có là gì của nó đâu. Hắn chỉ yêu đơn phương thôi mà. Nghĩ đến đây hắn lại buồn. Hắn không dám tỏ tình với nó vì hắn chưa thể chắc chắn được địa vị của mình trong lòng nó. Hắn sợ bị nó từ chối

- Chuyện này là sao? Con nhỏ Lallie đâu? Sao...cô ta lại ở đây?_Nhỏ Sasa làm loạn lên

- Im đi!_nó gắt. Nghe giọng quen quen_ nhỏ Sasa liền trừng mắt nhìn nó

- Mày...chẳng lẽ...mày...không thể nào!_Nhỏ sasa bất ngờ đến nỗi không nói được câu nào cho hoàn chỉnh

- Đúng như cô nghĩ đấy! Lallie chính là huyền thoại ở đây!_John nói nhỏ chỉ đủ ba người nghe thấy. Anh không muốn các khán giả có mặt ở đây biết thân phận thật của nữ hoàng tốc độ. Đó cũng là điều nó muốn

- Không thể nào!_Nhỏ Sasa lại tiếp tục phủ nhận. Trước giờ nhỏ cứ nghĩ nó là một người bình thường. Cao lắm chỉ biết đua xe moto mà thôi. Nhỏ không thể ngờ nó lại là một người có thân phận cao đến như vậy

- Mấy tuần trước cô đã thách đấu với huyền thoại của chúng tôi. Vậy thì hôm nay hãy thi đấu đi. Hôm nay hãy giải quyết tất cả và đừng làm phiền em gái của tôi nữa.

- Được. Mục đích của tôi cũng chỉ có thế! Nữ hoàng tốc độ thì có sao chứ! Dù thế nào mày cũng bại trước tao thôi!_Nhỏ Sasa vênh mặt lên. Nó không nói gì chỉ khẽ nhếch môi. Từ nó tỏa ra một hàn khí đến bức người. Bây giờ nó mới thật sự lạnh lùng nè. Trên khán đài, tiếng hò hét của mọi người vẫn không giảm đi tí nào. Cậu nhóc lúc này lại mạnh dạn đứng lên

- Chào mừng chị đã quay về, nữ hoàng tốc độ_Rồi cả trường đua lại đồng thanh

- Chào mừng chị/em quay về! Chào mừng chị/em quay về

Đó chính là sự yêu thương và quý trọng mà mọi người ở đây giành cho nó. Nó vẫn luôn là người đáng quý nhất trong lòng họ. Họ quý trọng nó không chỉ vì tài năng của nó mà còn vì tấm lòng của nó nữa. Nó đã dạy cho nhiều cậu nhóc cách đua xe, còn dạy rất tận tình nữa. Nó còn cứu nhiều người thoát khỏi những trận đánh nhau đến đổ máu mà nguyên do dẫn đến trận đánh nhau đó là do những tên chơi bẩn, đua thua nên dùng đến bạo lực. Mà nó rất công bằng nha. Những người đã từng đua xe với nó ai cũng rất khâm phục nó. Những ai chơi thẳng thắn, không gian lận, nếu chẳng may gặp trục trặc gì trong lúc đua xe thì nó sẽ giúp đỡ. Nhớ có lần, có một anh chàng đua xe với nó và một vài người, đang đua thì bị cháy máy. Nó chẳng

ngĩ gì đến thắng thua mà chạy xe lại đẩy xe anh ta về thẳng đích. Lại có lần, nó vì cứu một cậu nhóc sắp lao xuống vách núi mà mình mẩy trầy trụa khắp nơi, áo quần đều bị rách cả. John đã phải đắp thuốc cho nó cả tuần để vết thương không bị sưng. Ấy là thế nhưng người chết dưới tay nó cũng không ít. Những kẻ giở trò xấu xa với nó đều bị nó cho rớt xuống vách một cách thảm hại. Có kẻ nhẹ hơn thì bị đập đầu vào tay lái hay xe đâm vào vách đá hồng hóc nặng. Tùy theo mức độ mà nó trừng trị. Nó vừa dễ gần nhưng cũng rất nguy hiểm. Mọi người đối với nó ra sao thì nó đối với họ như vậy. Nó không quan tâm họ giàu hay nghèo, chỉ cần là người tốt nó sẽ giúp đỡ. Nó là thế đấy! Khi bước chân vào trường đua này, nó luôn là người lạnh lùng nhưng đối với mọi người ở đây là lại không phải như thế, với họ nó luôn là một người hết mực quan tâm và yêu thương bọn họ. Đó là lí do tại sao họ lại yêu thương và quý trọng nó như thế

Nó nhìn quanh tất cả mọi người rồi cuộn bàn tay trái thành nắm đấm rồi đưa lên cao. Lập tức cả trường đua im bặt. Nó rất có uy với mọi người ở đây. Nó lấy micro trong tay John rồi nói

- Cảm ơn sự chào đón nồng nhiệt của mọi người. Tôi rất vui vì mọi người vẫn còn nhớ đến tôi như thế này. Tôi chẳng có gì để nói nhiều hơn. Mọi chuyện anh John sẽ thay tôi nói với các bạn_Nói rồi nó giao lại micro cho John. Mọi người ở đây không ai nói lời nào. Họ biết quá rõ nó mà. Ở đây nó rất ít khi lên tiếng. Nếu có lên tiếng cũng không quá 3 câu. Họ chẳng lạ gì với chuyện này nữa.

- Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề ngay bây giờ. Mọi người còn nhớ lời thách đấu của thần gió mấy tuần trước chứ. Hôm nay sẽ diễn ra trận giao chiến của nữ hoàng của chúng ta và thần gió. Đó là lí do tại sao cô gái này lại có mặt tại đây_John nói rồi nhìn nó cười cười. Cậu nhóc lúc này lại lên tiếng

- Nếu biết vì thần gió thách đấu mà chị ấy quay về thì em đã giả dạng kẻ khác thách đấu chị ấy từ lâu rồi_Và sau lời phát biểu của cậu nhóc, trường đua lại vang lên tiếng đồng thanh

- Đúng đấy! Đúng đấy_John thì cứ dừng cười vì lời phát biểu đó còn nó thì không có biểu hiện gì. Đã nói nó lạnh lùng mà nhưng thật chất trong lòng nó bây giờ cảm thấy ấm áp vô cùng. Còn bọn hần thì sao nhỉ?

- Lallie rất được những người ở đây hâm mộ đấy!_Sally thốt lên

- Đúng vậy!_Cả bọn đồng thanh

- Em không thể ngờ chị ấy lại là huyền thoại ở đây. Tuy chưa đua với chị ấy lần nào nhưng không biết làm thế nào chị ấy có thể có được vị trí đó nhỉ?_Rin chép miệng lên tiếng. Cả bọn cũng đang rất tò mò vì trình độ của nó. Vừa rồi thấy cách nó chạy xe vào trường đua, cả bọn đã biết nó không đơn giản rồi.

- Theo như hai bên đã thỏa thuận. 2 cô gái này sẽ đua trên con đường tử thần-con đường có mức đua khó nhất. Bây giờ hai người hãy kí tên vào bản cam kết chịu mọi thiệt hại, kể cả tính mạng và cuộc đua sẽ bắt đầu_John nói. Nó không chút chần chừ kí vào. Nhỏ Sasa thì hơi e ngại. Khi biết nó chính là nữ hoàng tốc độ thì nhỏ không còn đủ tự tin nữa. Nhỏ cứ đặt bút rồi lại nhấc lên. Nó nhìn nhỏ nở nụ cười nửa miệng. Chưa đua đã mất tự tin như thế rồi thì làm thế nào có thể thắng nó. Nhưng nó cũng không may mắn lắm đâu. Nhất là khi mắt nó đang bị nhòe thế này. May sao vẫn còn nhìn được.

Và rồi nhỏ Sasa cũng đã kí tên vào rồi cuộc đua chính thức được bắt đầu. Nó tự tin tiến đến con xe của mình. Cả trường đua lại rộ lên tiếng hò hét. Bọn hần lập tức chạy lại bên nó. Điều này khiến cả trường đua hơi bất ngờ. Vì trong giới đua xe này, ai mà không biết đến hần và Rin, hai cao thủ đua xe cơ chứ. Chỉ có điều hần và Rin xuất hiện sau khi nó đi nên chưa có cơ hội để đua với nó. Nếu ba người này so tài với nhau thì chưa thể nói trước ai hơn ai đâu

- Anh không ngờ em gái anh lại giỏi thế đấy!_Jame vỗ vai nó_Em phải cẩn thận đấy

- Đã biết thân phận của con bé rồi mà còn lo sao?_John cười

- Anh...còn giấu em bao nhiêu chuyện nữa_Sakia giận dữ. Lần trước hai người này cãi nhau là vì John giấu nhỏ chuyện nó có quen biết với bọn hần, mà nó còn là người khiến em trai nhỏ trở nên tàn tạ như vậy. Đúng là đáng để giận thật

- Hì, hết rồi. Anh xin lỗi. Chuyện này là bí mật giữa anh và con bé, anh không thể nói._John gãi đầu chữa lỗi. Nhưng có tha thứ cho John hay không là chuyện của Sakia

- Anh nè, anh có quay video lại các trận đua đúng không?_Layla hỏi

- Đúng vậy!
 - Vậy cho bọn em xin mấy cái video của cô nàng huyền thoại này đi__Alan tiếp lời Layla. Đúng là yêu nhau nên tâm đầu ý hợp dữ. Cái gì cũng hiểu. Hai người nhìn nhau cười rồi quay sang nhìn John
 - Tí nữa anh gửi cho. Nhiều lắm! Có cả những pha hành động nữa. Hấp dẫn vô cùng
- Nó chẳng quan tâm gì đến câu chuyện mà bọn hắn đang nói dù câu chuyện đó có liên quan đến nó. Nó một nước lên thẳng xe rồi rồ ga lên. Bấy giờ cả bọn mới để ý đến nó.
- Con bé này thiệt tình!__John lắc đầu
 - Bắt đầu đi anh__Nó ở trong xe nói vọng ra.
 - Ok__John ra hiệu cho anh MC dẫn chương trình. Nhỏ Sasa cũng đã vào xe rồi. Và sau tiếng súng vang trời. Cuộc đua chính thức được bắt đầu
 - Trần Gia Huy (John) 19 tuổi, Anh họ Layla, là trợ thủ đắc lực của ba nuôi nó. Anh này tốt nghiệp được 1 năm rồi. Bây giờ anh đang làm việc trong công ty của ba nuôi nó-ba Layla. Đẹp trai và cực ga lăng. Anh này chưa bao giờ nhìn thấy hình dạng con trai của nó nha
 - Hoàng Anh Thư (Sakia): 19 tuổi, chị của hắn, bạn gái của John. Cũng do vậy mà chị này mới biết nó. Nhưng chị này lại không hề biết nó có quan hệ khăng khít với em trai yêu quý của mình. Dễ thương, có núm đồng tiền cực duyên. Tính tình thì rất là trẻ con

32. Chương 32

Tiếng súng đã vang. Cuộc đua đã bắt đầu. Nó và nhỏ Sasa đang chạy với tốc độ bạt mạng. Bọn nó phải đua cả thấy 20 vòng. Hiện nhỏ sasa đang dẫn trước nó và nhìn bộ dáng đua xe của nó bây giờ có vẻ nó không có ý định vượt mặt nhỏ. Phong thái của nó bây giờ rất ung dung nha! Một tay cầm lái còn tay kia thì đặt lên cửa xe và nhịp theo lời bài until you. Nhìn nó bây giờ rất hưởng thụ. Trong khi nó đang rất thoải mái như thế thì bọn hắn cứ đứng ngồi không yên. Trận đấu này không đơn giản chỉ là một trận thi đấu mà còn liên quan đến sự tồn vong của gia đình nó và Rein nữa. Ấy thế mà nó lại chẳng có tí gì coi là quan trọng. Thời gian trôi, số vòng bọn nó hoàn thành cũng ngày một tăng dần. Vậy là cả hai đã hoàn thành 18 vòng rồi chỉ còn 2 vòng nữa thôi cuộc đua sẽ kết thúc. Nếu nó cứ đua như hiện giờ thì cầm chắc cái thua rồi.

- Chị ơi!__Rein chấp tay trước ngực và vẫn luôn hướng mắt vào màn hình cực lớn trước mặt. Dù nhỏ đã nói chỉ cần nó bình an nhưng nhỏ cũng không muốn mất tài sản gia đình mình. Nhỏ có tham lam quá không?
- Chị ấy bị con nhỏ đó bỏ một đoạn xa rồi kìa!__Rin cũng lo lắng. Một phần cậu nhóc lo cho nó nhưng phần lớn vẫn lo cho Rein hơn. Nếu nó thua thì tài sản của Rein sẽ rơi vào tay lão già đó và tệ hơn nếu nó có chuyện gì thì Rein sẽ gục ngã mất. Bọn hắn hiện cùng chung một tâm trạng riêng chỉ có John vẫn ngồi nhón nhờ quan sát. Bọn nó đã đua được nửa vòng nữa rồi và nó vẫn bị bỏ xa. Nhìn nó chán chường, John lôi trong túi áo ra một bộ đàm và gọi cho nó. Trước khi thi đấu anh đã đưa cho nó một cái giống như vậy để liên lạc.
- Lallie!__Khi nghe John gọi tên nó thì cả đám liền hướng mắt sang anh và họ khá bất ngờ khi nghe tiếng nó vang lên
- Em nghe nè!
- Anh John liên lạc được với Lallie nè!__Alan reo lên
- Em không sao chứ?__Hắn và Jame cùng hỏi
- Không sao! Vẫn bình thường
- Chị, chị đang bị bỏ một đoạn khá xa đấy!__Rin phát biểu

- Ừm.

- Em tính tiếp tục tình trạng này đến bao giờ?_John hỏi trong sự chán chường. Anh đang chờ một sự bộc phá từ nó. Và những con người ở đây cũng thế!

- Anh chán rồi sao? Con nhỏ đó tung bay chưa đã mà

- 20 vòng mà đã trôi qua 18 vòng rồi. Em mau kết thúc đi!

- Biết làm sao được! Ông chủ đã ra lệnh thì em phải nghe theo thôi!

- Cố lên nha!_John nói rồi tắt bộ đàm.

- Hai người nói chuyện khó hiểu quá!_Sally mè nheo

- Nhưng con bé có khả năng vượt nhỏ kia không? Nó đã bị bỏ xa quá..._Jame chưa nói hết câu thì bị giật mình bởi tiếng hò hét của những con người bên trong trường đua.

- Bắt đầu rồi!

- Hura! Chị là giỏi nhất

Rồi lại có những tiếng đồng thanh “Nữ hoàng tốc độ”. Những tiếng hò hét làm chuyển ánh mắt của bọn hấn đến màn hình. Trên màn hình chiếc xe đỏ của nó đang di chuyển với tốc độ ánh sáng. Di chuyển nhanh đến nỗi không thấy xe đâu chỉ thấy một vệt đỏ chói. Ngay cả camera cũng không thể ghi hình được toàn bộ chiếc xe. Thật bất ngờ. Bọn hấn đã được một hồi ngạc nhiên, sững sờ. Hấn không thể nhận ra cô gái sợ sệt của ngày bị mưu sát đó. Nó đã trở thành một con người khác hẳn.

- Chuyện...chuyện gì đang xảy ra vậy?_Sakia lấp bắp. Mắt nhỏ như bị hoa lên vậy

- Đó mới là tốc độ thật sự của Lallie. Mọi người gọi nó là nữ hoàng tốc độ cũng có nguyên do cả thôi!_John nhàn nhạt nói.

- Vậy mà lâu nay em không biết bên cạnh em có một cao thủ như vậy_Rin tắc lưỡi. Cậu đã hiểu vì sao lúc trước đua xe với cậu, nó lại tự tin đến như vậy. Nó đã quen với việc đua xe rồi mà

- Hay lắm em gái!_Jame tấm tắc khen nó

- Nghe chưa Lallie! Mọi người đang khen em đấy!_John nói qua bộ đàm. Anh đã bật bộ đàm từ bao giờ rồi

- Vâng!

Và với tốc độ không ai sánh bằng đó, một lúc sau nó đã đuổi kịp nhỏ Sasa. Nhỏ đó cứ ngỡ nó sẽ không đuổi kịp nhỏ nên cho xe chạy từ từ. Nhưng rồi nhỏ đã phải giật mình khi nó phóng xe tới phía sau nhỏ. Sững sờ một lúc nhỏ mới nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn qua gương chiếu hậu

- Mày nghĩ tao sẽ để mày vượt tao sao?_Nói rồi nhỏ Sasa tăng tốc nhanh hơn. Nó cũng đâu có thua. Cái gì chứ tốc độ thì nó không ngán đâu. Nó cho xe chạy nhanh hơn nữa và lách qua một bên để vượt xe nhỏ Sasa nhưng bất ngờ nhỏ Sasa đã lách qua và chặn đường xe nó. Nó lại lách xe qua bên ngược lại nhưng nhỏ Sasa lại chặn đường nó.

- Trò này xưa rồi._Dứt lời nó giảm tốc độ cho xe chạy chậm lại dần. Mọi người trong trường đua bắt đầu bắt nháo lên vì chuyện đó. Bọn hấn cũng thế. Còn nhỏ Sasa thì ngồi trong xe cười hả hê vì tưởng đã cắt đuôi được nó nhưng nhỏ đâu ngờ được chuyện xảy đến. Chiếc xe nó đang lao như gió và chạy theo đường đích đất. Nhỏ không thể đoán được hướng đi của nó nên không chặn xe nó được. Và nó đã vượt qua nhỏ một cách dễ dàng. Cả trường đua hò hét lớn hơn nữa.

- Em tài thật_Sally tán thưởng.

- Quá khen rồi!_Nó khẽ cười. Và ngay lúc nó phân tâm đấy thì “Rầm”

- Á!_Một tiếng rầm cùng với việc nó nhào tới trước làm nó giật mình. Đầu nó đập vào tay lái nên bây giờ đau kinh khủng. Vốn dĩ đầu nó đã đau rồi mà. Máu từ trán nó cũng bắt đầu chảy xuống. Ngồi thẳng lại, nó quay đầu lại sau để xác định chuyện gì đang xảy ra. Nhỏ Sasa đang cán vào phần sau xe của nó. Nhỏ đang giở trò chơi xấu. Mà nó cũng quên mất. Đi sau thì không sao chứ đi trước thì chuyện này không ai có

thể nói sẽ không xảy đến. Nhưng trước giờ nó rất ghét kẻ giở trò chơi xấu, và nhất định nhỏ sasa sẽ trả giá vì việc này. Nhỏ Sasa chạy lên ngang bằng nó. Nhỏ ta đâu chịu thua, nhỏ lại cho xe va mạnh vào xe nó hơn và ép xe nó vào sát vách đá. Tốc độ mà nó đang đi cùng với sức ép làm xe ma sát mạnh với vách đá. Kì này anh John phải đi sửa xe nữa rồi

- Em/cậu/chị không sao chứ Lallie?_Cả bọn cùng hỏi

- ..._Nó không nói gì. Là do nó đang tức giận hay do nó phải xoay sở để thoát khỏi cảnh ngộ đó nên không nói

- Lại có thêm một mạng người nữa rồi!_John thở dài. Bọn hấn hiểu John đang nói gì mà. Bọn hấn cũng đã được nghe nhiều về nữ hoàng tốc độ rồi, nhất là về sự công bằng của nó.

- Phạm Thiên Hương!_Nó gằng từng chữ. Con nhỏ đó đã chơi xấu làm nó bị thương và làm hỏng chiếc xe mà nó yêu quý nữa. An phận với nó mới lạ đấy! Nó dồn tất cả lực xe và người về bên trái và hất mạnh chiếc xe của nhỏ đó ra. Nó tiếp tục chạy xe về phía trước nhưng không chạy quá nhanh. Nhỏ sasa sau khi bị nó hất văng ra xa thì vội vàng đuổi theo nó.

- Em không sao chứ?_Hấn hỏi, hấn đang rất là lo cho nó. Hấn cứ hỏi “Không biết cô ấy có sao không? Có bị trầy xước gì không?” Hấn tự hỏi lòng nhiều lắm!

- Không sao!

- Em tính trừng phạt nhỏ thế nào?_John hỏi. Anh đã biết đáp án rồi, chỉ hỏi cho có thôi

- Anh nghĩ sẽ ra sao khi làm xe của em ra thế này?

- Ừ

- Nhỏ đó...thù mới nợ cũ em sẽ trả đủ cho nhỏ._Nó day nghiêng nói_Cũng phải để cho lão ta nếm trải nỗi đau mất người thân chứ

- Lallie! Em không được giết nhỏ đó_Jame lớn tiếng nói. Cốt yếu cũng vì anh không muốn tay nó vấy máu thôi

- Anh đừng lo quá! Em sẽ không tự tay giết nhỏ đó đâu! Từ giờ đến khi trận đấu kết thúc mọi người đừng nói thêm lời nào

- Ừm

Và rồi cả bọn lại tập trung vào hai chiếc xe trên màn hình. Nhỏ sasa đã đuổi kịp nó. Chẳng biết nó sẽ làm gì nữa.

“Rầm” Lại một tiếng động nữa vang qua bộ đàm. Trên màn hình, xe nó lại bị nhỏ Sasa đâm phải. Cả bọn ai cũng muốn hỏi thăm nó nhưng không ai nói được gì. Nó đã dặn phải im lặng mà. “Rầm” Lại một tiếng động nữa.

- Tao sẽ ày chết!_Nhỏ sasa cười nham hiểm rồi tăng ga thúc xe nó về phía trước. Nó cũng cứ mặc cho con nhỏ đó đẩy đi. Đường đua tuy khá rộng nhưng gồ ghề lắm. Còn có nhiều vách núi nữa. Và trước mặt nó hiện giờ là một vách đá khá cao. Xe nó bị nhỏ Sasa thúc thẳng tới đó và không có dấu hiệu dừng lại. Con nhỏ này tính đẩy nó rớt xuống vách đá đây mà. Hai chiếc xe ngày một đến gần vách đá hơn và nhỏ Sasa lại tăng tốc nhanh hơn. Hai chiếc xe lao như bay về phía vách đá. Bọn hấn quan sát mà lòng như xáo trộn cả lên. Và rồi sự lo lắng đã chiếm trọn tâm tư bọn hấn. Bọn hấn không thể im lặng mãi được. Cái chết đang ở trước mặt nó rồi

- Lallie! Cẩn thận đấy!_Hấn và Jame cùng la lên. Nó chẳng để ý gì đến lời của hai người bọn hấn. Nó đang tập trung vào vấn đề gì đó. Xe nó chỉ còn cách vách 5m nữa thôi, rồi 4m...3m

- Vĩnh biệt nhé!_Nó thảm nói rồi bẻ lái một góc 90 độ thoát khỏi sự kiểm soát của con nhỏ Sasa. Xe nó theo quán tính quay đủ một vòng rồi dừng lại. Còn nhỏ Sasa thì sao? Nhỏ cứ hướng xe mà phóng tới. Nhỏ cứ cho rằng khi xe nó có dấu hiệu rơi xuống vách thì nhỏ dừng lại nhưng ai ngờ nó đột ngột biến mất và trước mắt nhỏ là cái vách cao cheo leo đó. Nhỏ vội nhấn phanh nhưng muộn rồi, phanh không có tác dụng. Chiếc xe cùng với nhỏ Sasa chạy ra khỏi đường đua và rơi tự do xuống vách đá. Mọi người trong trường đua

ai cũng ngỡ ngàng. Họ cứ ngỡ nó đã bị rơi xuống vực rồi. Ai cũng rất lo cho nó. Tất cả đều thở phào khi thấy nó vẫn bình an. Còn bọn hắn thì vẫn còn chút hoảng hốt trước tai nạn lúc này. Nhưng đó là do nhỏ tự nhận lấy thôi, trách ai được

- Hại người nhưng người có kết cục bi thương lại là mình!_Sakia thở dài náo nề.

- Lallie! Lallie, em sao rồi?_Hắn lo lắng hỏi

- Không sao!_Nó gắng gượng nói. Trán nó vẫn còn rỉ máu. Còn phía trong đầu nó thì cứ như có ai đó đang đập mạnh vào từng dây thần kinh vậy. Nhưng nó không muốn những con người ở đây phải lo cho nó_Anh John, hãy cứ như giấy thỏa thuận mà bọn em đã kí mà làm đi. Em phải đến công ty gấp!_Nó chỉ nói có thế rồi lái xe bỏ đi.

- Ô hay, con nhỏ này làm gì mà phải vội vậy chứ?_Layla xoa cằm khó hiểu

- Công ty xảy ra chuyện gì sao?_Rein trầm ngâm. Dù nhỏ là tổng giám đốc nhưng không rành về công ty bằng nó vì mọi chuyện trong công ty nó đều giúp nhỏ giải quyết mà. Nhỏ rất tin tưởng ở nó

- Hô, xong rồi. Chúng ta đến nhà lão già đó dùng bữa tối thôi!_John hồ hởi nói. Và cả bọn kéo đến ngôi nhà mà nó đã sống trong một thời gian dài. Hắn cũng đi cùng họ tuy rằng hắn đang rất lo cho nó. Nhưng hắn biết làm gì bây giờ? Nó đã đến công ty gấp như thế thì chắc có việc quan trọng rồi, hắn không thể làm phiền nó được

Chỉ vài phút sau, bọn hắn đã có mặt trước cổng căn biệt thự đó. Cả bọn tự tin bước vào. Sau vài hồi chuông, cánh cửa cũng mở ra. Trước mặt cả bọn bây giờ là lão già đó

- Chào ông!

- Bọn mày đến đây làm gì?

- Oh, chúng tôi đến đây vì có chuyện cần thông báo_John khinh khỉnh nói. Anh cũng chẳng muốn vào nhà lão làm gì nên đứng ngoài luôn.

- Chuyện gì?

- Kể từ bây giờ mọi tài sản cũng như cổ phần của ông thuộc quyền sở hữu của anh em Nguyễn Ngọc.

- Cái gì?_Lão hét lên_Mày có cái quyền gì hả?

- Xin lỗi, nhưng cháu gái ông đã thỏa thuận với bọn tôi rồi_John đưa tờ giấy lên cho lão xem. Lão mở to mắt mà đọc những chữ trên tờ giấy đó. Lão chết cứng. Mọi tài sản của lão đều đã thuộc về anh em nó rồi.

- Tao không tin. Sasa đâu?_Lão lấy lại tinh thần rồi hét lên

- Con nhỏ đó giờ chắc đã đoàn tụ với ba mẹ cô ta rồi

- Mày...Bọn mày đã làm gì nó. Nói mau Sasa đang ở đâu?_Lão túm lấy cổ áo John

- Là do nhỏ đó rảnh rồi quá nên mới thách đấu đua xe với bọn tôi thôi_John hất lão ra rồi nói_Nhỏ đã cam kết chịu mọi thiệt hại kể cả tính mạng trước khi thi đấu rồi. Chúng tôi không có lỗi gì cả. Bọn tôi đến đây chỉ nói có vậy thôi._John quay lưng toan đi nhưng sực nhớ ra cái gì đó nên quay lại_5 ngày sau, cuộc họp cổ đông sẽ diễn ra, mong ông hãy đến tham dự. Chúng tôi có điều bất ngờ cho ông đấy!_Nói rồi John dẫn cả bọn rời khỏi. Lão Thịnh thì khụy xuống. Không biết lão cảm thấy như thế nào khi mất người thân nhỉ? Lão phải nếm trải thử cảm giác của anh em nó đi chứ. Mất người thân đâu dễ chịu gì? Ấy thế mà lão còn hại chết đến 3 người thân của nó chứ chẳng ít (Là ông nội và ba mẹ nó ấy nha. Bà nội nó đang sống ở Mỹ với ông bà ngoại nó. Ba người đó là bạn thân của nhau)

Còn nó thì sao nhỉ? Nó đã đến công ty chưa?

Bệnh viện trung ương

- Cháu còn có thể cầm cự trong bao lâu ạ?_Nó hỏi viện trưởng

- Bệnh của cháu đã trở nặng rồi! Cháu phải phẫu thuật gấp thôi!

- Lúc trước nếu cháu phẫu thuật thì cơ hội thành công là 60% còn bây giờ thì sao ạ?_Nó cười chua chát
- Với tình trạng của cháu hiện giờ chỉ còn 40% thôi! Nhưng cháu cũng phải phẫu thuật đi. Có thể thành công thì sao?
- Không! Cháu còn việc phải làm. Nếu lỡ phẫu thuật mà không thành công thì có chết cháu cũng không nhắm mắt mắt. Chúng ta không thể nói trước được gì. Cháu thà chết mà an lòng còn hơn. 5 ngày sau...nếu cháu có thể gắng gượng đến lúc đó thì cháu sẽ phẫu thuật
- Lallie, cháu buồn quá đấy!_Viện trưởng lắc đầu vì nó. Ông là bạn thân của ba nuôi nó và năm xưa cũng được ba nó giúp đỡ rất nhiều nên ông cũng biết nó và rất thương cho tình cảnh của nó.
- Bác tuyệt đối đừng nói bệnh tình của cháu cho ai nha! Nếu mọi người mà biết họ chỉ thêm lo lắng cho cháu thôi. Bác cũng biết cháu sẽ không nghe lời ai mà._Nó đứng dậy cúi chào viện trưởng rồi trở về. Đầu nó bây giờ lại có thêm một vết băng nữa rồi. Lúc đứng lên nó loạng choạng như sắp ngã. Mắt nó đã nhòe hơn rất nhiều so với lúc trước rồi. Liệu nó có cầm cự được không? Sao nó lại trở nên như vậy?

có một vài chỗ lấm lổ trong truyện nha!

Năm nó 11 tuổi. Sau khi điều tra thông tin về lão Thịnh, nó biết lão Phạm có một đứa cháu trai là Mars, cậu ta đã chết vào vài tháng trước đó. Và trước ngày đó 1 năm, sự bất hạnh đã ập xuống với gia đình Laysi

33. Chương 33

Nó mệt mỏi lê xác về nhà. Vừa bước vào nhà nó đã thấy cả bọn ngồi đó từ bao giờ. Vừa trông thấy nó, tất cả liền bật dậy

- Lallie! Em đã đi đâu? Anh đã gọi đến công ty, họ bảo em không có đến đó_Jame sốt sắng hỏi
 - Em đến bệnh viện!
 - Hơ, Sao lại đến bệnh viện! Em/cậu/chị bị gì sao?_Cả bọn cùng hỏi. Nó khẽ cười rồi chỉ tay vào vết thương ở trán. Cả bọn ai cũng hoảng hồn vọt đến bên nó
 - Đầu em bị sao vậy?_Sally hỏi
 - Bị đập đầu vào tay lái, rách một đường dài 1cm._Nó nói như chuyện nhỏ lắm không bằng_Em không sao nha! Mọi người đừng có làm quá!_Nó cười nhẹ với cả bọn rồi quay sang Layla
 - Layla, tớ có chuyện cần nói riêng với cậu. Lên phòng với tớ
 - Ừm
- Cả hai đảo bước lên phòng nó
- Chuyện gì thế?_Layla hỏi khi nhìn thấy cái vẻ mặt nghiêm trọng của nó
 - Cậu lấy thân phận thư kí gọi 2 quay về Mỹ đi_Nó trầm ngâm hồi lâu rồi nói
 - Tại sao? Anh ấy ở đây cũng tốt mà. Hai anh em cậu mới gặp lại nhau thôi mà_Layla khó hiểu nhìn nó
 - 5 ngày sau anh ấy sẽ quay lại đây thôi!
 - Vậy cậu gọi anh ấy về Mỹ làm gì? Cũng đâu có chuyện gì quan trọng đâu
 - Tớ sẽ từ chức chủ tịch và 2 sẽ lên thay. Thủ tục chuyển nhượng cổ phần tớ cũng đã làm rồi
 - Cậu...Sao lại làm vậy? Có chuyện gì đã xảy ra phải không? Cậu dạo này lạ lắm!
 - Không có gì đâu! Tớ mệt mỏi với mọi thứ rồi. Sau khi cuộc họp kết thúc tớ sẽ về Mỹ và sống một cuộc sống yên bình. Công ty không thể không có chủ tịch. Anh Jame là người rành về công ty nhất. Hãy để anh

ấy quản lí công ty. Nó nhắm hờ mắt lại. Layla nào hay biết nỗi khổ của nó. Nó còn sống được bao lâu đây? Dù sống hay chết thì nó cũng phải sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện. Như thế nó mới có thể an tâm dù có phải chết

- Tớ hiểu rồi!

- Cảm ơn cậu vì đã ở bên tớ suốt thời gian qua!

- Là nhĩ? Cậu nói cứ như sắp đi xa vậy! Layla lại dùng ánh mắt khó hiểu nhìn nó rồi quay lưng đi ra ngoài. Cánh cửa vừa đóng lại, một tiếng thở dài được nó trút xuống. Bây giờ đến khuôn mặt những người mà nó yêu thương nó cũng không nhìn rõ nữa. Tình trạng của nó đã xấu lắm rồi. 5 ngày! Liệu nó có cầm cự được không? Cái ngày mà nó chờ đợi để phanh phui tất cả, cái ngày của 10 năm trước đã đánh dấu sự đau khổ của nó, cái ngày đó sắp đến rồi.

- Thời gian ơi! Mày hãy trôi nhanh lên! Tao cầu xin mày đấy! Nó hướng ánh mắt của mình vào xa xăm. Buổi tối hôm nay thật yên bình. Làn gió nhẹ tràn vào phòng làm tung bay mái tóc đen dài của nó và mang hồn nó hòa quyện vào gió. Rồi cũng có một ngày nó thực sự được dung hòa với làn gió và làn gió sẽ mang nó đến một nơi hạnh phúc không có những khổ đau như ở đây. Ở nơi đó nó sẽ được gặp những người thân thương của nó. Nó sẽ được gặp ba, gặp mẹ và gặp ông nó. Cũng vì ở nơi đó có họ nên nó không hề sợ cái chết. Nó nhận ra rằng mình không hề cô đơn dù ở đây hay ở nơi nào khác. Nó chết cũng không sao nhưng những con người ở đây...họ sẽ như thế nào? Người anh suốt 10 năm mới gặp của nó, người đã cho nó niềm vui nhưng cũng đã làm nó đau khổ, người bạn nó coi như chị em, người em không cùng huyết thống, người anh yêu thương nó như em ruột và những người bạn thân thiết của nó...họ sẽ ra sao khi nó ra đi. Liệu họ có trở lại là con người của một năm qua hay không? Nếu như thế thì nó sẽ day dứt lắm. Nhưng nó cũng đâu còn cách nào! Sống chết là do số phận của mỗi con người. Không ai muốn mình phải chết cả

- Em xin lỗi! Nó ngã người xuống giường và nhắm mắt lại. Nó chẳng muốn suy nghĩ thêm gì cả. Càng nghĩ càng thêm buồn thôi. Nó cố bắt mình đi ngủ nhưng càng ép nó lại càng tỉnh hơn. Nó trằn trọc lẫn qua lẫn lại trên giường. Nó đã nằm như thế được 1 tiếng rồi. Bỗng dưng tiếng hán vang ngoài cửa phòng nó làm nó giật mình

- Lallie, em ngủ chưa?

Nó không trả lời hán. Giờ nó cũng chẳng biết nói gì với hán nữa. Quan hệ giữa nó và hán vẫn chưa tiến triển thêm được gì và bây giờ nó cũng chẳng muốn tiến triển thêm làm gì! Nó còn sống được bao lâu nữa đâu. Nó không thể ích kỷ được. Nó không muốn hán phải đau khổ vì nó. Nhưng nó nào hay biết con tim hán từ lâu đã thuộc về nó và một khi hán đã yêu nó thì dù chỉ một xay xước nhỏ đối với nó thì hán cũng đủ đau rồi nói chi đến việc nó ra đi và không bao giờ quay trở lại.

Nó nằm nghiêng người và giả vờ như đã ngủ. Hán chẳng nghe thấy động tĩnh gì nên mở cửa bước vào. Nhìn thấy nó ngủ ngon lành, hán mỉm cười rồi nhẹ nhàng tiến đến bên nó. Hán ngồi xuống bên nó và nhìn nó ngủ. Nhìn vết thương trên trán nó, hán xót xa

- Em...Sao lại để bị thương thế này? Hán nhẹ sờ vào vết thương đó rồi lại trầm ngâm. Anh cứ luôn miệng bảo sẽ bảo vệ em nhưng cứ để em bị thương hết lần này đến lần khác. Anh xin lỗi Lallie. Anh...anh yêu em nhiều lắm! Nhưng em với anh thì sao? Anh đã từng làm em đau khổ. Liệu em có chấp nhận anh không? Hán nhắm chặt mắt. Ở khóe mi còn có những giọt nước li ti nữa. Có phải đó là nước mắt? Lau vội những giọt nước đó, hán đứng bật dậy. Hán lại nhìn nó rồi bất thành linh đặt một nụ hôn vào má nó.

- Chúc em ngủ ngon! Hán nói rồi quay lưng ra ngoài. Hán đâu hay biết khuôn mặt của ai kia đang dần đỏ lên. Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại thì nó cũng mở mắt ra. Nụ hôn đó vẫn còn vương lại hơi ấm. Nó đang hạnh phúc lắm nhưng ngay tức khắc cái hạnh phúc đó lại vơi đi mất nửa khi nó lại nhớ đến cái chết đang ở trước mặt mình. Bất giác nước mắt nó rơi.

- Em xin lỗi anh! Em không thể...không thể yêu anh được. Nó nói thầm trong tiếng nấc. Lại một sự bất hạnh nữa ập đến với nó. Ngay cái lúc nó nhận được tình yêu từ người nó yêu thương thì ông trời lại sắp mang nó đi. Nó hận ông trời! Ông trời chẳng bao giờ công bằng với nó. Nó đã làm gì nên lỗi mà phải chịu như vậy. Từ năm 8 tuổi nó đã phải mất đi ba mẹ, sống xa người thân. Suốt 6 năm trời chưa một lần sống thật với chính mình rồi đến bây giờ, khi nó đang ở độ tuổi tươi mới nhất thì phải đối diện với cái kết của

cuộc đời. Như vậy, cuộc đời nó có quá ngang trái không?

34. Chương 34

Sáng ngày hôm sau, Jame và Sally đã nhận được lệnh quay trở về Mỹ và dù không muốn nhưng hai người đó cũng rời đi. Ngày Jame đi, nó đã buồn rất nhiều. Nó có còn được gặp anh không? Chỉ còn 4 ngày nữa thôi, cuộc họp sẽ diễn ra. Để gắng gượng cho đến ngày đó, nó quyết định sẽ ở nhà và không làm bất cứ việc gì cả. Túc trực bên nó luôn là bọn hần. Bọn hần đã định cư luôn ở nhà nó rồi. Cả bọn bày ra không biết bao nhiêu trò vui. Nó mãi chơi nên không biết thời gian trôi qua từ lúc nào.

Và cuối cùng cái ngày trọng đại đối với nó cũng đã đến. Từ sáng sớm nó, Layla và John đã biến mất. Jame và Sally cũng đã quay trở lại. Anh đã khá bất ngờ khi được đề bạt làm chủ tịch và mọi thủ tục bàn giao cũng hoàn tất. Sau ngày hôm nay, anh chính thức trở thành chủ tịch của công ty Jk. Mà từ khi vào làm từ công ty đó đến giờ, anh chưa hề gặp mặt chủ tịch. Chắc anh sẽ tá hỏa khi biết chủ tịch công ty mình là ai, hihi. Rồi anh sẽ biết thôi!

Lúc này, anh và bọn hần đã có mặt đầy đủ ở hội trường công ty của Rein rồi. Ba mẹ của hần và Alan, những phu nhân, chủ tịch của các công ty lớn trên thế giới đều có mặt. Còn có thêm những chi nhánh của công ty Jk và công ty ba nó nữa. Không những thế phóng viên, nhà báo cũng đến rất nhiều. Và ngồi ở chiếc ghế đầu tiên là lão Thịnh. Bọn hần dành ánh mắt khó chịu cho lão rồi lại túm vào nói chuyện. Cuộc họp hôm nay là do nó và John chủ trì mà bây giờ chẳng thấy hai người đó đâu. Đến Layla cũng chẳng thấy. Ai cũng lo lắng không nguôi. Họ lo nó lại xảy ra chuyện

“Cạch” Cánh cửa phòng mở ra, một toán vệ sĩ xếp thành hai hàng từ cửa vào. “Cộp cộp” Tiếng gót giày va xuống sàn kêu lạnh lạnh. Và nó, nó đang ngẩn cao đầu từ ngoài đi vào. Từ nó toát lên một vẻ cao quý lạ thường. Đi sau nó là John và Layla. 3 người tiến đến những chiếc ghế đã được đặt trên bục cao. John đặt sắp tài liệu cầm trên tay xuống chiếc bàn bên cạnh rồi tiến đến micro. Anh nhìn quanh khắp nơi rồi nói lớn

- Cảm ơn mọi người đã dành thời gian để đến đây thế này. Tôi là Trần Gia Huy, là người sẽ chủ trì cuộc họp hôm nay _John lùi lại một bước rồi cúi chào tất cả mọi người

- Có thật chủ tịch quá cố Nguyễn Ngọc trước khi ra đi đã để lại di chúc không? _Một chị phóng viên lên tiếng hỏi. Đó cũng là câu hỏi mà tất cả mọi người ở đây đang cần được giải đáp

- Vâng. Chủ tịch Nguyễn đã đoán biết được cái chết của mình nên trước khi ra đi ông đã viết di chúc và gửi cho người bạn của mình. Tương tận sự việc như thế nào thì mọi người hãy hỏi người bạn đó. Mời ông vào, chủ tịch Trần _Tất cả mọi người đều hướng mắt ra cửa. Từ ngoài cửa ba nuôi nó bước vào. Các kí giả chụp ảnh liên tục. Ông cứ như là siêu sao vậy.

- Xin ông hãy cho biết mọi chuyện được không ạ?

- Được. 10 năm trước, chính ngày này, 2 người bạn thân thiết nhất của tôi đã rời xa tôi mãi. Tin tức cứ đăng tin bảo rằng đó chỉ là một tai nạn thương tâm nhưng có ai hay biết đằng sau vụ tai nạn đó là một dã tâm, là một âm mưu được dàn dựng từ trước. Bạn tôi đã đoán biết trước cái chết sắp đến với mình nên trước ngày mất vài ngày, anh ấy đã viết di chúc và nhờ tôi giữ giúp. Anh ấy có nói đến khi con gái út của anh đủ 18 tuổi, đến lúc cô bé có thể quyết định cuộc đời mình thì hãy công bố di chúc của anh ấy. Anh ấy làm như thế cũng vì một lí do duy nhất. Vì anh ấy sợ hai đứa con của mình cũng lâm vào cảnh ngộ giống anh ấy. Và năm cô bé Bảo An được 18 tuổi đã đến. Cô bé đã quyết định chọn ngày hôm nay để công bố di chúc của ba mình. Và tờ di chúc đó ở đây _Ba nuôi nó nghẹn ngào nói. Cứ mỗi lần nhắc đến ba mẹ nó, ông lại buồn. Ông cũng đã có một tình bạn đẹp không khác gì của bọn nó cả, một tình bạn gắn bó keo sơn.

John nhận lấy tờ di chúc trong tay bác mình rồi đọc lớn

- Tôi Nguyễn Ngọc Minh Trí, hôm nay viết di chúc này mong mọi người sẽ làm theo những gì đã ghi trong đây. Mọi tài sản của tôi, gồm tài sản cả nhân, bất động sản và toàn bộ cổ phần của tôi sẽ được chia như

sau:

Tôi để lại 50% cổ phần và một nửa gia sản cho con trai của tôi Nguyễn Ngọc Minh Quân. 20% cổ phần cùng với một nửa gia sản còn lại tôi sẽ để lại cho con gái và vợ của tôi. Và theo đó, công ty JeFureRim sẽ do con trai của tôi điều hành... Tờ di chúc được viết...có giá trị pháp lý...

Như vậy chiếu theo trên, công ty JeFureRim từ hôm nay sẽ do anh Nguyễn Ngọc Minh Quân điều hành._Cả hội trường bắt đầu xôn xao. Ai ai cũng rất mừng. Họ biết rất rõ tài năng của tổng giám đốc công ty JK mà. Công ty JFR được cứu rồi.

- Chúng tôi còn một điều nữa muốn hỏi các vị_Một anh phóng viên giơ cao tay nói

- Anh cứ nói đi ạ

- Chủ tịch Trần có nói chủ tịch Nguyễn Ngọc và vợ ông ấy đã bị hại chết. Vậy ai đã gây nên cái chết của 2 người họ. Xin ông hãy cho biết chủ tịch Trần.

- Người đã hại chết 2 người bạn của tôi chính là...Phạm Đức Thịnh_Ba nuôi nó chỉ thẳng tay vào mặt lão Thịnh. Mặt lão trở nên trắng như chết nước vậy

- Nè, chủ tịch Trần, ông đừng vu oan cho tôi nha!_Lão sùng cổ lên

- Muốn biết có phải vu oan hay không thì hãy nghe thử cái này xem_Nó vẫn ngồi đó khinh khỉnh lên tiếng. Từ đầu đến giờ nó không rời ánh mắt khỏi lão dù chỉ một chút. Sắc mặt của lão biến đổi không ngoài dự kiến của nó. Tuy nhìn không rõ lắm nhưng cũng đủ để thấy lão đang trở nên như thế nào. Nó quay sang tên vệ sĩ ngoài cửa gật nhẹ đầu. Chỉ vài phút sau một giọng nói vang lên. Là giọng của nó. Tiếp đó là giọng của lão Phạm. Đó là cuộc đối thoại của nó và lão Phạm vào cái ngày Rein bị bắt. Đây mới là cuộn ghi âm chính. Nó thật là tài khi vẫn giữ được chứng cứ quan trọng này.

- Thư kí Trần!_Nó quay sang Layla. Layla hiểu ý, đứng dậy và cầm lấy sấp hồ sơ trên bàn đi phân phát cho từng người. Trong đó là toàn bộ những tội ác của lão Thịnh mà nó đã thu thập được. Để xem lão còn chối tội được nữa không?

- Thế nào? Ông còn gì để nói!

Lão Thịnh không nói gì chỉ cúi gầm mặt xuống đất. Ông ta còn mặt mũi đâu mà nhìn mọi người chứ. Vài giây sau, ông ta đứng bật dậy và chạy đi nhưng chạy mới được vài bước thì lão đã phải dừng lại. Trước mặt lão bây giờ là công an.

- Ông hãy đến trước tòa mà phân trần ình đi_Nó vịn ghế đứng dậy rồi nhìn thẳng vào lão. Đến bây giờ nó đã gần kiệt sức rồi. Bệnh tình đang hành hạ nó. Đầu nó đang đau như búa bổ. Nó cứ tự bảo lòng

- Chỉ còn một chút nữa thôi! Phải gắng gượng.

Nó phải chứng kiến cảnh kẻ làm gia đình nó tan nát bị bắt. Và rồi kế hoạch trả thù mà nó đã ấp ủ suốt một thời gian dài đã thành công. Lão già đó bị bắt mà không còn một tí tài sản nào trong tay. Hay nói cách khác lão bây giờ không còn từ nào có thể diễn tả ngoài từ thảm hại. Xong, tâm nguyện của nó đã hoàn thành rồi. Nó mỉm cười, cười cho tất cả. Hôm nay phóng viên đã có một câu chuyện hay để viết rồi. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa xong đâu nha!

- Xin hỏi tgd Nguyễn Ngọc_Một phóng viên hỏi_Nghe bảo anh sắp đảm nhiệm chức chủ tịch của công ty JK. Bây giờ anh lại sắp là chủ tịch của công ty JFR. Anh sẽ quyết định như thế nào?_Câu hỏi này nằm ngoài dự liệu của Jame. Anh chưa thể đưa ra quyết định ngay lúc này được. Anh chưa từng nghĩ đến mình lại tiếp quản công ty của ba. Đầu óc anh giờ đây rối bời. Công việc ở JK đã bàn giao. Anh không thể bỏ chức vụ. Mà anh lại càng không thể để mặc công ty do một tay ông anh cực khổ sáng lập được. Thật khó suy nghĩ. Trong lúc anh đang vò đầu bứt tóc để tìm câu trả lời hợp lý nhất thì

- Câu hỏi này của bạn hãy để tôi trả lời_Nó tiến đến micro. Mọi người đều hướng mắt về nó. Nó thở dài trút bỏ gánh nặng rồi nhìn anh mình cười tươi. Jame khó hiểu nhìn nó, làm sao nó có thể trả lời giúp anh được. Ánh mắt của nó rời khỏi Jame rồi hướng về phía trước

- Tôi, Nguyên chủ tịch của công ty JK xin thông báo...Từ hôm nay công JK sẽ xác nhập với công ty JFR. Hai công ty sẽ trở thành một và tồn tại dưới quyền điều hành của nguyên tổng giám đốc công ty JK Nguyễn Ngọc Minh Quân. Mọi thủ tục bàn giao cũng như xác nhập đã hoàn tất. Từ hôm nay JK sẽ biến mất và chỉ còn một cái tên là JFR mà thôi

Từng lời từng chữ của nó đều lọt vào tai tất cả mọi người. Ai ai cũng bất ngờ trừ Layla. Họ không thể ngờ chủ tịch dấu mặt của tập đoàn vững mạnh nhất thế giới lại là một cô gái trẻ tuổi như nó.

- Lallie, con là chủ tịch công ty JK thật sao?_Ba nuôi nó không tin hỏi

- Vâng! Con xin lỗi vì giấu tất cả mọi người việc này. Ba! Con cảm ơn ba vì tất cả. Nếu không có ba thì đã không có Lallie ngày hôm nay rồi._Và nó lại hướng ánh mắt chứa đầy sự ảm áp sang hân. Nó thầm nói trong lòng_Cảm ơn anh nhiều lắm Ailen! Nếu không có anh, em đã không thể hạ gục lão ta sớm như vậy, và nếu không có anh thì vào cái ngày bị mưu sát, em đã chết rồi.

- Lallie!_Hân nhìn vào ánh mắt tràn ngập muôn vàn yêu thương của nó, trong lòng có một chút khó hiểu

Rồi nó lại di dời ánh mắt mình sang anh nó. Nó dùng đôi mắt mình xoáy sâu vào đôi mắt màu xám tro đượm buồn của anh

- Em tin anh sẽ đưa cả hai công ty phát triển hơn nữa. Anh trai của em, em thương anh nhiều lắm!

Nó đưa micro lên cao rồi tiếp tục nói

- Còn một điều nữa. Cựu chủ tịch Phạm đã để lại 20% cổ phần cho tôi. Và khi công ty tụt dốc, Các cổ đông khác cũng đã bán lại cổ phần cho tôi. Hiện giờ tôi đang có 50% cổ phần của công ty JFR. Bây giờ toàn bộ cổ phần cùng tài sản thừa kế của tôi, tôi sẽ nhường lại cho anh trai tôi. Anh ấy cần những thứ đó hơn tôi._Nói cần cho có vậy thôi chứ nó giữ số tài sản đó làm gì. Nếu nó chết thì số tài sản đó có đem theo được đâu

- Lallie à! Sao em lại làm vậy?_Jame đứng bật dậy

- 2, anh hãy dùng số tiền đó để phát triển công ty đi. Anh cũng biết JFR đang đứng bên bờ vực thẳm mà

- Nhưng...

- Anh đừng nói gì nữa. Giấy tờ em đã làm xong cả rồi. Anh chỉ việc nhận lấy thôi!_Nó kiên quyết nói._Bây giờ cũng đến lúc cuộc họp kết thúc rồi. Một lần nữa cảm ơn mọi người vì đã đến_Nó cúi chào tất cả mọi người rồi quay sang John và Layla ở phía sau_Hai người giúp em tiễn họ nha

- Ủ_John và Layla bắt tay vào công việc tiễn khách. Sakia, Rein, Alan và Rin cũng giúp hai người. Bọn hân thì lập tức phóng lên chỗ nó

- Woa, em hôm nay oai quá đấy Lallie!

- Lallie, sao em không nói gì với 2 hết vậy? Em đã biết mọi thứ, đã chuẩn bị kế hoạch xong cả rồi mà_Jame phàn nàn

- Thôi nào, mọi chuyện đã xong cả rồi, đừng trách Lallie nữa_Hân thúc tay Jame

Bọn hân mỗi người đều góp một câu nhưng chẳng có câu nào nó nghe trọn vẹn cả. Đầu nó ong ong lên. Cảnh vật trước mắt nó bỗng trở nên nhạt nhòa hơn. Nó nhìn sang hân nhưng hân càng ngày càng nhạt dần rồi nó chẳng nhìn thấy hân đâu nữa. Trước mắt nó bây giờ là một màu đen như mực. Nó choáng váng rồi ngã xuống. Hân hoảng hốt nhanh tay đỡ lấy nó. Từ lúc vào đây, hân đã thấy ở nó có cái gì đó không ổn rồi mà

- Lallie! Lallie tỉnh lại đi em_Bọn hân cùng lên tiếng. Hân cứ lay nó mãi mà nó vẫn không chịu tỉnh lại. Mấy người kia cũng đã quay lại rồi. Ai cũng hoảng lên. Hân Không suy nghĩ được gì nữa, bây giờ hân chỉ biết bế nó mà chạy đến bệnh viện thôi. Tâm tư của cả bọn bây giờ đều bị nỗi lo lắng cho nó chiếm hữu rồi

35. Chương 35

Chiếc xe chở nó chạy ào vào sân chính của bệnh viện. Viện trưởng cùng với bác sĩ y tá đã có mặt đầy đủ rồi. Họ đã chuẩn bị từ trước. Hắn vội vàng đặt nó lên giường rồi đẩy đi.

- Con bé mạnh khỏe lắm mà. Sao lại bị ngất thế này?_Ba nó lên tiếng trong sự hốt hoảng. Từ khi nhận nó làm con nuôi đến giờ, ông chưa bao giờ nhìn thấy vẻ suy kiệt này của nó lần nào.

- Duy, con bé bị sao thế?_Ba nuôi nó vừa đẩy xe vừa hỏi viện trưởng.

- Tớ xin lỗi!_Ông viện trưởng chẳng biết nói gì thêm nữa. Ba nuôi nó không hiểu gì cả. Tự dưng viện trưởng lại đi xin lỗi ông.

- Chị à, tỉnh lại đi!_Rein lay tay nó nhưng dù nhỏ có lay thế nào nó cũng không tỉnh lại. Nhỏ lo lắng.

- Viện trưởng à! Không hay rồi! Tai cô bé chảy máu rồi_Một cô y tá hoảng loạn la lên. Từ trong tai nó, một dòng máu đỏ chảy ra. Không ai không hoảng sợ khi thấy chuyện đó

- Phải cấp cứu trước đã. Trước hết phải cầm máu rồi tính tiếp. Tình trạng cô bé nguy kịch lắm rồi_Ong viện trưởng đẩy xe càng nhanh hơn.

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?_Hắn hỏi. Hắn không biết chuyện gì đang xảy đến với nó nhưng bốn chữ “tình trạng nguy kịch” đã làm tim hắn như ngừng đập. Trong đầu hắn bây giờ chỉ có một câu hỏi “Em bị sao vậy Lallie?” Nhưng chẳng có ai trả lời câu hỏi đó giúp hắn cả. Bọn người kia cũng không biết lấy ai trả lời. Bây giờ chỉ có viện trưởng mới trả lời được câu hỏi đó thôi. Nhưng ông viện trưởng lại không nói gì. Chiếc giường chở nó bây giờ đã được các bác sĩ cùng ông viện trưởng đẩy vào trong phòng cấp cứu rồi.

- Lallie!_Hắn ngồi phịch xuống đất. Người hắn bây giờ không còn chút sức lực. Hồn hắn đã vào trong đó cùng nó rồi. Nó nhất định phải bình an vô sự ra đây gặp hắn, nhất định phải thế!

10 người nhưng cả 10 đều đang cùng một tâm trạng, một tâm trạng lo lắng khôn nguôi. Con người bên trong căn phòng đó rất quan trọng với 10 con người này. Có thể coi người đó là nguồn sáng của họ. Sẽ như thế nào nếu ánh sáng mất đi? Các bạn hãy nghĩ xem

Sau 2 tiếng, cuối cùng cánh cửa cũng đã mở. Ông viện trưởng mệt mỏi đi ra. Tay đưa lên lau đi những giọt mồ hôi còn vương trên trán. Vừa trông thấy ông cả bọn đã sắp lại

- Duy, con bé sao rồi?_Ba nuôi nó sốt sắng hỏi và cái đám lóc chóc kia bây giờ cũng không khác gì ông

- Viện trưởng nói đi ạ. Lallie sao rồi?

Ông viện trưởng không trả lời câu hỏi của bọn hắn mà chỉ thở dài. Ông hướng ánh mắt buồn rầu sang ba nuôi nó

- Mọi người theo tôi!_Ông bước đi. Và không ỉ lại thêm một giây nào nữa, cả bọn cũng lon ton đi theo ông. Trong phòng làm việc của viện trưởng, không khí nặng nề vô vùng

- Cậu nói được chưa?_Ba nuôi nó là người lên tiếng phá tan cái bầu không khí ngột ngạt đó

- Mọi người nhìn lên đây_Ong viện trưởng chỉ tay vào màn hình TV bên cạnh mình. Cả bọn không hiểu gì cả. Mắt dán chặt vào màn hình tối đen đó. Ông viện trưởng muốn cho cả bọn xem cái gì đây?

- Như tôi đã nói, tình trạng của Lallie bây giờ rất nguy kịch..._Ông nói rồi thở dài

- Nguy kịch là sao ạ?_Jame chột dạ hỏi. Nỗi lo trong lòng tất cả những con người ở đây càng ngày càng lớn hơn

Màn hình Tv sáng lên. Trong màn hình đó là hình ảnh cấu tạo của não. Não đó không phải của ai khác mà chính là hình ảnh hiển thị não của nó. Nhưng lạ một chỗ, trong não của nó lại xuất hiện một khối đen. Đó là cái gì vậy ta? Nhưng mà nguy hiểm lắm nha! Khối đen đó đang đè lên các dây thần kinh. Nhìn những dây thần kinh bây giờ đã căng như dây đàn rồi. Chỉ cần một tí nữa thôi là “Phụt”. Và hậu quả ra sao thì các bạn hãy tưởng tượng xem

- Trong não Lallie hiện giờ có một khối máu đông lớn như mọi người đã thấy đó. Vài tháng trước, con bé đã đến đây khám. Tôi đã phát hiện ra khối máu đông này.
 - Sao lại có chuyện này? Lallie đang khỏe mạnh mà__Sally chau mày nói. Khóe mắt nhỏ đã cay cay rồi
 - Tôi có nghe Lallie kể: có lần con bé bị thương vào đầu. Có lẽ đây là di chứng của lần bị thương đó. Con bé bị suất huyết não và máu đông lại tạo thành một khối đen sì như thế. Khối máu này sẽ ngày càng lớn hơn, khi đó hậu quả rất khó lường
 - Là do chuyện đó sao?__Cả bọn trầm ngâm
 - Nhưng sao cậu không phẫu thuật cho con bé đi? Sao cậu không cho tớ biết sớm hơn?__Ba nuôi nó trách
 - Cậu nhìn cũng thấy mà. Khối máu đó nằm ở đâu. Nếu trong lúc phẫu thuật có sai sót thì con bé sẽ chết. Đội ngũ bác sĩ ở đây không ai dám thực hiện ca phẫu thuật này cả. Vả lại con bé cũng không chịu phẫu thuật__Lại một tiếng thở dài nữa vang lên từ viện trưởng__Lúc đó, nếu phẫu thuật chỉ có 60% sống sót. Tớ đã bảo con bé liệu một phen nhưng nó không đồng ý. Nó bảo còn chuyện phải làm. Nó sợ nếu chẳng may phẫu thuật không thành công thì nó chết cũng không thể nhắm mắt. Dù tớ có khuyên rằng thế nào con bé cũng không nghe. Nó lại không cho tớ nói với cậu. Nó không muốn có người phải lo lắng cho nó
 - Cái con bé ngốc này!__Ba nuôi nó mím môi. Ông hiện đang đau lòng lắm__VẬY Lallie giờ sao rồi?
 - Con bé thường xuyên bị xuất huyết, đầu óc thì rất đau và choáng váng và quan trọng hơn, hiện giờ con bé...không nhìn thấy gì nữa cả.
- Từng lời từng chữ của viện trưởng làm bọn hấn lâm vào tình trạng chết lâm sần. Nó không nhìn thấy gì...là thật hay đùa?
- Bác à, bác đừng có đùa. Em cháu không thể mù được__Jame lên tiếng phủ nhận. Anh làm sao có thể chấp nhận sự thật này
 - Không phải mù, con bé chỉ tạm thời không nhìn thấy thôi!
 - Có cách nào cứu chữa không?__Sau một lúc trầm ngâm, Ba nuôi nó lấy lại bình tĩnh rồi hỏi
 - Bây giờ nếu phẫu thuật chỉ còn lại 30% sống sót thôi! Cậu có chấp nhận để con bé làm phẫu thuật không?__Lại một lần nữa cả bọn phải suy nghĩ. Nếu chẳng may phẫu thuật không thành công thì nó sẽ rời khỏi nơi đây mãi mãi. Nếu không phẫu thuật thì nó có thể sống thêm vài ngày nữa. Chuyện này phải suy nghĩ cho thật kĩ.
 - Liệu đi. Còn một tia hi vọng tớ cũng thử và tớ tin vào tài năng của cậu.__Ba nuôi nó nắm chặt lòng bàn tay. Phải liệu thôi! Ông không thể đứng nhìn nó chịu đau đớn như thế này mãi được
 - Tớ sẽ cố gắng hết sức...__Giọng viện trưởng dục xuống. Chuyện của nó đã làm ông đau đầu suốt thời gian qua. Cả gian phòng chợt trở nên lặng im. Chỉ còn lại những tiếng thở dài mệt mỏi
 - Giá như khối máu đó không nằm ở nơi nguy hiểm như thế thì tốt biết mấy.__Sakia buông thông hai tay
 - Sao tôi lại quên chuyện này nhỉ?__Ông viện trưởng bỗng đứng la lên làm cả bọn giật mình. Ngự trị trên môi ông bây giờ là một nụ cười thật rạng rỡ
 - Gì vậy?
 - Thế lực của cậu lớn lắm mà. Sao cậu không tìm giúp tớ một chuyên gia về thần kinh đi
 - Để làm chi?
 - Cậu nhìn đây! Tình trạng của Lallie ngày càng trở nên tồi tệ là do khối máu này ngày càng lớn dần và chèn ép các dây thần kinh. Như cô bé này nói, nếu khối máu này không nằm ở đây thì tốt rồi. Bây giờ tớ cần một chuyên gia thần kinh để giúp tớ cố định các dây thần kinh trong khi tớ làm phẫu thuật. Như thế thì khả năng xảy ra rủi ro sẽ ít hơn. Tỷ lệ sống của Lallie sẽ cao hơn. Chúng ta chỉ cần lấy khối máu đó ra rồi ngăn chặn suất huyết não là ok__viện trưởng giãi giải với một nụ cười trên môi. Vậy là ông đã tìm ra cách cứu nó rồi. Một niềm hi vọng len lỏi qua từng tế bào của bọn hấn. Nói vậy là nó vẫn có thể sống. Thật là một niềm vui không tưởng

- Nhưng tìm đâu ra chuyên gia thần kinh đây. Phải là người thật khéo tay và nhiều kinh nghiệm mới được_Ba nuôi nó xoa cằm suy nghĩ. Cả bọn cũng bắt đầu suy nghĩ. Bác sĩ chuyên về thần kinh thì có nhưng người khéo tay và dày dặn kinh nghiệm thì khó mà tìm ra
- Cháu có một người chú chuyên về thần kinh. Cháu sẽ nhờ chú ấy giúp_Hắn nhanh miệng nói. Thật may khi trong gia đình hắn có một người chuyên về ngành này!
- Bác à, cháu sẽ đi mời vị bác sĩ đã từng chữa trị cho Lallie. Có thể ông ấy giúp được. Ông ấy là một bác sĩ giỏi mà (Các bạn còn nhớ lần Lallie bị mất giọng không? Là vị bác sĩ này đã chữa trị cho nó đấy)_John cũng góp lời.
- Vậy mọi sự trông cậy vào hai đứa đấy
- Chúng ta chỉ có một ngày thôi! Não của Lallie đang suất huyết rất nhiều, con bé khó mà cầm cự được. Hai đứa nhất định phải mời được họ về.
- Vâng!_Cả hai rời đi. Nhưng trước khi đi hắn muốn ghé qua thăm nó. Hắn di chuyển đến phòng bệnh của nó. Cửa không đóng. Hắn đứng ở ngoài và nhìn vào trong. Nó đã tỉnh rồi. Nó đang ngồi dựa vào thành giường. Nó đang nhìn ra chỗ hắn nhưng nó không hề nhận ra hắn đang ở đây. Nó...không thể nhìn thấy mà. Thật tội nghiệp cho nó. Nhìn cái vẻ thần thờ, tàn tạ của nó, hắn càng quyết tâm hơn
- Lallie, anh sẽ đưa chú về cứu chữa cho em. Hãy đợi anh!_Nghĩ rồi hắn quay lưng đi. Hắn chạy thật nhanh. Hắn phải tranh thủ thời gian. Chú hắn đang làm việc ở nước ngoài. Phải tốn nhiều thời gian mới đưa được ông ấy về đây. Mong sao hắn có thể đưa ông ấy về kịp lúc

36. Chương 36

Hắn gọi cho chú mình nhưng gọi hoài mà chú hắn không bắt máy. Bây giờ hắn chỉ còn cách đến tận nơi đưa chú hắn về thôi. Nhưng mắc một điều, hắn không biết chỗ chú hắn ở. Từ khi chú hắn đi, hắn có bao giờ sang Anh thăm chú đâu. Hắn không biết nhưng chắc ba mẹ hắn phải biết chứ. Và hắn lập tức gọi ẹ mình

- Mẹ biết địa chỉ chú út chứ ạ!
- [Mẹ biết. Sao thế?]
- Mẹ cho con địa chỉ của chú đi ạ. Con phải sang tìm chú gấp_Hắn nói một lua. Hắn đang vội lắm
- [Tìm chú con? Có việc gì sao?]
- Có một người cần chú chữa trị. Tình trạng của người đó nguy kịch lắm rồi. Mẹ mau cho con địa chỉ đi_Hắn thúc
- [Chú con đang ở đây!]
- Dạ? Có thật không ạ?
- [Ừm, vào thời gian này chú con thường hay về đây nghỉ dưỡng. Con không thể liên lạc với chú ấy đâu]
- Sao vậy ạ?
- [Con biết khu nghỉ dưỡng xxx chứ?]
- Vâng
- [Chú con đang ở đấy! Khi đã vào đó rồi thì phải vứt bỏ mọi thứ bên ngoài, tịnh tâm tu dưỡng. Mọi liên lạc từ bên ngoài đều bị cắt đứt. Ở nơi đó không có công việc, không có tiền bạc. Đó là nơi mà chú con thường đến để xả hơi. Chú con ở đó khoảng một tháng thì về]
- Mẹ cho con địa chỉ nơi đó đi ạ! Con phải đến gặp chú ngay bây giờ

- [Con không thể gặp được chú đâu. An ninh nơi đó chặt chẽ lắm]

- Con phải vào đó bằng tất cả mọi cách. Mẹ hãy gửi địa chỉ qua cho con nha!_Không kịp để mẹ hấn nói lời nào, Hấn liền tắt máy. Mẹ hấn cũng chẳng biết nói thêm lời nào nữa. Bà biết người mà hấn muốn cứu cho bằng được này rất quan trọng với hấn. Thôi thì cứ gửi địa chỉ cho cậu con trai yêu quý trước đã. Hấn chắc chắn sẽ xoay sở được.

Nhận được tin nhắn từ mẹ mình, hấn liền phóng xe như bay đến nơi đó. Mắt hấn cứ dăm dăm về phía trước. Mọi phương tiện, người và vật trên đường đều né tránh xe hấn. Công an thấy xe hấn cũng chẳng thể làm gì. Không cần bàn đến thể lực gia đình hấn, cái đám công an đó có đuổi kịp tốc độ của hấn không mà đòi bắt hấn.

- Lallie! Em nhất định phải đợi anh về!

Hấn chạy đi chỉ với một động lực như thế thôi. Và mất khoảng 2 tiếng hấn mới đến nơi. Hấn khá bất ngờ khi có hàng trăm người đang đứng trước khu nghỉ dưỡng này. Nhiều người còn quỳ rập xuống trước cổng khu nghỉ dưỡng nữa. Họ đang van xin ai trong đó thì phải. Cảnh ngộ giống hấn đây mà. Chẳng để ý gì nhiều, hấn liền sấn tới chỗ cổng

- Tôi có thể gặp chú Hoàng Anh Khải được không ạ?_Hấn hỏi chú bảo vệ

- Xin lỗi. Nơi đây không cho phép công việc hay vấn đề cá nhân nào làm ảnh hưởng đến khách. Xin cậu đi cho

- Nhưng việc này có liên quan đến mạng người đấy! Tôi là cháu của chú Khải. Cho tôi gặp chú ấy một lúc thôi cũng được_Hấn ra sức nài nỉ nhưng bảo vệ cũng chỉ một câu không cho là không cho. Hấn lủi thủi quay lại xe. Làm sao bây giờ, thời gian mỗi lúc một trôi qua mà hấn lại không thể nào gặp được chú mình. Thật là éo le.

- Nếu đã không cho thì tôi tự vào tìm chú vậy. Các người ngăn được tôi sao?_dứt lời hấn chạy ra phía sau khu nghỉ dưỡng. Bức tường này cũng khá cao, 3m chứ ít gì. Nhưng thế thì có nhằm nhò gì với hấn. Hấn lúi ra xa lấy đà rồi bật nhảy qua khỏi bức tường đó. Một cái đáp thật êm được hấn thả xuống nền cỏ xanh mượt. Hấn nhìn quanh khắp nơi. Ở đâu cũng có người canh gác. Xung quanh không có lấy một căn nhà trọ, khách sạn, mà thay vào đó là hàng trăm cái lều nhỏ được dựng hờ lên như một chỗ để ngủ. Đất ở đây rộng lắm nên dựng nhiều cái lều không được. Nhưng trong bấy nhiêu cái lều đó, cái lều nào là của chú hấn. Cái này mới khó đây. Mà lạ nha! Từ khi hấn vào đây, ngoài bảo vệ và phục vụ ra hấn không thấy người nào cả. Họ đi đâu cả rồi cả. Hơn 100 cái lều ở đây chẳng lẽ dựng lên a ở. Kì quái!

Nhưng hấn cũng không thể cứ ngồi một chỗ mà chờ chú hấn xuất hiện được. Chỉ có cách hấn phải tự đi tìm thôi. Hấn len lỏi qua từng gốc cây để không bị phát hiện. Nhưng có vẻ trời không thường hấn rồi. “Rộp” Hấn đã đập phải một nhánh cây và cái âm thanh đó đã vang đến tai cái đám bảo vệ không khác gì cổ máy kia. Mắt hấn lập tức tái xanh như tàu lá chuối. Đột nhập chưa được bao lâu đã bị phát hiện. Sau này hấn không thể đi làm điệp viên được rồi

- Xin chào!_Hấn đưa tay vẫy chào đám bảo vệ và ba chân bốn cẳng vọt chạy. Ngay lập tức hấn bị đám người kia rượt cho bán sống bán chết.

- Sau khi ra khỏi đây, tôi sẽ cho người san bằng nơi quái quỷ này luôn_Hấn vừa chạy vừa lẩm bẩm. Hấn cứ chạy mãi cho đến một khúc quanh. Nhìn thấy một cái lều còn mở, hấn liền vọt vào đó và trốn đám bảo vệ. Và quả nhiên hấn đã thoát được

- Hú hồn_Hấn vuốt ngực_Ai mở ra cái nơi quái quỷ này vậy không biết! Ủa mà nơi này lạ nha!_Hấn nhìn quanh. Trong lều không lấy một đồ dùng. Sao vậy nhỉ? Khi ánh mắt hấn quét đến chính giữa lều thì

- Ôi má ơi!_Hấn nhảy lùi lại sau. Gì vậy nhỉ?

- Cậu ta ở trong này!_Tiếng hét của hấn đã đánh động tới đám bảo vệ đang lùng sục hấn ở ngoài kia

- Toi rồi! Chưa tìm được chú mà sắp bị đá bay ra ngoài rồi_Hấn sụt sịt. Trong này đâu có chỗ nào để trốn, không bị bắt mới lạ. Hấn tức giận quay phắt lại sau. Đằng sau hấn là một kẻ đang ngồi thuyền. Cũng vì

cái con người đó làm hắn giận mình nên hắn mới hét lớn như thế. Nếu không vì kẻ đó thì hắn đâu bị phát hiện sớm như vậy. Vì thế, trước khi bị tổng cổ khỏi đây hắn phải dần mặt kẻ đó một lần mới được.

- Này,..._Hắn vừa mở miệng thì phải im bật ngay. Người ngồi trước mặt hắn đây chẳng phải là chú hắn sao? Woa, vui quá! Tự dưng không tìm lại gặp được chú, hắn không vui mới lạ. Hắn liền bay đến chỗ chú mình. Mà chú hắn mặc cho ai có la hét gì cũng chẳng mảy may mà mở mắt, cứ tập trung ngồi thuyền như thế. Bây giờ trời có sập cũng chẳng liên quan gì đến ông

- Chú ơi! Cháu tìm được chú rồi_Hắn vui mừng đến nỗi nhào đến ôm chú mình như một đứa con nít. Mà người kia khi nghe thấy tiếng chú quen thuộc thì đã vội mở mắt. Ông đã khá hốt hoảng khi nhìn thấy hắn

- Ailen! Sao cháu lại ở đây? Sao cháu vào được đây?

- Cháu...

- Này cậu kia, đã không cho vào sao còn dám vượt rào vào đây hả?_Đám bảo vệ đã kéo vào rồi

- Tôi chỉ muốn nói chuyện với chú tôi một lúc thôi! Có cần làm quá thế không? Nếu cô ấy có mệnh hệ gì, tôi sẽ san bằng nơi này rồi bán đấy._Hắn day nghiêng nói

- Ở đây không ngăn gì người quyền lực đâu. Cậu mau đi ra cho tôi!_2 tên bảo vệ đi đến tóm lấy hắn nhưng ngay lập tức đã bị hắn cho đo ván một cách tuyệt đẹp. Nhưng rồi lại có mấy tên sấn tới chỗ hắn và cũng đã bị hắn cho xơi võ karate. Thấy tình hình không ổn, chú hắn vội lên tiếng can ngăn

- Nó là cháu tôi. Để tôi đưa thằng bé về_Và khi đã có người lên tiếng muốn về thì đám bảo vệ đó cũng chẳng muốn làm khó khách. Cả đám liền rút lui chỉ còn chú hắn và hắn thôi!

- Nói đi! Vì ai? Vì chuyện gì mà một thiếu gia cao cao tại thượng như cháu lại vượt rào vào đây và phá hỏng kì nghỉ của chú thế này_Chú hắn khoanh tay trước ngực hỏi

- Vì một cô gái, cô ấy đang ở trong tình trạng nguy kịch lắm! Cháu cần chú giúp

- Oh, nếu cháu tôi đã nhờ thế này thì tôi không thể từ chối rồi. Mà cô gái đó có phải là cháu dâu tương lai của chú không?_Chú hắn tinh nghịch hỏi

- Cái này thì cháu không chắc ạ. Chỉ...chỉ mình cháu đơn phương thôi

- Cố gắng lên rồi cháu sẽ làm được._Chú hắn đứng lên vỗ vai hắn rồi đi. Chú hắn đến hai tay không nên khi ra đi khỏe vô cùng. Hắn cùng chú cùng nhau trở về nhưng vừa bước ra khỏi cổng, một đám đông đã vây lấy hai người

- Bác sĩ Hoàng, hãy cứu con tôi

- Hãy giúp Ba tôi với bác sĩ

...

Thì ra những người này đến đây chờ chú hắn. Nhìn cảnh tượng này hắn cũng đủ biết chú mình nổi tiếng đến đâu rồi!

- Khổ thật!_Hắn thở dài. Tiếng thở dài của hắn vừa trút xuống thì một giọng nói vang lên.

- Ailen_Có người đang gọi tên hắn. Hắn lập tức quay đầu lại. Là John

- Ó, sao anh lại ở đây? Chẳng phải anh đi mời vị bác sĩ gì đó sao?

- Là ông ấy đấy!_John chỉ tay về chú hắn_Hình như em quen với ông ấy thì phải! Anh thấy hai người đi ra cùng nhau mà

- Ý anh là...chú ấy sao?_Hắn chỉ tay về chú mình

- Ừ

- Sao trái đất lại tròn thế này?_Hắn nói một câu làm John không hiểu gì cả

- Ý em là gì?

- Ông ấy là chú ruột của em_Hắn nói rồi nhìn phản ứng của John và
- Cái gì?_Quả không ngoài dự đoán của hắn_Sao anh không biết?
- Anh không biết cũng đúng thôi. Khi anh quen chị 2 thì chú đã sang anh rồi mà
- Đúng là trái đất tròn thật
- Em đã cực khổ lắm mới đưa chú ấy ra vậy mà bây giờ chú lại bị mắc trong đám người đó rồi_Hắn lại thở dài_Ừa mà sao anh biết chú ở đây?
- Nghe y tá nói lại.
- Thì ra là vậy
- Mọi chuyện nói sau đi. Chúng ta phải về nhanh thôi. Từ đây về thành phố phải mất đến 2 tiếng đấy
- Được rồi. Em sẽ đưa chú đi. Anh chặn đám người ồn ào kia lại giúp em
- Ok

Cả hai bàn bạc rồi hắn chạy ào lại chỗ chú mình và kéo tay ông lôi đi. Bọn hắn cũng phải khó nhọc lắm mới cắt đuôi được đám người bắt nháo kia. Vậy là đã mời được chú hắn về rồi. Điều đó đồng nghĩa với việc nó được cứu rồi. Thật không uống công để hắn đi một đoạn đường xa và vượt qua nhiều trở ngại như hôm nay

37. Chương 37: Trước Lúc Phẫu Thuật

Bệnh viện trung ương thành phố

- Chào ông, chúng ta lại gặp nhau rồi_Chú hắn bắt tay với ba nuôi nó_Chẳng hay mọi người muốn tôi giúp gì đây?
- Mời ông theo tôi_viện trưởng nói rồi bước đi. Ba nuôi nó và chú hắn cũng đi theo. Sau khi được trình bày và xem báo cáo về tình trạng của nó, chú hắn lập tức làm vẻ mặt nghiêm trọng
- Đúng là nguy hiểm thật! Lúc tôi chữa bệnh cho tiểu thư cũng đã thấy điều gì đó không bình thường rồi nhưng vì không phải chuyên môn của tôi nên tôi không dám phát biểu điều gì
- Ông có thể giúp tôi chứ!_Viện trưởng em ngại hỏi. Ông biết rõ việc này không dễ dàng gì
- Vâng, tôi sẽ cố hết sức. Tiểu thư Lallie nhất định phải sống_Chú hắn nói kèm theo một hàm ý khác. Đứa cháu trai yêu quý của ông đã đặt tất cả vào ông mà. Ông nào có thể làm cháu mình buồn
- Cảm ơn bác sĩ rất nhiều_ba nuôi nó nắm lấy tay chú hắn tỏ ra rất vui mừng. Ở khố đã long lạnh những giọt nước mắt_Vậy là con tôi được cứu rồi
- Vẫn chưa đâu. Cậu đừng quá vui mừng. Mọi sự còn phụ thuộc vào may rủi nữa
- Nhưng dù sao vẫn còn hi vọng.
- Ừm. Được rồi, vậy ta mau đi chuẩn bị thôi bác sĩ Khải. Chúng ta phải phẫu thuật cho cô bé càng sớm càng tốt
- Vâng._Hai người đứng lên rồi rời đi. Ba nuôi nó cũng quay lại hành lang với bọn John
- Sao rồi ba? Ông ấy sẽ phẫu thuật chứ ạ?_Layla lo lắng hỏi
- Ừm
- Tất nhiên ông ấy phải phẫu thuật rồi. Cháu ông ấy đã nhờ thế mà_John khinh khỉnh nói
- Cháu? Là ai?

- Ailen đấy ạ!
- Sao? Ailen là cháu của bác sĩ Hoàng sao?
- Vâng. “Hoàng” mà.
- Vậy thì càng có thêm hi vọng rồi. Vì Ailen, ông ấy sẽ không để Lallie chết đâu_Môi Layla vẽ lên một nụ cười. Một nụ cười của hi vọng. Nhưng có mấy ai ở đây hiểu được ý nghĩa nụ cười cùng câu nói của Layla. Được bao nhiêu người tình ý chứ
- Nhắc mới nhớ, Ailen đâu?_Ba nuôi nó nhìn quanh để tìm hân
- Đang ở cùng Lallie đấy ạ!
- Oh. Cứ để Ailen chăm sóc cho Lallie vậy. Các con hãy về đi, khoảng 1 tiếng sau Lallie sẽ làm phẫu thuật. Lúc đấy mấy đứa hãy quay lại. Đứng chập ních bệnh viện thế này không phải cách. Cả bọn nhìn nhau rồi nhìn sang ba nuôi nó gật đầu. Ông nói rất đúng. Từ khi nó được đưa vào bệnh viện tới giờ có ai rời khỏi đây nửa bước đâu (trừ hân và John nha). Cơm cũng chẳng ăn. Cả bọn cứ bám lấy ghế và sàn mà ngồi, không thì cứ đứng mãi thế thôi. Y tá, bác sĩ cũng chẳng có đường mà đi nữa. Thế là 9 người kéo nhau ra về. Còn bên trong phòng bệnh của nó. Nó đang ngủ còn hân thì đang ngồi bên cạnh và đang ngắm nhìn nó. Vẻ mặt nó bây giờ xanh xao lắm. Hân dùng đôi tay mơn trớn gò má gầy đi vì bệnh tật của nó. Hân thâm tình nhìn nó rồi trong đầu lại dấy lên những suy nghĩ
- Em đang đau lắm phải không? Giá như anh có thể gánh nỗi đau đó thay em. Em không thể nhìn thấy anh, buồn làm sao! Nhưng em đừng lo, chỉ là tạm thời thôi! Chú và viện trưởng sẽ chữa khỏi cho em. Em sẽ lại nhìn thấy thôi!
- Đang mải mê suy nghĩ về nó, hân không hề nhận ra nó đã tỉnh từ lúc nào. Hơi thở nóng rực của hân phả vào mặt nó làm nó khó chịu. Cũng vì thế mà nó biết có người đang hiện diện trong căn phòng này
- Ai đang ở đây?_Ánh mắt của nó vô định trong không gian. Hân giật bắn người rồi tập trung mọi sự chú ý của mình vào nó. Nó đã tỉnh
- Là anh Ailen đấy!
- Đi ra đi! Em không muốn gặp bất cứ ai.
- Em đừng mặc cảm với bản thân nữa có được không?
- Em...em sắp chết rồi phải không?_Nó buồn rầu nói.
- Không đâu! Em sẽ sống mà
- Anh đừng cố lừa em. Bệnh tình của em, em tự biết mà
- Vậy tại sao không nói cho anh biết. Có biết anh hoảng sợ thế nào khi thấy em ngất đi không? Đó cũng chính là nguyên do khiến em xác nhập công ty và giao toàn bộ tài sản và cổ phần cho Jame phải không?
- Đúng vậy. Những thứ đó đâu đem xuống dưới được. Giữ làm gì?_Nó cười chua chát rồi nghiêng người sang một bên. Nước mắt nó rơi và thấm vào chiếc gối bông mềm mại. Nó đâu có muốn chết đâu chứ
- Anh nói lại lần nữa. Em sẽ không chết. Em phải lạc quan lên. Em sẽ được phẫu thuật và em sẽ sống. Bọn anh đã tìm ra cách cứu em rồi. Vì vậy em hãy lạc quan lên. Anh xin em đấy!
- Mọi chuyện muốn trôi đi đâu thì đi. Em mệt mỏi lắm rồi. Anh đi ra đi, em muốn nghỉ ngơi_Nó úp mặt xuống gối. Bây giờ có úp mặt xuống gối hay không thì trước mắt nó đều là một màu tối đen như mực. Nhưng lạ một điều nó không hề thấy sợ. Phải chăng vì tình bạn và tình yêu đã tiếp thêm dung khí cho nó. Liệu có được như lời hân nói không?
- Nếu có thể lựa chọn, em sẽ lựa chọn được sống và được yêu anh. Nhưng cơ hội quá mỏng manh, em không dám hi vọng. Nếu chẳng may em mất đi thì mong anh và mọi người hãy quên em đi và sống vì tương lai phía trước tươi đẹp hơn_Nó vừa nghĩ vừa khóc. Liệu nó có qua khỏi tình trạng ngàn cân treo sợi tóc này không?

38. Chương 38: Phẫu Thuật

Và cũng đã đến lúc nó vào phòng phẫu thuật rồi. Chiếc giường chở nó ngày càng gần căn phòng đầy máu me đỏ hơn. Mọi người ai cũng dùng đôi mắt buồn rầu nhìn nó. Trong thâm tâm họ không ngừng lo lắng cho người con gái này. Nhưng trái ngược với họ, nó không hề lo lắng tí nào cả, ngay cả sợ cũng không. Trong nó bây giờ chỉ còn nỗi buồn thôi. Nó buồn vì nghĩ đến ngày mai không thể gặp lại những con người này nữa. Nó buồn khi nghĩ đến hôm nay là ngày cuối cùng nó còn sống trên cõi đời này. Ngay cả lúc thần chết có thể đứng bên cạnh thế này nó cũng không thể nhìn những người mà nó yêu thương, dù chỉ một lần thôi cũng không được. Nó thấy thương cho những con người đã dốc lòng yêu thương, lo lắng cho nó. Nhưng trên hết nó thấy thương cho chính số phận trở trêu của mình. Nó hỏi trời tại sao lại cho nó xuất hiện trên cõi đời này? Tại sao lại để nó chịu những khổ đau của cuộc đời và tại sao lại để nó ra đi khi còn quá sớm, khi nó sắp được hưởng hạnh phúc chứ? Nó hỏi, nó kêu nhưng có kêu thì trời cũng không nghe, gọi đất đất cũng không hồi

- Lallie! Sẽ không sao đâu con!_Ba nuôi nó vừa đẩy vừa trấn an nó. Ông cứ nghĩ nó sợ nhưng thực chất nó có sợ đâu. Nó chẳng biết ông ở đâu mà nhìn nữa. Nó chỉ lần theo hướng phát ra âm thanh mà quắt mắt tới đó thôi. Mắt nó vẫn trong và óng ánh lắm. Nhìn vào đôi mắt của nó, không ai nghĩ nó bị mù đâu.

- Em sẽ khỏe lại thôi! Anh còn chưa một lần dẫn em đi chơi nữa mà. Anh em ta đã thất lạc nhau quá lâu. Anh sẽ không để anh rời xa anh nữa đâu_Jame nắm lấy bàn tay đã trở nên xanh xao của nó. Từ lúc phát bệnh tới giờ nó có ăn được gì đâu, nên giờ nó ốm lắm. Nhất là lúc này, gân xanh đã nổi khắp nơi rồi

- Lallie, em nhất định phải sống. Anh vẫn còn điều phải nói với em. Em không được đánh mất niềm tin vào sự sống, biết không?

- Đã đến lúc rồi. Mọi người hãy ở ngoài này đợi_Viện trưởng quay sang bọn hấn nói rồi cùng với chú hấn và các bác sĩ y tá đẩy nó vào trong. 9 người bọn hấn vẫn không dứt mắt khỏi nó cho đến khi nó khuất sau cánh cửa. Nó đã vào trong rồi, liệu nó có khỏe mạnh đi ra không?

Cả bọn, kẻ đứng người ngồi, có người thì đi lại đến chóng mặt. Đã 1 tiếng trôi qua rồi mà vẫn chưa có động tĩnh gì. Ai nấy đều sốt ruột. Họ muốn biết tình trạng của nó bây giờ. Cách đó vài bước chân, đằng sau cánh cửa đó, viện trưởng và chú hấn đang dốc hết sức để cứu nó. Trán họ rịn toàn mồ hôi. Mồ hôi thấm ướt cả áo. Mặt ai cũng tràn ngập sự căng thẳng. Khối máu trong đầu nó đang được lấy ra. Họ làm một cách nhẹ nhàng và chậm rãi. Nếu có một sơ xuất nhỏ, nó sẽ chết.

- Gần được rồi!_Viện trưởng nói. Giọng ông chứa đầy sự căng thẳng. Và một lúc sau, khối máu đã được lấy ra hoàn toàn. Tất cả mọi người ở đây đều thở phào nhẹ nhõm. Nhưng họ nhẹ nhõm chưa được bao lâu thì

- Không hay rồi viện trưởng. Não cô bé đang xuất máu rất nhiều!_Một bác sĩ la lên

- Mau...mau cầm máu._Viện trưởng lại trở nên luống cuống tay chân. Máu đang tràn vào não nó. Nếu không cầm máu, não nó lại xuất hiện một khối máu khác ngay tại chỗ này, như thế lại càng thêm nguy hiểm. Sau một lúc cầm máu, não nó đã ổn định. Không có gì bất thường xảy ra, bây giờ mọi người mới thực sự nhẹ nhõm.

Ngoài kia, 9 con người đó vẫn đi qua đi lại. Khi cánh cửa phòng vừa hé mở, cả bọn lập tức chạy đến

- Duy, con bé sao rồi?_Ba nuôi nó sốt sáng hỏi

- Phẫu thuật thành công nhưng tớ không thể xác định được thời gian cô bé tỉnh lại và cô bé còn phải được theo dõi một thời gian nữa. Não cô bé có thể lại xuất huyết

- Ôi may quá! Cảm ơn viện trưởng_Cả bọn reo hò. Chú hấn tiến về phía hấn rồi vỗ vai hấn

- Nhóc con, cháu vui chứ? Tiểu thư đã thoát khỏi cơn nguy hiểm rồi

- Vâng! Cháu cảm ơn chú nhiều lắm!

- Cháu dâu tương lai của chú thì chú phải cứu thôi! Mau mau tổ tình đi nhé!

- Dạ!_Hấn dạ nhưng mặt thì đỏ bừng

- Được rồi. Chuyện của chú đã xong. Chú về đây. Tạm thời chú sẽ ở đây. Nếu có chuyện gì xảy ra thì cứ gọi cho chú
- Vâng ạ!
- Chú về đây Sakia, tôi về luôn đây!_Chú hần quay qua chào mọi người
- Cảm ơn anh nhiều lắm!_Ba nuôi nó tươi cười nói. Ông đang rất vui và rất cảm động. Niềm vui này làm sao ông có thể diễn tả nổi
- Không có gì đâu! Mà tiểu thư ra rồi kìa. Mọi người đến với cô bé đi_Chú hần chỉ tay vào chiếc giường đang được đẩy ra. Bên trên là nó vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Ngay lập tức 9 người chạy đến bên nó. Trên đầu nó bây giờ là một dải băng lớn, trắng buốt
- Lallie, em tỉnh lại đi! Chú à, Lallie khi tỉnh lại..._Hần quay lại sau để nói chuyện với chú mình nhưng chú hần đã đi mất rồi_Đi rồi sao?
- Hần quay sang viện trưởng
- Viện trưởng cho cháu hỏi khi Lallie tỉnh lại cô ấy sẽ nhìn thấy chứ ạ
- Ừm. Khỏi máu đã được lấy ra, các dây thần kinh đã trở lại bình thường rồi
- Ôi, may quá!
- Vấn đề bây giờ là phải chờ cô bé tỉnh lại
- Vâng. Một cảm nữa cảm ơn ông ạ_Jame cúi đầu trước viện trưởng. Bây giờ ai cũng mang một niềm vui khôn tả. Nhưng niềm vui đó chưa trọn vẹn cho đến khi nào nó tỉnh lại. Bao giờ nó mới tỉnh lại đây?

39. Chương 39: Chuyện Kinh Hoàng

Đã 2 ngày trôi qua rồi, thế nhưng nó vẫn chưa tỉnh lại. Tình trạng của nó có vẻ nặng lắm. Nó vẫn chưa tự thở được. 9 người kia thì cứ thay phiên chăm sóc nó. Riêng chỉ có mình hần là ở cạnh nó suốt. Một ngày hần chỉ dám chớp mắt nửa tiếng thôi. Hai ngày qua hần ngủ có bao nhiêu đâu. Từng khắc trôi qua, hần cứ mong nó tỉnh lại nhưng mãi sao nó chẳng có động tĩnh gì. Hần ngồi đó hết nhìn nó rồi lại kể chuyện cho nó nghe. Chẳng biết nó có nghe được gì không nữa. Nhưng hần vẫn cứ nói cứ kể. Hết kể chuyện rồi hần lại hát. Hần làm biết bao nhiêu chuyện. Bây giờ hần nói với nó có khác gì nói với tảng đá vô tri vô giác đâu. Cũng vì thế mà tim hần đang đau thắt lại. Cứ nhìn nó nằm bất động thế này, tim hần lại quặn đau, đau giống như cái ngày nó biến mất vậy. Từ khi quen nó, hần mới cảm nhận được những cảm giác này. Trước giờ hần không hề tin vào duyên số nhưng giờ hần tin rồi. Nhờ có duyên hần mới có thể gặp nó, nhờ có duyên mà hần mới yêu nó. Hần sinh ra là giành cho nó nhưng còn nó thì sao? Hần và nó có duyên thì có đó nhưng giữa hai người có cái gọi là phận không? Liệu nó và hần có thành đôi không? Nhưng trước hết muốn thành đôi thì nó phải tỉnh lại đã. Nếu hần và nó có duyên phận với nhau thì nó phải tỉnh lại. Nhất định phải tỉnh lại.

- Lallie, tỉnh lại đi em!_Hần cất giọng trầm buồn nói. Hần chỉ nói một câu rồi không nói thêm bất cứ điều gì nữa. Không gian rơi vào im lặng. Hần thất thần ngồi ngắm nhìn nó. Bỗng dưng một âm thanh nê vang lên. “tít...tít...tít” Là tiếng của máy điện tâm đồ. Trên màn hình của máy, những đường gấp khúc đã biến mất và thay vào đó là một đường thẳng kéo dài. Sau vài giây chết sững, hần lập tức gọi bác sĩ trong hoảng loạn
- Bác sĩ, bác sĩ đâu rồi! Bác sĩ_Hần gào thét rồi nắm lấy bàn tay của nó
- Lallie...Lallie, em không được chết! Lallie, em nghe anh nói không?
- Xin anh lùi ra sau_Cuối cùng bác sĩ đã vào. Một ông bác sĩ kéo hần lùi lại rồi tiến đến chỗ nó
- Tình trạng chuyển biến sau. Chuẩn bị kích điện...200V_Nó đã được kích điện nhưng vẫn không có chuyển biến gì_200V lần 2_Vẫn chẳng có gì_250V...250V lần 2

“tít”

- Tim bệnh nhân đã đập lại. Cô bé sống rồi

Sau khi kiểm tra sơ bộ cho nó, các bác sĩ và y tá kéo nhau ra khỏi phòng. Chân tay hắn chẳng còn chút sức lực. Hắn thả người xuống ghế. Một chuyện kinh hoàng! Cứ ngỡ nó đã rời xa hắn rồi!

- Lallie! Anh xin em đấy, đừng rời xa anh_Nước mắt hắn rơi lã chã. Lúc tim nó ngừng đập, tim hắn cũng như ngừng đập theo. Hắn thật không dám nhớ lại những ngày sống vắng bóng nó và càng không dám nghĩ đến nếu mai này không có nó bên cạnh. Bây giờ hắn chỉ biết khẩn cầu cho nó tai qua nạn khỏi, cho nó tỉnh lại thôi

- Tỉnh lại đi em_Vừa nói xong hắn liền gục xuống bên giường nó. Hắn đã mệt lắm rồi, đã thế lại phải chịu thêm cú sốc lúc này nữa. Hắn dường như đã cạn sức. Hắn rất muốn mở mắt để trông nó nhưng mí mắt hắn cứ sụp xuống. Hắn đang ngủ và nó cũng thế. Mong sao khi hắn tỉnh lại thì nó cũng thế. Hắn thật sự mong điều đó xảy ra

40. Chương 40: Tai Qua Nạn Khỏi

6 tiếng nữa đã trôi qua, thế là gần hết một ngày rồi. Không gian chỉ còn lại cái im lặng. Vài tiếng trước Rein đã đến thay nhưng thấy nó và hắn đều đang ngủ nên đã lẳng lặng đi ra ngoài. Nhỏ cũng biết hắn mệt đến mức nào mà. Tốt nhất là nên im lặng để hắn ngủ.

Bất giác bàn tay được hắn nắm thật chặt của nó động đậy. Cái động khe khẽ ấy đã làm hắn thức giấc. Lúc đầu hắn còn mơ mơ màng màng nhưng sau đó một lúc thì tỉnh táo hẳn. Hắn mở mắt thao láo nhìn vào bàn tay nó. Niềm vui bắt đầu len lỏi trong hắn. Hắn nhòm người dậy gọi tên nó

- Lallie! Lallie!_Nghe tiếng hắn gọi tên nó, Rein ở ngoài liền vọt vào

- Anh, chị có chuyện gì sao?

- Cô ấy vừa động đậy

- Thật không ạ?_Rein vui mừng chạy đến bên nó rồi nhìn chăm chăm vào nó. Đôi mắt nhắm chặt của nó đang từ từ mở ra. Trước mắt nó là một màu đen, sau đó sáng dần, sáng dần và nó có thể nhìn rõ mọi thứ

- Lallie!/chị!

- Đây là đâu? Tôi chết rồi sao?

- Chị chưa chết! Chị à!_Rein nhào vào nó rồi khóc như một đứa con nít._Tuy hơi khó tin nhưng đúng là sự thật đấy chị à

- Chị vẫn còn sống thật sao?

- Đúng vậy. Anh đã bảo sẽ cứu sống em mà! Làm sao em có thể chết được_Hắn cười

- Chị phải cảm ơn anh Ailen đi. Anh ấy đã cực khổ lắm mới mời được bác sĩ Khải về chữa trị cho chị đấy!

- Cảm ơn anh!_Nó chân thành nhìn hắn. Một lần nữa hắn lại cứu sống nó. Nó mắc nợ hắn nhiều lắm

- Có gì đâu chứ!_Hắn gỡ đầu ngượng ngùng

- Giờ anh về nhà được rồi đấy. Từ lúc chị ấy phẫu thuật xong, anh có rời khỏi đây nửa bước đâu

- Ừ ừm_Hắn quay lưng đi, vừa đi vừa quay lưng lại nhìn nó tỏ vẻ tiếc nuối.

- Hi, anh ấy dễ thương thật_Rein bật cười khi hắn đã đi khỏi.

- Anh ấy đã ở bên chị suốt sao?_Nó hỏi

- Vâng! Tuy có người đến thay nhưng anh ấy nào có chịu về nha! Đến cơm cũng bỏ ăn. Anh ấy thích chị lắm đấy! Chị đừng phụ lòng người ta

- Chị biết rồi!

Vậy là nó đã tỉnh lại rồi. Đó là tin vui cho tất cả mọi người. Ngày hôm sau, mọi người kéo tới thăm nó rất đông. Cả bọn nghỉ học và ở bên nó cả ngày. Vì còn phải kiểm tra nên nó chưa thể về nhà. Và thế là bọn hắn ngày nào cũng đến bệnh viện và bày ra không biết bao nhiêu trò vui để nó khỏi chán. Thế nhưng có một ngày, chẳng có ai đến thăm nó. Mấy người không đến cũng chẳng có gì đáng nói nhưng ngay đến hắn con người cứ bám dính lấy nó không rời hôm nay cũng không thấy xuất hiện. Đó mới là chuyện lạ. Bọn người đã đi đâu và đang mưu tính chuyện gì?

41. Chương 41: Cánh Đồng Hoa Oải Hương

Suốt cả buổi sáng hôm đó chẳng có ai đến thăm nó. Chuyện lạ này làm nó bồn chồn lo lắng không yên. Nó tự hỏi không biết bọn người đó có xảy ra chuyện gì không mà không thấy đến thăm nó. Mãi đến chiều hôm đó

- Lallie à! Cậu được xuất viện rồi đây! Là giọng của Layla. Người thì chưa thấy đâu mà giọng đã oang oang lên rồi

- Thật sao? Vui quá rồi! Nó lập tức ngồi dậy, chạy đến vali lấy đồ rồi vào nhà vệ sinh. Mọi người không biết nó vui đến thế nào đâu.

- Chúng ta về thôi! Nó ra rồi tươi cười nói

- Ủ. Nhưng trước khi về tớ muốn cậu đến một nơi

- Đi đâu?

- Theo tớ Layla cầm lấy vali rồi lôi nó đi. Nó cũng mặc cho nhờ muốn lôi đi đâu thì đi

Layla chở nó đến một ngọn đồi nhỏ.

- Cậu lên đó đợi tớ, tớ đi mua vài thứ rồi quay lại

- Ủ Nó đi lên đồi mà không khỏi thắc mắc. Tại sao lại đưa mình đến đây?

Nó vừa bước lên ngọn đồi thì khá bất ngờ. Trước mắt nó là một dải hoa oải hương. Ai đã trồng những bông hoa này

- Đẹp quá!

- Thật không? Một giọng nói trầm thấp vang lên làm nó giật mình. Nó quay đầu lại sau. Là hắn. Trên tay hắn là một bó hoa hồng rất tươi.

- Ailen! Cánh đồng hoa này là của anh sao?

- Ừm. Từ cái ngày anh tưởng em đã chết, anh đã trồng cánh đồng hoa này. Mỗi ngày anh đều đến đây hái hoa và đem chúng đến mộ em

- Trông được chùng này hoa anh cũng giỏi lắm.

- Tặng em Hắn đưa bó hoa hồng cho nó

- Cảm ơn anh! Mà mấy người kia đâu? Cả ngày nay em không thấy họ

- Họ đánh lẻ rồi!

- Vậy sao? Nó ngượng ngùng nói. Ở riêng với hắn thế này làm nó rất ngượng Sao Layla lại đưa em đến đây nhỉ? Còn bảo sẽ quay lại mà, sao lâu thế? Nó nhìn quanh khắp nơi. Khung cảnh ở đây rất đẹp. Đồi núi trong xanh, hoa trải khắp nơi. Phải nói đây như là một bức họa vậy. Đẹp lắm

- Đi theo anh! Hắn nắm tay nó kéo đi. Ở giữa cánh đồng hoa bát ngát đó lại có một con đường nhỏ. Cả hai đi xuyên qua cánh đồng hoa đó ra phía sau. Khi ra khỏi đó, lập tức đập vào mắt nó là một hình trái tim thật to, cách đó không xa còn có một bàn ăn với vô số thức ăn ở trên đó nữa. Bỗng dưng hắn quỳ xuống trước nó làm nó khá bất ngờ

- Lallie! Làm bạn gái anh nha!_Hắn mở hộp quà trên tay mình ra. Là một dây chuyền bằng vàng nguyên chất. Mặt dây chuyền là hai chiếc nhẫn bằng vàng tây, bên trên có đính kim cương và được khắc hai chữ AL.

- Anh...

- Anh yêu em nhiều lắm Lallie! Hãy làm bạn gái anh!_Hắn rất trông mong ở câu trả lời của nó. Nó sau một lúc ngập ngừng vì cảm động cũng đã trả lời

- Em đồng ý!

Niềm vui, niềm hạnh phúc đang trào dâng trong hắn. Hắn đứng bật dậy, ôm ngang bụng nó rồi quay vòng.

- Cảm ơn em Lallie! Cảm ơn em nhiều lắm!_Hắn thả nó xuống rồi lấy dây chuyền đeo vào cổ nó

- AL

- Là Ailen và Lallie. Em hãy giữ chúng. Hãy làm chúng mới hơn bằng tình yêu của chúng ta. Đến khi đám cưới, anh sẽ lấy chiếc nhẫn này và đeo vào tay em

- Hi. Em biết rồi

Con tim của cả hai cuối cùng cũng hòa chung một nhịp. Hai người trao cho nhau nụ hôn thắm thiết và cùng nhau hướng về tương lai. Ngọn đôi hoa oải hương đó đã đẹp, bây giờ càng đẹp hơn bởi tình yêu của hai người. dù ngày mai có chuyện gì xảy ra thì nó và hắn chắc chắn sẽ vượt qua được vì hai người đã có nhau và còn có biết bao nhiêu người thương yêu, giúp đỡ hai người nữa

THE END

42. Chương Ngoại Truyện

Sau khi nó và hắn kết hôn được hai năm. Cả hai đã có một cậu nhóc rất dễ thương tên là Hoàng Gia Phúc hay còn gọi là Andy. Hắn thì tiếp quản công ty của ba mình, trở thành tổng giám đốc của công ty. Còn nó thì trở thành một nhà thiết kế kiêm người mẫu nổi tiếng của công ty hắn. Cậu nhóc Andy bây giờ đã được 1 tuổi rồi. Ban ngày cậu bé sang chơi với bà nội. Chiều thì về lại nhà. Hắn là giám đốc của công ty nên công việc của nó cũng không nhiều. Hắn không muốn nó phải nhọc tâm vì công việc. Thường thì buổi chiều nó ở nhà làm việc và chăm con, lâu lâu mới đến công ty. Tuy bận rộn nhưng hắn cũng giành khá nhiều thời gian cho vợ và con của mình. Đúng 5h chiều hắn đã có mặt ở nhà rồi. Lâu lâu có việc gì quan trọng thì về trễ hơn nhưng khi mọi việc kết thúc hắn lại ba chân bốn cẳng chạy về nhà. Và hôm nay cũng thế. Hôm nay hắn có một cuộc hội thảo quan trọng nên đến 9h mới về nhà. “Cạch” Cánh cửa mở ra.

- Anh về rồi à? Hội thảo tốt đẹp chứ?

- Ừm._Hắn hôn nhẹ nó một cái rồi bỏ ra_ Con ngủ rồi sao?

- Vẫn chưa. Nó đang ở trên phòng với vú

- pa...pa...pa_tiếng trẻ con bập bẹ vang lên

- Ồ, con trai! Con đây rồi. Con chưa ngủ sao?

- pa...pa...ngựa...ngựa

- Con muốn chơi ngựa sao? Được, ba chơi với con

- Anh mệt lắm rồi. Đi nghỉ đi, bữa sau hắn chơi_Nó ngăn lại. Hắn làm việc cật lực cả ngày rồi bây giờ lại phải chiều theo ý con trai nữa thì sẽ mệt lắm. Nhưng hắn có nề hà gì

- Không sao đâu! Anh chơi với con tí thôi!

- Tùy anh thôi! Em biết đâu thể ngăn cản được tình thương con trời dạy trong anh

- Hi,_Hắn cúi người xuống làm ngựa cho nhóc Andy cưỡi. Hai cha con chơi với nhau rất vui

- Để em dọn cơm cho anh
- Anh ăn rồi
- Không được. Ăn ngoài không đảm bảo dinh dưỡng đâu
- Ủm

Hắn và nhóc Andy chơi không biết bao nhiêu trò chơi. Hết cưỡi ngựa rồi đến máy bay. Nhìn hai cha con, nó lại nhớ đến gia đình nó trước kia. Nó cũng đã có một gia đình như thế. Bây giờ nó lại có thêm một gia đình tương tự. Nó sẽ yêu thương, quý trọng và bảo vệ gia đình này

- Vú à, đưa Andy đi ngủ giúp con với ạ
- Vâng, cô chủ

Bà vú tới bế Andy đi nhưng cậu nhóc cứ la khóc không chịu, cứ đòi ba mãi

- pa...pa...pa!
- Ngủ ngon con trai_Hắn cười vẫy tay chào tạm biệt cậu con trai rồi quay lưng sang nó. Tội cho cậu nhóc Andy, kêu ba thăm thiết nhưng chỉ nhận được một cái vẫy tay từ hắn thôi. Còn hắn thì đã vọt đến bên nó từ thuở nào rồi
- Anh ăn đi!
- Trông ngon nhỉ? Đúng là ăn con vợ yêu vẫn là nhất!
- Chỉ giới nịnh bợ thôi!_nó véo chóp mũi của hắn cứng nựng. Đang ăn bỗng dưng hắn lại ngừng
- Vợ yêu à!
- Hửm?
- Chúng ta sinh đứa nữa nha!
- Dạ?
- Layla đã mang thai đứa thứ hai rồi kìa. Nó khỏe mà anh tức kinh khủng. Đường đường là một bang chủ như anh lại đi thua nó. Không! không thể được_Hắn lắc đầu ngoay ngoay. Anh này đã có vợ có con rồi mà cứ như con nít ấy
- Sao lại đi ăn thua với Alan làm chi? Anh có còn con nít đâu
- Không biết! Anh phải có thêm đứa nữa. Mà còn là con gái đấy!
- Hi, bó tay cho anh! Thật ra thì...em đang mang thai. Được 2 tháng rồi
- Sao? Thật không?_Hắn đứng bật dậy rồi chạy đến bên nó
- Thật!
- Hura, Sao em không nói với anh?_Hắn vui mừng nhảy cẫng lên
- Em chỉ mới đi khám hôm nay thôi! Tính tí đi ngủ mới nói nhưng anh đã đề cập đến thì em nói luôn
- A, Andy có em rồi, vui quá đi_Hắn ôm lấy nó reo mừng rồi cúi người ghé tai vào bụng nó
- Anh làm gì vậy?
- Nghe con nói chuyện
- Mới hai tháng thì nghe được gì chứ?_Nó phì cười vì cái tính trẻ con của ông chồng mình
- Không nghe được sao? Nhưng không sao...Anh sắp có con nữa rồi. Em nhớ phải đi đứng và ăn uống đủ chất đấy. Còn nữa..._Hắn dặn nó không biết bao nhiêu điều. Lần nó mang thai Andy, hắn cũng vậy. Hắn cứ lo thái quá lên rồi cứ coi nó như bệnh nhân vậy. Nhưng nó lại thấy hạnh phúc vì điều đó. Được chồng mình yêu thương và lo lắng thì ai không thấy hạnh phúc chứ. Thật sự giờ phút này nó đang rất hạnh phúc

và mai này nó sẽ còn hạnh phúc nữa. Nó rất may mắn khi có một ông chồng hết lòng yêu thương nó và nó rất may mắn khi có những đứa con dễ thương như bé Andy.

Mỗi người đều có một nửa của mình. Hãy sống thật với chính mình và chờ đợi nửa còn lại đó xuất hiện. con người ai cũng có quyền được hạnh phúc nhưng có bao nhiêu người biết giữ lấy cái hạnh phúc khó giữ đấy!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-nhu-em-la-con-gai>